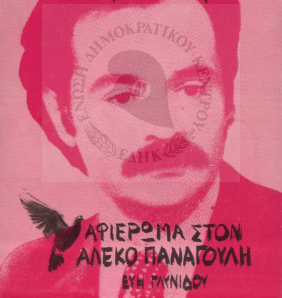

ΛΙΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ
ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ
ΕΥΗ ΡΑΥΝΙΔΟΥ

ΕΥΗΓΛΩΤΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ
ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
210 523 4947

ΑΘΗΝΑ 1987

ΚΑΤΑΛΕΞΙΑ

Διεύθυνση συγγραφής:
Δουκίνας 18 - Ν. Φιλαδέφεια
Τηλέφ. 2511 285 - 2517 806

ΕΥΗ ΓΛΥΝΙΔΟΥ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ
ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ 1987

ΕΥΗΓΕΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
Λεωφόρος 4-1, Αθήνα
Τηλέφ. 210 761-251 82

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τον Λεβέντη Αλέκο Παναγοῦλη περιγράφει στις σελίδες που ακολουθούν, μια σπασθαντική ψυχή.

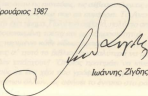
Τον Αλέκο που, νίκησε το σωματικό πόνο για να αφιερώσει ὅλη τη δύναμη της μεγάλης του καρδιάς στην αγάπη για τὸν ἄνθρωπο, τη λευτεριά και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Στη σκέψη του αναγνώστη ἔρχονται ἄμεσα οἱ στίχοι του Καβάφη:

«Ὅταν οἱ Ἕλληνες θα θέλουν νὰ καυχήθουν
τίποτα βγάζει τὸ ἔθνος μας θὰ λένε.
Ἔτσι θαυμάσιος θάναίς ο ἑπαιτός σου
..... Αλέκο Παναγοῦλη!

Ὅλοι, ὅσοι προῦμε τη μνήμη τοῦ αλησμόνητου Αλέκου, οφείλουμε ἓνα μεγάλο ευχαριστιῶ στη συγγραφέα για την ευγενική προσφορά της.

Αθήνα, Φεβρουάριος 1987

Ιωάννης Ζιγός

Αρχικά δεν είχα γράψει πρόλογο. Μετά είδα ότι και ο Πρόλογος ήταν ένα χρέος στο Κίνητρό μου αν και η Καθαρότητα εύκολα παρερμηνεύεται, είτε την προλογίζεις είτε όχι.

Αφιερώνω · λέω · στον ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ. Και διαλέγω τον τίτλο: ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ. Όπως μην γελαστεί κανείς. Το βιβλίο δεν είναι «Πολιτικό...» δεν είναι κομματικό. Είναι πολιτικό αλλά χωρίς εισαγωγικά.

Και το διευκρινίζω, γιατί πολιτική είναι η κάθε μας κίνηση · όχι με την προς εκμετάλλευση έννοια του άρου · κι όποιος δεν το αποδέχεται θάλαγα επιεικώς ότι, ή δεν καταλαβαίνει τις ανά πάσα στιγμή ευθύνες του ή τις φοβάται. Για μένα, το πιο απλό γνώρισμα στον χαρακτήρα ενός ανθρώπου, η πιο ασήμαντη εκδήλωση που μπορεί να περάσει απαρατήρητη, φανερώνει μια πολιτική θέση. Μην γελαστεί κανείς ότι ο Αλέξανδρος Παναγούλης βρίσκεται εδώ μέσα σαν «χρήσιμος» όνυμα κι όχι σαν Ψυχή! Μην σκεφτεί κανείς ότι δανείστηκα τον ΑΓΩΝΙΣΤΗ για άλλους σκοπούς · όπως δυστυχώς συχνά συμβαίνει...

Προσωπικά, ίσως είναι προορισμένη για «Ήττα», γιατί διατηρώ την Πίστη μου στις Ανεκτίμητες Αξίες. Και τις Ανεκτίμητες Αξίες όταν τις πιστεύεις, τις σέβεσαι. Δεν τις κλέβεις ούτε τις προσαρμόζεις εκεί που σε συμφέρει. Το Ανεκτίμητο δεν έχει «τιμή» έχει τίμημα. Πολύ πιο σοβαρό, πολύ πιο σπουδαίο από μια... φουσκωμένη τσέπη και μια Δημοσιότητα!

Όποιος περιμένει κάθε είδους εμπορικές περιγραφές και παρουσιάσεις σ' αυτό το βιβλιαράκι, καλύτερα να μη το ξεφυλλίσει. Δεν υπάρχουν! Όποιος προτιμάει να κινείται εκ του ασφαλούς σε ένα χέρι που γράφει με τη φωνή κάποιου άλλου ή κάποιων άλλων, ας αφήσει το έντυπο στο ράφι του. Δεν συμβαίνει!

Είμαι ΜΙΑ και μιλάω για ΕΝΑΝ: Τον Αλέκο Παναγούλη.
Είμαι όλοι μας και μιλάω για μας ΚΑΙ από Εκείνον μέσα ίσως.
Ψάχνω το νόημα του τίτλου «Έ Ανθρωπος» γιατί μου τον
έδωσαν - γιατί πιστεύω πως Είμαι, γιατί βλέπω πως μόνο τον
ΑΝΘΡΩΠΟ ξεχάσαμε. Θ' ανασύρω τον ΑΝΘΡΩΠΟ ΑΛΕΚΟ
μέσα από τα Ερείπιά μας που τελικά δεν στάθηκαν ευτυχώς
κανά να τον σκεπάσουν τελειωτικά. Δεν τελειώσαμε με τους
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ Κυρίες και Κύριοι! Τους αγρηστέψαμε ή τους
χρησιμοποίησαμε σε σκοπιμότητες. Ο Αλέκος Παναγούλης
δεν ήταν απλά ο... «Υπερήρωας» και «το τρομακτικό θαρραλέο
παιδί». Ο Αλέκος Παναγούλης ήταν αυτό που θα μπορούσαμε
νόμισατε οι περισσότεροι αν είχαμε αεθαστεί τη Ζωή - αν είχαμε
μετρήσει σωστά τον Εαυτό μας: Ένας Ακέραιος Έ Ανθρωπος,
της Αλήθειας και της Πνευματικής Προόδου Αγωνιστής.

Η λάμψη του Αλέκου Παναγούλη πήρασε κι έφυγε (!)
όπως καιιά φορά στο όνειρό μας περνάει και φεύγει ένας
Αετός με καρδιά Σπουργιτιού - καρδιά ανθεκτική στην αντι-
ληπτότητα του καιρού και ζωστή από μόνη της σεν χύλια ευαγμένα
καλοκαίρια.

Ένας Αετός με καρδιά Σπουργιτιού που το πρωί στο όρανο
ακόμα ηγαρτήριό μας, του ξαναφέρνουμε στη Σάφη σεν σχήμα
βολό... σχήμα βολό που δέχεν αυτοκαταστροφή... και μας
πρόσφερε άλλοθι για την Συνείδησή μας!

Όλα καλά...

— Χτες στον ύπνο σου, έκλαψες και φώναζες «ΟΧ!»

Τόσο έντονα που ξύπνησα τρομαγμένος, μου είπε ένας
τυχαίος φίλος.

— Ξέρεις τι σημαίνει Ελευθερία; τον ρώτησα.

**ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΚΑ ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΣΥΝΗΓΟΡΗΣΩ
ΟΥΤΕ ΝΑ ΣΚΩΤΗΣΩ ΣΤΟΝ ΑΦΑΝΕΣΜΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.**

Τι χρόνια είναι τούτα

Όπου είναι σχεδόν έγκλημα να μιλάς για Δένδρα

Τι κρύβει μια Σιωπή για λόγια κακοκυρήματα

Αυτὸν ἐκεῖ που Ἦσυχος τὸ Δρόμιο διαβαίνει

δεν τον φτάνουν οι φίλοι του που κινδυνεύουν

МІТРЕХТ

ΚΑΠΟΤΕ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΠΑ ΝΑ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΤΟΥΣ Α- ΛΗΘΙΝΟΥΣ ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ

Κάπως έτσι... ή ακριβώς έτσι ξεκίνησε κι έγινε η απόπειρα εξόντωσης του Δικτάτορα από τον Αλέκο Παναγούλη, τον Αύγουστο του 1968.

Η προφητεία αυτή - ενός άλλου Αγωνιστή και πνευματικού Συμβόλου - του Μενέλαου Λουντέμη, κάλυψε τη μια όψη του Νομίσματος. Στην άλλη καυχήθηκε η αποτυχία.

Οι Άγγελοι βλέπεις είναι πάντα Λίγοι. Οι Διάβολοι πολλοί και καλά εγκατεστημένοι. Στην Αναμέτρησή τους βέβαια, η Ήττα, δεν οφείλεται στη ποσότητα των δευτέρων αλλά στην Ποιότητα - φυσιατικό Κύριο των πρώτων - που, σφραγίζει την Κάθε τους Ενέργεια τόσο και έτσι ώστε γ' αποτελεί Μειονέκτημα!

Η Ποιότητα και η Φυσική της Ανωτερότητα, έχασε τη Νίκη από την Κυρίαρχη Χαμέρπεια. Η Τυραννία σώθηκε! Ο Αλέκος συνελήφθη.

Στην στημένη προκρίβεια «δίκη», η υπευθυνότητα των νεαρών 28 του χρόνων άφησε πολύ πίσω την πλαστή καθοδηγούμενη πείρα των «δικαστών» και απολογήθηκε - Καταγγέλοντας.

Η Απολογία - Καταγγελία του Αλέκου Παναγούλη εκτός από το Ήθος της την Πειθώ, τεκμηρίωνε το υψηλό της πνεύμα με την Ευγλωτία της ίδιας της Αλήθειας και την ορθή κρίση της.

Ο Αλέκος οδηγείται στο δικαστήριο της Χαϊντας... Όσο πιο σφικτά του κρατούν οι αναλφάβητοι τόσο αποκαλύπτουν του μεγαλού τους τις αικασίδες

Η «δίκη» είχε προκαλέσει την Δίκη της! Ο «Άγγελος» έκανε γνωστή την πορεία του με μια λιποταξία - πρώτο βήμα Συνείδησης για τον Ενεργό Αντιδικτατορικό Αγώνα του. Ήταν η πρώτη φανερή παρατυπία - Μεταρσίωση πάνω από το Έλος της Τάξης και των Τύπων, μιας σπουδαγμένης, εκπληκτικά καλλιεργημένης ζωής - της Ζωής του, ένα πέρασμα του γλυκότατου και γεμάτου ευφροσύνης στοχασμό Αλέκου στην «άλλη όχθη», με την απόπειρα κατά του Δικτάτορα.

Η Άρνηση να υπηρετήσει μια Εικονική Εθνική Άμυνα, κατέρριψε την Δουλοπρεπική Πειθαρχία του Νόμου «Ελληνικού» Κορμού που πουλάει και αγοράζει τα πάντα. Την κάθε δουλοπρεπική Πειθαρχία που μετατρέπει τους Ανθρώπους σε κινοούμενη Σάρκα Ενστίκτων.

Ο Αλέκος ορμήθηκε και ταυτόχρονα επέλεξε Θητεία. Κατατόχτηκε στον κίνδυνο της αυτόκλητα με μια πνευματική γενναϊότητα που δεν θα την αποδώσει ποτέ πίστά καμιά - κι η πιο ευρηματική Ερμηνεία. Η θητεία του Αλέκου δεν διατάσσεται ασφαλώς δια Νόμου, αντίθετα, είναι μια Κοινωνική θεώρηση που την αποφεύγουν οι... προσγειωμένοι γιατί οι... ασύμφορες πράξεις της αποκαλύπτουν τον Μεγάλο Άνθρωπο στον Μικρό Άνθρωπο. Δηλαδή τις πραγματικές ικανότητες του Ανθρώπου στα ανθρωπάκια, τα θελημένα ανθρωπάκια.

Η θητεία του Αλέκου, η δράση της, ανάγεται στο ΘΕΛΩ του Νοῦ και στο ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΜΑΙ της Γνώσης, όχι στο «έτσι γίνεται» των συστημάτων, όχι στο «έτσι πρέπει» για να επιβιώσουμε. Στην εμβάθυνση της Ελευθερίας θέτησε ο Παναγοῦλης και επικύρωσε με τον Αγώνα του αυτό που ήδη ένιωθε. Πως ένας Ουσιαστικά Ελεύθερος Άνθρωπος δεν μπορεί παρά να αντιληφθεί τη Ζωή σαν μια διαρκή εσωτερική Αξιοποίηση του Εαυτού του και των όσων θέλει να προσφέρει, για την πρόοδό του και για την πρόοδο των άλλων. (Σκοπός Αδιείρετος).

Παρορμητικός και Παλληκάρι - χαρακτηρίστηκε - ανυπόμονος, πληθωρικός, με ενθουσιασμό παιδιού πολλές φορές.

Οι μετριοπαθείς δεν καταλάβαιναν. Κι ο «παιδικός» λες ενθουσιασμός, τους ξένιζε! Βλέπεις υπάρχουν τόσοι που α-

να καλόπαιζαν την καρδιά τους μόνο όταν κάνουν... καρδιογράφημα αλλά και τότε, αυτή, είναι ένα... όργανο που εκτελεί εκείνες και εκείνες τις «εργασίες». Τίποτα παραπάνω! Ο Αλέκος όμως, λειτουργούσε εξ ίσου τέλεια και με την Καρδιά και με το Μυαλό -γιατί ήξερε τι ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ και τα δυο, σε έναν συνδυασμό που, οι πολλοί της «φυχρής λογικής» δεν εμπιστεύονται.

— Και τι κατάφερε ο Παναγούλης;! θα ποίνε. Στο ερώτημα δεν θα απαντήσω εγώ. Μάλλον τα πληρωμένα βολοφονικά χέρια της Γης που φυλάγονται σταματώντας «Παναγούληδες» είναι αρμόδια. Όσο για την «Ψυχρή λογική», τις στρατηγικές και τις ζυγαριές των Κινήσεων, κοιτάζοντας μέσα μας και γύρω μας βλέπουμε την αποτελεσματικότητά τους. Ένας κόσμος αναποδογυρισμένος και αιματόκαθαρμένος!

Του Αλέκου η φυχή παλλόταν μέχρι και την πιο λεπτή κλωστή της.

Γι' αυτό και ήταν ικανός να διαθέτει πνευματικό Δημιουργικό «ακέπτεσθαι». Ναι, ήταν «σαν παιδί» ΚΑΘΑΡΟΣ. Ναι, ήταν μοναδικά ευαίσθητος και συναισθηματικός. Αλλά τα συναισθήματα και η Ευαισθησία του (τραγικά παρερμηνευμένη λέξη) δεν αποτέλεσαν έρμαιο καμιάς Άγνοιας -όπως συμβαίνει με πολλούς «συναισθηματικούς»... Παρμένα από μια ΑΞΙΑ ΖΩΗΣ αφείρωσαν τις αρχές τους στην απολυτότητα του Υπερθετικού βαθμού. Ήταν μέρος και εγγύηση του Εγκέφαλου. Έτσι λοιπόν. Μια θητεία με Νόμους ΚΑΡΔΙΑΣ που σπουδάζει του ΜΥΑΛΟΥ την Επιστήμη. Η Κρυφή Εμπειρογία. Κι όταν έφτασε η Στιγμή της Απόφασης οι... καρέκλες των «δικαστών» έτρεξαν κι έγραφαν με τα τέσσερα πόδια της η κάθε μια: ΔΙΣ εις θάνατον!

ΜΝΗΜΗ - ΕΠΙΤΕΧΟΣ

Όπως ακούει
των δέντρων τα κλαριά
τις πρώτες πακουριές των υλοτόμων
έτσι κοφτά
εκείνο το πρωί
τα παραγγέλματα
στ' αυτιά μου φτάσαν.

Την ίδια ώρα
μνήμες παλιές
που πεθαμένες πίστρεψα
τη σκέψη κατακλύζαν
Με θρήνο μοιάζανε
θρήνο σπαραχτικό του χτες
για τ' αόριο που δε θαρχόταν.

Η θέληση
εκείνο το πρωί
ευχή μονάχα ήταν
η Ελπίδα
πνιγότανε κι αυτή
Στηνμή άρως δε μετόνομινα
τ' απόσπασμα ας περίμενε.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Πόσο απλά ξεχωρίζει ένας Άνθρωπος! Με την προσωπική του γνήσια έκφραση μονάχα. Αρκεί πολλές φορές ένα βλέμμα.

«Δικς εις θάνατον!» Κι αυτός ο θάνατος, ζωντανός, καθημερινός, ύπουλος και Σαδιστής, κράτησε 5 χρόνια. Μια «εκτέλεση» που άγγιζε συχνά το τελευταίο λεπτό της και σταματούσε λίγο πριν πάρουν θέση τα όπλα. Βασανισμοί που η φρίκη τους «εξελιχτηκε» ραγδαία, παρανοικά, απίστευτα. Ένα σώμα απερίγραπτα πληγωμένο σε μόνιμη σύμβαση με το αίμα το αδιάκοπο, ένα σώμα που όσο μάτωσε τόσο στεκόταν όρθιο! Κι ένα Μισαλό που όσο προσπαθούσαν να το σφίξουν τα μαρτυρικά στενά περιθώρια, τόσο άντεχε, τόσο επεκτεινόταν, τόσο έπαυε γιατί ήταν ΑΔΥΝΑΤΟΝ να μη δώσει καρπούς. Πέντε χρόνια - πέντε αιώνες! Μια δοκιμασία, τρομακτικά ογκώδης για την φαντασία μας που... συνήθισε να δρα «αξιέπαινα» μόνον όσον αφορά εξωτερικά πλάνα κι όχι Κύκνειο 'Ασματα ψυχής. Μα υπάρχουν - προς απογοήτευση πολλών - ΖΩΕΣ - όπως η Ζωή του Αλέκου, που ανασαίνουν κάθε μέρα στο Κόκκειο άσμα τους - βίνοντάς τα όλα, χωρίς να στερεόουν ποτέ!!

Ο Αλέκος Παναγούλης προσδοκούσε μια ανάλογη με την Αλήθεια Του θερμή ανταπόκριση, στον αγώνα του για την Δημοκρατία και τον εξανθρωπισμό. Ένας τέτοιος 'Ανθρώπος - φωτιά, δεν υποφέρει την ουδετερότητα και τους ενδοιασμούς των άλλων, δεν «συμμαχεί» μ' έναν Καιρό που προχωράει σημειωτόν. Η ανταπόκριση δεν είχε την Συνείδηση, την εσωτερική λεπτοαργικότητα και το βάθος του Αλέκου, προσόντα που η ίδια η Έννοια της Ελευθερίας απαιτεί απ' τους ανθρώπους. Κανείς δεν ξέρει τελικά τι αντιμετώπισε ο Αλέκος Παναγούλης και σε ποια συμπεράσματα τον οδήγησε η Οξεία του Αντίληψη ώστε αποφάσισε να τολμήσει μονάχος σχεδόν την Απόπειρα της 13-8-1968. Μια απόπειρα που από «πολιτικούς παρατηρητές και ειδικούς», χαρακτηρίστηκε ελλειπέστατη σε μέσα, ακάλυπτη και βέβαια πολύ επικίνδυνη. Τον χαρακτήρισαν και Εγωιστή γι' αυτό, μερικοί Συνέλληνες!! Κάποιοι μάλιστα και για... «αφέλεια» (!) να ανοίγεται έτσι, πιστεύοντας ότι μπορεί να κατορθώσει τα ακατόρθωτα...

(Τι εννοούν «αφέλεια»; Μήπως την καθαρή πρόθεσή τους;)

Κι άλλοι πάλι είπαν ότι ο Αλέκος γνώριζε το ρίσκο

και τις πάμπολλες πιθανότητες της αποτυχίας αλλά συνειδητά το αποφάσισε. (Εκείνος τόλμησε και απέτυχε. Εμείς αποτύχαμε χωρίς να τολμήσουμε. Β. ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ). Ασφαλώς και γνώριζε το ρίσκο. Αλλά δεν έμοιαζε με τους πολλούς που δίνουν διαταγές από τα ασφαλή πόστα ή άλλους που δήθεν συμμετέχουν από τη «γωνιά τους». Ο Αλέκος, διακρινόταν για μια Ζωή Έντιμη και Εγκεφαλική που δεν μπορούσε παρά να την Ενεργοποιήσει μ' όποιο τρόπο, μ' όποια περιθώρια και με όποιο ρίσκο, για να δικαιώσει τα Ιδανικά της - να δικαιώσει τις Ηθικές απαιτήσεις της σαν ΖΩΗΣ! Αν δεν μπορούσαν το ίδιο και οι άλλοι; Τότε... Μόνος! Κι αυτό έκανε. Από τους Μόνους εξάλλου γεννήθηκαν τα φωτεινά Ανθρώπινα Παραδείγματα, από κείνους ίσως καταλάβουμε κάποτε, πόσο αξίζει η Ζωή. Αν... δυσκολεύονται λοιπόν «μερικά» να ενοήσουν τα Κίνητρα του Αλέκου ας μην μας μιλούν για «αφέλειες» - παραποιώντας και το Νόημα της λέξης. Η κατά το μυαλό τους «αφέλεια», δεν δηλώνει παρουσία όταν πασιφανής ο Κίνδυνος κρέμεται πάνω από το κεφάλι σου και συ πας γνωρίζοντας στη σύλληψη, στο Μαρτύριο κι αργότερα στον Θάνατο, γράφοντας πράγματι Ιστορία με την εν γένει στάση σου όπως ο Αλέκος Παναγούλης.

Δεν θα συνεχίσω με απίρμονες περιγραφές βασανιστηρίων στα μπουντρούμια της Απριλιανής Δικτατορίας γιατί θα αδιέσω την πραγματικότητα. (ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ Μ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΤΑ ΜΕΤΡΑ). Θα αναφέρω μόνον ένα... «Εόρημα» των Βασανιστηρίων.

Την μεταφορά του Αλέκου από το κελλί σ' έναν κυριολεκτικό τάφο, με την Ελπίδα τους πως, τουλάχιστον αυτός, θα έκλεινε την απεραντοσύνη του Αγωνιστή που τόσο τους ταλαιπωρούσε με την αξιοπρέπεια και την γενναιοφυχία του. Ο τάφος ήταν η άκρη της «λογικής» τους που στριμωγμένη έλεγε: Δεν μπορεί... Ο Παναγούλης θα λυγίσει, ο Παναγούλης θα πεθάνει. Μα ο Αλέκος αποδείχτηκε πιο δυνατός από «εκείνον» τον τάφο... τον Νίκησε! Ο Νους που γεννά Μεγαλείο -όταν ο Κάτοχός του σωματικά κομματιάζεται και ψυχικά τερνιέται - δικαιώνοντας τη Σημασία του, κάνει άξια την Υπό-

κλινή μας μπροστά του. Ένας ανείπωτος πόλεμος σάρκας και Νου, αμέτρητων θηρίων στον Ενα τον Άνθρωπο. Κι ο Αλέκος τον σήκωσε θαυμαστά πάνω στο πνεύμα του, νίκησε το βάρος και επέζησε!

Το φως που εξέπεμπε και απ' το ίδιο τρεφόταν, ήταν τόσο ακμαίο και ευθύβολο, έτσι ώστε τάραξε κι αυτήν ακόμα την τυφλή αντίληψη των Βασανιστών! Για πρώτη και μοναδική φορά οι Βασανιστές - Υπάνθρωποι, παραδέχτηκαν την Αξία ενός Αγνιστή. Την Αξία του Αλέκου Παναγούλη.

«Πώς άντεξες Αλέκο; Από πείσμα», έλεγε. Ναι. Πείσμα Αγάπης για Ζωή!

Το καλοκαίρι του '73 η σκιά του Αλέκου έβγαινε από τις φυλακές. (Ο τάφος της κράτησής του αρχότερα γκρεμίστηκε γιατί εμείς που θέλωμε να προσκυνάμε, προσκυνάμε μόνον ότι συμφέρει.) Τις Στιγμές εκείνες έβλεπες δυο ανέλπιστα Ζωντανά Μάτια, ένα πλατύ ασυμβίβαστο μέτωπο κι ένα χαμόγελο από κλάμα - ένα κλάμα που λήγει τόνωσιαν όπως πραγματικά ήταν: Μια σαφέστατη «μέτρηση» του Πόνου και της Χαράς. Αυτός που έχει πονήσει μπορεί στ' αλήθεια να χαμογελάσει. Είναι ικανός ΚΑΙ να χαμογελάσει! Αυτός που έχει με την καρδιά του χαμογελάσει μπορεί στ' αλήθεια να πονήσει. Είναι ικανός ΚΑΙ να πονήσει! Ο Αλέκος ελεύθερος...

Περιτό να πω πως αρνιόταν συνεχώς κάθε πρόταση για αίτηση χάρις. Τώρα ήταν «Ελεύθερος...» Ελεύθερος εντός σχεδίου!...

Προσοχή! Όταν οι Πνευματικές Ταχύτητες ξεπερνούν το όριο του Δρόμου σε εκθέτουν σε ανατροπές και δυστυχήματα...

Έτσι προημενοόσε η μόνιμη παρακαλούθηση, οι απειλές, ο «Νόμος...» ο πανάρχαιος «Νόμος» του κόσμου όλου.

Μα ο Αλέκος ανήκε σε κείνους τους Ευτυχισμένους Ανθρώπους που δεν δέχονται καλοόπισια στην πνευματική τους εγρήγορση, δεν βάζουν μέτρο στην πίστη τους για Ζωή, και δεν χειροαργούν την Αλήθεια για να «επιβιώσει» σαν αμέτοχο φυτό ύστερα! Ήταν ένας στόχος δύσκολος - ήταν ο ίδιος

Τόξο και σκόπευε έξω απ' τα ανθρώπινα «κουκλοθέατρα», έξω από «σχεδιασμένες κουκίδες» έκτασης πόλεων. Θα πετύχαινε τον Σκοπό του, έστω κι αν έπρεπε να διαπεράσει μέχρι τελικής παύσης τον Εαυτό του.

1974 και Μεταπολίτευση. Εκλέγεται Βουλευτής - όχι του Κυβερνώντος Κόμματος, επιμένοντας σε κάθε Χειραφία με τον Κόσμο ν' αφήνει την Καρδιά του στην παλάμη του! Ο τίτλος του Βουλευτή κερδήθηκε για την Αλήθεια και αφοσιώθηκε στην Αλήθεια. Ματαιοδοξίες, φευτιές, χρήμα διαπραγματεύσεων και «κρυφές πλάτες» είναι αρκετά... έξυπνα (και με τόσους φίλους του είδους...) ώστε να μην συναντώνται με Ακεραϊσότητες που δεν τεμαχίζονται και δεν πωλούνται. Έτσι, δεν συναντήθηκαν ούτε με τον Αλέκο Παναγούλη που εξακολουθούσε να προσέχει τόσο τον Άνθρωπο, όσο και τα λαυλαύδι που θα του άφηναν στο γραφείο! Η έκταση να τον Ζεις όταν τα προβλήματα των άλλων γίνονταν δικά του, η Έκπληξη να παρατηρείς με πόσο σεβασμό μελετούσε του πιο ασήμαντου το ποιητικό χειρόγραφο, η συμμετοχή του η ακαταπρόκλητη στα πάντα, η Γνώση της λεπτομέρειας και της Ολότητας, η συγκινητική απίθυνη ανταπόκρισή του σε κάθε ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ κάλεσμα για Αγώνα Καλύτερης Ζωής, οι εφελκυστικές Εμπειρίες για το τίμημα όλων αυτών που χαλόβδωσαν αντί να ανακόψουν την μαχητικότητά του, απαντάσαν μέσα με τη μέρα στο Ερώτημα ποια ήταν η φυσή της δύναμής του και της λαχτάρας του για Δικαιοσύνη και Πρόοδο. Ήταν ο ίδιος ο Άνθρωπος που ζούσε μέσα του.

Η κάθε Γωνιά της Ύπαρξής του παρουσίαζε μπροστά σου έναν Κόσμο από Νοήματα που ανάπνεε μαζί τους και που ποτέ δεν θα εγκατέλειπε, σαν μια Ασυναγώνιστη Έκθεση Ιδεών Αγέραςτου Εφήβου με την χρονολογία της γραμμένη - ΚΑΙ ΑΥΤΗ! - απ' την Καρδιά. Προσχέδιο Ζωής. Νοήματα Αρμονίας με το ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ της λογικής, Νοήματα βαθειά απολογημένα, με της ΛΟΓΙΚΗΣ το συναίσθημα.

Ο Αλέκος δεν θέλησε να σκεπάσει λακκούβες - παγίδες με πρόχειρα χρώματα, ούτε εθελουφλούσε στους φρουρούς συντήρησης που δέχεν τις τακτοποιούσαν... Στρατευμένος

Η Γενική Γραμματεία της Γυμναστικής της ΕΣΣΕΕ διατηρεί στενή και άμεση επαφή με τις Ελληνικές Επιτροπές και με τους Ελληνικούς Οργανισμούς Γυμναστικής.

Επίσης, η Γενική Γραμματεία της Γυμναστικής της ΕΣΣΕΕ διατηρεί στενή και άμεση επαφή με τις Ελληνικές Επιτροπές και με τους Ελληνικούς Οργανισμούς Γυμναστικής.

Η Γενική Γραμματεία της Γυμναστικής της ΕΣΣΕΕ διατηρεί στενή και άμεση επαφή με τις Ελληνικές Επιτροπές και με τους Ελληνικούς Οργανισμούς Γυμναστικής. Η Γενική Γραμματεία της Γυμναστικής της ΕΣΣΕΕ διατηρεί στενή και άμεση επαφή με τις Ελληνικές Επιτροπές και με τους Ελληνικούς Οργανισμούς Γυμναστικής. Η Γενική Γραμματεία της Γυμναστικής της ΕΣΣΕΕ διατηρεί στενή και άμεση επαφή με τις Ελληνικές Επιτροπές και με τους Ελληνικούς Οργανισμούς Γυμναστικής.

Απο τον προεκλογικό αγώνα του Αλέκου.

Εθελοντής στην Προώθηση της Αλήθειας - μόνος Δρόμος για την Πρόοδο - δεν ησύχαζε αν δεν γέυονταν και οι άλλοι την ΙΘΑΚΗ που εκείνος γνώριζε. Γιατί η ΙΘΑΚΗ του Αλέκου είχε ζήσει το Όραμα, είχε γίνει ΓΝΩΣΗ - ΠΡΑΞΗ.

Φίλοι... ρεαλιστές και «πρακτικά πνεύματα...»! Φίλοι απόγονοι... αριθμητικών πράξεων της στιγμής! Η Αλήθεια του Αλέκου Παναγούλη μοιάζει με παραμύθι ε; Εσείς δεν δηλώσατε ότι όλοι έχουμε μια τιμή... πώλησης; Εσείς δεν αναφωνήσατε: δέσπο, είναι τόσο ωραίο σαν ψεύτικο!...

Η Αρτιότητα του Αυθεντικού έκδηλη πάντα, ενοχλεί το βόναυσο περίγραμμα του οπτικού μας πεδίου και... αποβάλλεται. Ας στηρίξουμε λοιπόν καλύτερα τα Μυστικά γοαλιά μας όντας... πρεσβύωπες!

Σ' όλο αυτό το διάστημα και στα δυο χρόνια της Μεταπολίτευσης τα πρώτα, ο Αλέκος περνούσε τέτοια στάδια Ανθρώπου - Πολίτη - Αγωνιστή που εμείς θα αποτύναμε... δέκα Ζωές για τέτοια... κόπο, αλλά και τότε, ίσως δεν προλαβαίναμε τίποτα περισσότερο από την αποσθήθισή της... αγωνιστικής αλφαβήτου! Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Ελληνικός Λαός στο σύνολό του γνωρίζει ελάχιστα για τον ΠΡΩΤΟ Αγωνιστή. Οι περισσότεροι απ' όσους έτυχε να τον ζήσουν, αναλογιζόμενοι έχουν γνώση, γιατί ο Παναγούλης ήταν ανέκαθεν μια θαυμαστή περίπτωση Ανθρώπου αφ' ενός (περίσσεια θηλαστή πάντα απ' τις εκάστοτε «πολιτικές και μη πολιτικές διαγνώσεις») κι αφ' ετέρου ποτέ δεν σαρφέρει - έστω κι αν είναι δυνατόν - να μεταφέρουμε τον ΑΚΕΡΑΙΟ στο... ακέρατο! Χθες, σήμερα, ίσως κι Αύριο... η Μορφή του Αλέκου θ' απενίξει μια Χώρα που ο Λαός της «αδυνατεί» ν' αξιολογήσει Ανθρώπους, προδίδοντας τις δυνατότητες να φανεί αντάξιος αυτής της σπουδαίας Αγωνιστικής Ποιοτικής προσφοράς.

Για την τότε βασανισμένη και αργότερα αδικαχαμένη λαμπρότητα αυτού του Ανθρώπου που μας έκανε την τιμή νάναι Έλληνας, εξορκίσθηκαν άλλα Έθνη - κι όχι το δικό μας (!) να επισημάνουν το καθήκον μιας χρεωστούμενης Δικαίωσης. Θάνατο λίγο να υπάρξει μια Εθνική Γιορτή στ' Όνομα του Παναγούλη. Πρώτα πρέπει ν' αφηθεί ελεύθερη η Αλήθεια

και να σημάνει μια πανεθνική Μεταμέλεια για την... «ατυχία» και τις «καταάλληλες» συνθήκες που εμπόδιζαν να αποδοθεί η Δικαιοσύνη Του, έστω και τώρα, έστω και αργά, αφού ποτέ δεν ξέραμε σε ποιους εμπιστευόμασταν τα «ελευθιά των πόλεων» και του Έθνους.

1976. Ο Απρίλης διανύει την τελευταία του Μέρα... Υποτίθεται ότι θα ημερώσει Πρωτομαγιά. Ναι, είναι Πρωτομαγιά... Το βεβαιώνει ένας Ιόχρονος μαθητής που σκοτώθηκε κυνηγημένος από αστυνομικούς καθώς κολλούσε κομμουνιστικές αφίσσες...

Ο Σιδέρης Ισιδωρόπουλος.

Ναι, είναι Πρωτομαγιά. Και το πρωί του Σαββάτου της η Υπηρεσία... Πληροφοριών - συγνώμη - Ειδήσεων ήθελα να πω, ανακοινώνει ότι «Σήμερα τις πρωινές ώρες ο Βουλευτής Αλέξανδρος Παναγούλης υπέκυψε σε τραχιά δυστύχημα!». Και η Υπηρεσία Πληρόφ.... - πάλι λάθος - Ειδήσεων, συνεπής στις αναζητήσεις της, συμπληρώνει, πως θα εξεταστεί το ενδεχόμενο... της μέθης! Ο «Απρίλης» Κυρίες και Κύριοι, μεθοσμένος από το γεγονός της Άνοιξης του, τρήει και προσκράει στο Τείχος της Αλήθειας του. Έπρεπε να σωθούν οι βαρόνιες γούνες... το περιβόλαμο εμπόριο. Και ο κλήρος του χαμένου έπεσε στην ΑΝΟΙΞΗ. Έτσι... σπλά! «Τραχιά... ήταν τραχιά». Όσο το πίστεψαν τα μέλη της τότε Κυβέρνησης που πριν από κάθε έρευνα (!) βιάστηκαν να το «εφωνάζουν», άλλο τόσο το πίστεψε κι εκείνο το αμέτρητο πλήθος που παραβρέθηκε στην πιο συγκλονιστική Κηδεία Δολοφονημένου Αγώναστη. Ένα πλήθος τόσο αδύναμο σε σύγκριση με τον όγκο των Θυτών. Για κάποιους Κυρίους με... Υπουργεία ο Ν. Κυριαζίδης Διευθυντής του Περιοδικού «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ», είχε γράψει τότε: «Ένας Βουλευτής που τον εχθρεύονται θανάσιμα οι «παλαιοί» (τα εισαγωγικά δικά μου) παρακρατικοί μηχανισμοί, σκοτώνεται κάτω από περίεργες συνθήκες και δύο Υπουργοί, σπεύδουν εκ προοιμίου να πουν ότι πρόκειται για Τραχιά στύχημα. Παρόμοια παρέμβαση στο έργο της Δικαιοσύνης μιας οποιασδήποτε Δυτικοευρωπαϊκής χώρας, θα είχε ρίξει την κυβέρνηση και θα είχε τερματίσει την πολιτική σταδιοδρομία

των δύο Κυρίων».

Μα η «Ελευθερία» του Τύπου στις «ιδιάζουσας μορφές Δημοκρατίες...» χρησιμεύει δυστυχώς μόνον για τους τύπους! Η δολοφονία θα μετονομαζόταν «τροχαία» χωρίς αμφιβολία. Σοσιαλιστές - ιδιάζουσας μορφής πάλι (απ' το 81 και μετά αυτοδιαπιστώθηκαν...) όταν ζητήθηκε η γνώμη τους για το «τροχαίο», τον Μάη του '76, είπαν: «Δεν είμαι υπεύθυνος εγώ ν' απαντήσω. - Η Δικαιοσύνη είναι άδια να κρίνει κι αυτό θα κάνει».

Θαυμάσια απάντηση... Η Δικαιοσύνη βεβαίως μη έχοντας άλλη «λύση» η άμοιρη, πήρε «σάρκα και οστά» στους ίδιους τους ανθρώπους. Μα πόσο καλές σχέσεις μπορεί να διατηρεί μια Ζούγκλα με την Δικαιοσύνη; Ως φαίνεται οι όψιμοι αυτοί «σοσιαλιστές» ακολούθησαν το εξής... προαδευτικό: «χέρι που δεν μπορώ να δαγκώσω το φιλάω!»

Όσο για το «Τροχαίο», κάποτε έγινε και μια «δίκη» αν θυμάστε... Οι «καρέκλες της» τούτη τη φορά προορίζονταν για αθώωση. Μια «δίκη» που άρχισε και τελείωσε τόσο τίμια και απροκάλυπτα κι ένας «κατηγορούμενος» σαν μια Γυναίκα-όλκα στείρα, κακιά, σμέρφωτη και φιλοχρήματη που, πληρώνεται για να συντηρήσει το παιδί μιας άλλης και γίνεται ξαφνικά... Μητέρα. Εκ προθέσεως ή εξ αμελείας! Έτσι, βγήκε στο προσκήνιο απέναντι ο Κύριος Μοντελίστ που από... απροσεβία τράκαρε του Βουλευτή και τον έκανε κομμάτια! Μια... απροσεβία ενός «Κερίου» Μοντελίστ (σικ) έστειλε στον θάνατο έναν ΑΝΤΡΑ, έναν ΑΓΩΝΕΣΤΗ που τόσα χρόνια καυείς και τίποτα - παρόλο τον καλά στερεωμένο στο κορμί του σταυρό, δεν είχε την δύναμη όχι να τον αφανίσει, αλλά ούτε στιγμή να τον αναδιπλώσει! Τα Δικαστήρια, η «Δικαιοσύνη», για να δικαιολογήσουν την καينوόργια τους... Δημοκρατία... εσημείωσαν στον Μοντελίστ 3 χρόνια φυλάκισης για ανθρωποκτονία εξ αμελείας! Το πολλοστημόριο της «απροσεβίας» έκανε έφεση και απεχώρησε...

Εδώ που τα λέμε πολύ πάει ολόκληρη «δίκη» σ' ένα Κουμπί - σαν τον εν Ελλάδι «Μοντελίστ» με τις ξένες πινακίδες. Τα Κουμπιά πως να εκτίσουν ποινές! Υπάρχουν για να τα

πατάμε. Δεν διαθέτουν ούτε πρόθεση ούτε αμέλεια. Τους Κυρίους που τα εφεύραν, τους Κυρίους που τα πατάνε, ποιος θα τους καταδικάσει ΑΝΘΡΩΠΕ;

Αποτέλεσμα; Ο ΕΝΑΣ, Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ Αλέκος Παναγούλης σ' ένα φέρετρο! Πετριμένος όπως κι εσύ... μόνο που εσύ ζεις! Στιγμές δίπλα στον ακίνητο Άνθρωπο που και στο εκτελεστικό απόσπασμα να σ' έστηναν δεν θα το καταλάβαινες. Στιγμές που έβλεπες τα 20χρονα παιδιά γερασμένα και τους γέρους τυχερούς. Στιγμές που ένιωθες πόσο ελάχιστη είναι η λέξη Τραγωδία, πόσο αλλόφωνο το ΠΑΤΙ! Στιγμές που μάθαινες - σμίκραινες και μεγάλωνες - γιατί μερικοί Άνθρωποι ορμούν παράτολμα στα ίδια τα πολυβάλα, γιατί η τελευταία λωρίδα από το Αίμα τους μπροστά στα μάτια τους, φαίνεται και ΕΙΝΑΙ η μόνη διαπίστωση Ζωής.

Αν όλοι μπορούσαμε να νοιώσουμε τον πόνο αυτού του Μαχαίριού μέσα μας - γιατί ΟΛΟΥΣ μας κορφώνει - κανείς πια δεν θα μας σημάδευε.

Κραυγές μοιριάδες και στην Ουσία Σιωπή! Απίστευτο να ξεχάσουμε κι όμως... ξεχάσαμε (;). Μικρόνους δυσπαρασμένοι, πανικαρισμένοι ευχαριστημένοι και Ηλίθιοι, ηθικοί αυτουργοί στο Βασανισμό μιας ΑΛΗΘΕΙΑΣ που θα κατέβαζε από την μακαριότητά τους και «θεούς», αυτόπτες Μάρτυρες αδιάφοροι της δολοφονίας της, ανάμεσα σε φαγοπότια, επαγίες «παραχής υπηρεσιών...», υπηρέτες και τραμπούκους της διαταγής. Ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ!

Τα φαγοπότια εκείνα της Νεοφερμένης «Δημοκρατίας» που δεν θεώρησαν απαραίτητο να ξεχωρίσουν απ' το κρασί τους το ΑΙΜΑ του ΑΛΕΚΟΥ, διατηρούν όλους τους συνδαιτημένους κακογερασμένους από «καούνια» και καλοσυνήρητους από «χέρι», μέχρι και Σήμερα - ω Έλληνα. Και τι έγινε που πολλοί απ' αυτούς το φώναζαν δημόσια: «θα πληρώσεις Παναγούλη! Μήπως έχασαν - ω! Έλληνα, τις τιμές το χρήμα και την Εμπιστοσύνη(!) του λαού (του λαού που δέχθεν όλα ερήμην του συμβαίνοισιν...).

Η Μέση, η Δημοκρατία Ο. Φωτιάδης, ...ο Αλέξανδρος Εβλίδης 1974...

Ένα εκατομμύριο κόσμος στην κηδεία του Αλέκου (συμπεριλαμβανομένων των Συναγωνιστών του απ' την σημερινή Κυβέρνηση την εκλεγμένη απ' την Ελπίδα μας) η χαμένη καλή «ΣΑΡΑΦΗΣ - ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ - ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ», μια Ζωή δοσμένη ολόκληρη στο Ιδανικό του Ελεύθερου - Πραγματικού Ανθρώπου, το «Τροχαίο», ο «Μοντελίστ εξ αμελείας», ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ που δεν μπορεί πια να μιλήσει, τα στόματα τα δικά μας που δεν έμαθαν ποτέ στην Ουσία να μιλάουν... όλα, ένα Ενθόμιο Μηδέν!

Τι ήθελε να καταγγείλει στη Βουλή ο Αλέκος την 3η Μαΐου '76 και - σύμπτωση - «σκοτώθηκε» δυο μέρες πριν;... Δεν ανησούχησε καθόλου ο τότε Πρωθυπουργός «Εθνάρχης»; Πώς δεν επανέλαβε και τότε το αλλοτινό: «Μα, ποιος επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο;» Είχε εξαλειφθεί η απορία του; Γιατί απέρριπτε το - μέχρι τελευταία στιγμή - επείγον αίτημα του Αλέκου Παναγούλη για προσωπική συνάντηση; Αν «επέκυπτε σε τροχαίο», κάποιος της παράταξής του, πόσοι φακελλωμένοι «εν καιρώ Δημοκρατίας» θα χρησίμευσαν για φονιάδες στα καλά καθούμενα;» Θ' απαντήσει κανείς;

Στο δρόμο για το Α' Νεκροταφείο.

— Τι φάχνεις... καομένη!

Ε; Έτσι δεν θα πείτε Συνάνθρωποι; Σας ακούω τόσο συχνά να το λέτε για κάθε τι και γυρίζετε βαρυσεπημένα προς άλλη κατεύθυνση.

— Τι φάχνεις τώρα; Οι γυναίκες «φυγαγωγούν» δεν προβληματίζονται ούτε προβληματίζονται!

Ακόμα το πιστεύετε έτσι; Καλά τα λέτε Συνάνθρωποι. Η Ζωή είναι δύσκολη (τι... εθνική αμοφυξία σ' αυτό - όλοι το λέμε!) αλλά εύκολη στο αλόγκαν των «προηγμένων χωρών»: «όποιος είναι δυνατός ας ανέβει»... Εγώ η άσχετη δεν συναισθάνομαι τις τόσοσες Ευθύνες μίας καθημερινότητας ακριβής (ή Ακριβής με Α κεφαλαίο!) Κάποτε ρωτήθηκα:

— Τι μιλάς, Πείνασες εσύ ποτέ; Αυτός πείνασε - μην του καταλογίζεις λοιπόν Ευθύνες που αν και κατοχυρωμένος τώρα, αιγαντάρει το «σύστημα».

— Καλά «αυτός» πείνασε... Έστω. Ο ' Άλλος που δεν πείνασε; Γιατί τρώει κι αυτός... ανθρώπους;

— Γιατί έτσι του έμαθαν... Έλαβα την απάντηση.

— Ποιοι του έμαθαν, ρωτάω.

— Το Σύστημα - Η Κοινωνία...

— Ποιοι φτιάχνανε τα «Συστήματα» και τις «Κοινωνίες»;

— ... (Σιωπή).

— Οι άνθρωποι - έτσι δεν είναι; Ξαναρωτάω.

(Αμήχανο κούνημα του κεφαλιού κάτι μεταξύ κατάφασης, άγνοιας και άρνησης, ούτε πάνω ούτε κάτω, αλλά στη γραμμή του... τίποτα).

— Εμείς δεν συγκαταλεγόμαστε στο Ανθρώπινο γένος;

— ... νναι.

— Δεν φταίμε λοιπόν για όλα αυτά;

— (γέλιο) α! βρε παιδάκι μου τάχει πάρει στραβά τα πράγματα (;!)

Συνέχεια διαλόγου; Δεν υπάρχει - αλλά υπάρχει μια Αλήθεια: Ότι ναι «όλοι έχουμε προβλήματα» μόνο που

το Ελάχιστο και το Μέγιστο των προβλημάτων αναλογεί στο Ελάχιστο και στο Μέγιστο της Εσωτερικής αξίας του Καθενός.. Τραβάμε ο καθένας τις μουτζούρες μας κι έπειτα αναρωτιόμαστε πως έγινε η «Κοινωνία» μαυροπίνακας! Σοφνικά έχουμε αποκτήσει όλοι Κοινωνική Κρίση άσχετα αν δεν χτυπήσαμε την πόρτα του διπλανού ποτέ, παρά μόνο όταν έκανε θόρυβο μια φορά τον χρόνο και μας ενόχλησε, ή αν τον χρειαστήκαμε εμείς κάτι. Αποξένωση - λέμε, συμφέρον, εμπορευματοποίηση των πάντων. Ναι, αλλά τι κάναμε για το αντίθετο; Καθένας έχει το Δίκιο του;

Τι Δίκιο Φίλοι;

... Ολόμαλλο, λινάτσα, μεταξωτό, γούνινο - απ' αυτά με τα κεφάλι του Ζώου ν' «αγκαλιάζει» το στήθος και την ουρά να «γλύφει» την πλάτη! Για ξεκαθαρίστε τα.

Το Δίκιο... παρήχεται ή εισάγεται άνευ πατρίδας - δηλαδή άνευ Συνειδήσης; Μας απασχολεί νάναι κυρίως εύχρηστο και να μας βγάζει ασπροπρόσωπους; (Μην ξεχνάμε και τον ρατσισμό ε;)

Τι λέω Συνάνθρωποι;

Μπροστά στα απράνταχτα στοιχεία σας εκτός θέματος είμαι:

— Τα σκουλάδικα δεν συγκεντρώνουν πια 300 πελάτες τη βραδιά... αλλά 299 - τι δυστυχία!

— Μή σκέφτesai πολύ - θα χάσεις τη Ζωή - τι Αμαρτία!

— Ο Έλληνας δεν δέχεται Ζυγό - Τι Ειρωνία!

— Ποια σχολεία και Νοσοκομεία, ποια Ελευθερία μου λες, εγώ «έτρωγα» με τους προηγούμενους - Κοίτα τώρα Κοινωνία!

— Χωρίς χρήμα δεν είσαι τίποτα - Να η φιλοσοφία!

— Αι τουν... φασίστα θέλει να πάρει από μένα για νάχουμε όλοι - τι αυδοσία!

— Τι λέει «αυτή»; Για ποια Πολιτική Δολοφονία μιλάει και μάλιστα του '76; - τι σκέψη!

Τι να κάνουμε; Άλλος τις συναρτήσεις τις βλέπει αναρτησίες κι άλλος τις αναρτησίες συναρτήσεις.

... Σύμφωνα! «Δέχομαι». Όταν συνειδητοποιώ τους 'Α-

γραφους Νόμους για τους Αυτόφωτους Ειςχωριστούς της Ζωής, δέχομαι πως μέσα σε τόσους εγωμανείς, μέσα σε τόσα αντι-γραφα ανθρώπων, σε τόσες μασκαρεμένες «προσωπικότητες», σε τόσες απεριόριστες γνώσεις... περιορισμένων εγκεφάλων, σε τόσους «φύλους» της Ελευθερίας που πρώτα την Ελευθερία σκοτώνουν, σε τόσους « Έλα τώρα τι ψάχνεις να βρεις», σε τόσους πληρωμένους (με πολλούς τρόπους) ανθρωπάκηδες μικρής ή μεγάλης εξουσίας (εξουσίες υπάρχουν πολλές), ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ δεν μπορούσε νάχει άλλο τέλος. Το προδιέγραφαν οι κορυφές - Το προδιαγράψαμε και μεις, η «βόσκη»!

«Επαγγελματίες» της Ζωής είμαστε οι περισσότεροι. Ψυχροί, κινικοί επαγγελματίες. Όλοι κολυμπάμε στα βαθιά αλλά το σωσίβιο των πολλών είναι τεράστιο... Θρόσος χρειάζεται. Εσύ θα λες ότι είσαι Δεινός Κολυμβητής κι ως κόντείζει το «σωσίβιο» να βγάλει το μάτι του άλλου - τι σε νοιάζει για τον άλλον; Εξ άλλου απ' το πολύ το θρόσος έπεισε και τον εαυτό σου πως σωσίβιο δεν έχεις και παλεύεις γενναία στο πλάγος! Υπολογισμοί και λογαριασμοί είναι η μόνη «λογική» που εμπιστευόμαστε. Κοιμής παραδοχής η λογική των αριθμών, δεν σε εκθέτει ποτέ - δεν σε κουράζει και πέρα απ' το επιτρεπτό όριο... Βάλε τώρα ένα κομπιουτεράκι να μετρήσει τις Ηθικές Έννοιες -θάχει κανένα αποτέλεσμα! Το παιχνίδι των αριθμών παίζουν και οι λέξεις. Υπόδουλές στου καθένα την υποκειμενικότητα, αραδιάζονται σαν αριθμοί, για να προσαρμοστούν σε προσωπικό μόνο ποθητό όφελος που αλαζονικά βαφτίζεται και... «γενικό καλό» - γιατί όχι;

Ύστερα εκτοξεύονται περισπούδαστα ή ανάλαφρα - όπως πετάμε ένα βότσαλο στο νερό κι άσε τους... προβληματικούς να φωνάζουν ότι έσπασε το κεφάλι των Νοημάτων. Κατακτήσαμε ένα λεξιλόγιο - μα δεν βλέπεις; είναι «μορφωμένοι» άνθρωποι που μας επιτρέπει γνώμες και χαρακτηρισμούς - στις δε κρίσιμες περιόδους μας καταστά και... ειδήμονες - αλλά μας απομακρώνει από ένα Εννοιολόγιο με γνώσεις Ουσίας!

Πάραυτα η Αστοχία καλύπτεται - μάθαμε να στοχεύουμε στην καρδιά για θάνατο κι όχι για Ζωή - κι ο «Επαγγελματισμός»

μας αναδύεται συνεπείστατος. Σ' αυτό το θέατρο των σκαών μετεωρίζονται το φέμα κι η Αλήθεια. Σηκώνουμε τα χέρια ψηλά κι αν τύχει και βαρύνει ανεπανόρθωτα το ένα ή το άλλο «μετέωρο», ο γδοάπος του στο έδαφός μας θα μας συνεφέρει. Τότε, αναγκαστικά, ή... χαρωπά και πεπεισμένα θα... συμπεράνουμε: Είδες, ήταν φέμα. Είδες, ήταν Αλήθεια.

Μα και πάλι, μόνο το χονδρικό μέρος της αντίληψης εξυπηρετείται, το συμπύκνωμα των πληροφορίες, η φιλοπερίεργια. Η κρίση της αξιολόγησης ασθενεί. Για τους απλούς Καθημερινούς ανθρώπους λοιπόν, αλλά και για πολλούς που δεν αυτοαποκαλούνται «απλοί και καθημερινοί» σπασθήσατε (...), ο Αλέκος Παναγούλης είναι ένας «Ήρωας», έτσι... σαν τρόπος του λέγειν (!), στεγνά, πρόχειρα! Σαν επιρροή από πρωταγωνιστή μυθιστορήματος μεγάλης κυκλοφορίας, σαν... λογικός χαρακτηρισμός προσώπου που σχετίζεται με Μάχες, αιματηρές πολιτικές αναταραχές, κυνηγητά και σχετικούς θανάτους. Σαν κάτι που... ε! τέλος πάντων το εξακριβώσαμε!... Ήρωας και ξεπερδέσαμε. Κι ας μη ξέρουμε την Έκταση του ΗΡΩΑ, τις λεπτομέρειες του ΗΡΩΑ, ας μην εξετάσαμε ποτέ πόσο εξόφωσε τον Κοινωνικό του ρόλο ο Αλέκος, σ' ένα Έργο - ΟΔΗΓΟ για τον Άνθρωπο, που οι περισσότεροι δυστυχώς το «κλείσαμε» και σβήσαμε το φως, όπως ακριβώς κάνουμε με το Εντυπωσιακό... βίπερ μας όταν κρίνουμε πως η ώρα πέρασε και «καλόν είναι» να κοιμηθούμε! (Πάλι...). Πολλά ίσως φανταζόμαστε όταν ακούμε για Ηρωισμό. Φαβάμα! όμως πως παρακάμπτουμε ένα πρωταρχικό στοιχείο του: ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟ!

Την πλατιά Αγάπη για τον Άνθρωπο την σφριζόμαστε σαν Αδυναμία... (!) Λάθος που για να δικαιωνίζεται φρόντισαν παράγοντες και Παράγοντες.

Μεταξύ αυτών και κάτι τέτοιες συστηματικές νοθεσίες: «Θα επιβιώσετε μέσω «πραγμάτων» χειροπρασιών...». Ισχυρίζομαστε σχεδόν όλοι πως η Ζωή δίνει Οδηγίες κι άλλη εκλογή δεν έχουμε, γιατί παραμονεύει ο κίνδυνος του περιθωρίου. Αλλά κι αν δεχτούμε μια δεδομένη Εικόνα «Βιώσιμου» ανθρώπου, ποιος μας εμποδίζει να επιλέξουμε όσα απ' αυτήν περισσότερο μας εκφράζουν; ΣΙΓΟΥΡΑ αυτό κάνουμε φίλοι,

άσχετα αν φυλάσσουμε έτοιμο το συγχωροχάρτι με το «δικαιολογητικό»: ξένος δάχτυλος!

Το βάρος κάθε πράξης ας ρίξουμε στη
νόηση

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Ο «Ήρωας» κάτω από το μάτι των Πολλών, είναι σκληρός, «αντιστέκεται», εοραιοθηόεις - αδυναμίες (!) δεν του συγχωρούνται. Βέβαια σε κάποιες περιπτώσεις τον συγχωρούμε - όταν ας πούμε, κλάψει, για έναν σφαγμένο σύντροφο. Γιατί; Γιατί ο σφαγμένος σύντροφος - κατ' εμάς - ήταν κάποτε «εχρήσιμος» (βλέπε ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΜΟΣ) άρα συναισθημα - υποκειμενικό χαμό είναι πιθανό. Αν όμως ο «Ήρωας» έβλαψε για ένα λαιωμένο Σπουργίτι, φοβερά και τρομερά θα μας απαγοήτευε! Λύπη για ένα... χαζόσπουργίτι βρε φίλε... ντροπή! 'Ασε που μας χαλάς την εντύπωση για το... σιδερένιο σου εσώτερο είσαι κι επιπλέον... αναχρονιστικός. Δεν παρακαλουθείς εσύ στη τηλεόραση την προβολή σχεδίων μας για την «επτάκτηση της φύσης», όπου οι... σούπερ άντρες με τα διαφημιζόμενα όπλα παραφυλάνε πότε θα κοκκινίσει ο Ήλιος για να τον.... πιτσιλίσουν κι αυτοί με το αίμα των παιδιών; Αλλοίμονο... Για νευρασθενικούς θα μιλάμε τώρα σύγχρονε Κοινέ παντογνώστη άνθρωπε; Τάχες πει Αλέκο μα ούτε αυτό το κατάλαβαν ότι, όταν σέβεται και τιμάς κάθε μορφή Ζωής, μπορείς να σεβαστείς αληθινά τη Ζωή του ανθρώπου. Το διαβάζω σ' ένα δικό σου τριστηχο:

Σε χαρές και λύπες
λουλούδια σκοτώνουμε
άραγε πρέπει;

Μου θύμισες ένα γαρίφαλλο Αλέκο Παναγούλη. Ριγμένο σε μια πίστα «Κέντρου Κοσμικού»... μέσα σε δεκάδες άλλα της ίδιας μούρας. Το χρώμα του, απροσδιόριστο κάτω από τα

φύλα της... φυλαγωγίας (!) και το ψηλό τακούι της «μυρικόζας» τραγουδίστριας καρφωμένο στη μέση του λαούλουδιού · ΜΑ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ! · ένας τέλειος... σθέλητος στόχος. Το καρφωμένο γαρόφαλλο... χόρευε για λίγο ζεμπέκικο μαζί με το ψηλό τακούι · σπιλέττο. Τι θέαμα!... Ο τελευταίος χορός.

Τι να πεις; Ότι δεν πρόκειται για σταγόνα στον Ωκεανό αλλά για Σταγόνα σε αποξηραμένο Ωκεανό;! Ποια η διαφορά; Τι να πεις και στον Κύριο που τσουγκρίζοντας την σαμπάνια του γόρισε και είπε πως, πολύ πιο «σοβαρό» απ' το γαρόφαλλο είναι το θέμα των παιδιών της Αιθιοπίας. Σοφός!... Σαμπάνιες και γαρόφαλλα λοιπόν στα παιδιά της Αιθιοπίας!

Το μάτι των πολλών σφάλλως αντιλαμβάνεται πολύ «Δυνατό» τον «Ήρωα». Ο «Δυνατός» που λένε, ισούται: Με τον... Οργανικό Ανθεκτικό, μ' αυτόν που ό,τι βάλει στο νου του το πετυχαίνει (η βάζει όμως στο νου του) που δεν τον σταματά τίποτα στο Δρόμο του (ποιος όμως είναι ο Δρόμος του στο φως της μέρας;) που επηρεάζει τους άλλους με τα κατορθώματά του (ποια ακριβώς...) που ξεπερνά τις δυσκολίες (ζητούνται δυσκολίες!) «Ήρωας» δηλαδή μπορεί να είναι κι ένας... «Κροίσος» (χωρίς άλλα αναγνωριστικά) σύμφωνα με το «Μεγάλο καρόβιο - μεγάλες φουρτούνες».

— Ο Ήρωας είναι το «αντίθετο» του Κοινού θνητού λέμε ίσως στη καλύτερη περίπτωση, αφήνοντας το «αντίθετο» να τα βγάλει πέρα όπως νομίζει εκείνο! Στο υποσυνείδητο καταγράφεται όλη η εξεταστέα όλη του ΗΡΩΑ · η ΑΛΗΘΕΙΑ του Δυνατού Ανθρώπου: Η ψυχική αντίσταση στη Διάβρωση, η ανιδιοτέλεια · το υψηλό των πράξεων, η αυτεξούσια Ζωή του με μεγάλο το Γνήσιο της Ανθρωπιάς, η Συνειδητότητα του Κοινωνικού χρέους του · η ανωτερότητα να λειτουργεί σαν το τελειότερο όλων: σαν Άνθρωπος! «Αυτά» όμως είναι καλύτερα να μένουν στο υποσυνείδητο για χίλιους λόγους κι όχι γιατί η γνώση ή η εκφραστική άνεση υστερούν πάντα. Φορές λακωνικά απαντάμε πως τέτοια γνωρίσματα «εξυπακούονται» και... ξεμπερδεύουμε πάλι με τους Ήρωες. «Εξυπακούονται...» Τι α-λαζονεία. Ας καταργήσουμε τότε και τη σκέψη και τη γλώσσα. ΣΚΕΨΗ δεν είναι μόνον οι οποιεσδήποτε μέθοδοι για την

δρομολόγηση μιας δουλειάς (σαν Επαγγελματίες Ζωής, «δουλειές» βλέπουμε τα πάντα - δουλειές ή δουλειές επί πληρωμή!).

ΓΛΩΣΣΑ δεν είναι μόνον οι απαραίτητες στερεότητες σπichoμθίες. Και το Ζώο είναι δεκτικό σ' αυτά που του «μάρθαμε» και το Ζώο «συνηνοοίται» όστερα από την τριβή με κάποιες υποδείξεις και το Ζώο κραυγάζει... Ο ' Ανθρωπος δεν μπορεί λοιπόν να κάνει κάτι περισσότερο!

Γιατί διαχωρίσαμε έτσι αβασάνιστα τον 'Ηρωα από τον Κοινό Θνητό; Επειδή ο Κοινός Θνητός φέρει ελαφρυντικά «συνηθούς και αποδεκτού τύπου»; Επειδή δεν μπορούμε νάμαστε όλοι 'Ηρωες - δηλαδή υπερασπιστές της ανθρωπιάς μας;

«'Ηρωας» φίλοι, σημαίνει και... τρελλάς! Ποιος Νορμάλ προτείνει το στήθος του στα - πολλών μορφών - όπλα; Ποιος «συνηθής κι αποδεκτός» αρνιέται το υλικό γήινο ταξίδι του για ένα 'Οραμά, ποιος δοδεύει χωρίς φειδώ τον Εαυτοούλη του για να το κάνει πραγματικότητα; Ποιος «λογικός» αδιαφορεί για τίτλους και Αξιώματα έστω κι αν το πλησίονά τους αντιτίθεται συχνά με την αξιοπρέπεια της Ελευθερίας; Αμέτρητοι «Νορμάλε» θ' αντιτάξουν ότι οι τίτλοι και τ' αξιώματα είναι από... μόνα τους αποδείξεις αξίας και σωστής χρήσης ελευθερίας!! Οι Κωμωδίες έγιναν πια όλες τραγικές...

Είπες Αλέκο ότι για τη Ζωή που θπάζαμε - τη Ζωή που παραμορφώσαμε θάλαγα, η Αλήθεια είναι σαν τρέλλα. Και η Σοφία που αναζητά την Αλήθεια είναι η πεμπτούσα της τρέλλας - έχουν πει άλλοι, εξίσου «προβληματικοί». Ποιος Νοικοκύρης Ησυχαστής, ποιος φιλοσοφάκος της Τεχνητής δόναμης, ποιος χωριάτης με σμόκιν και αμνησία, ποιος Λούμπεν χωρίς πνευματική περιουσία, ποιος Γόνος κεκτημένης ταχύτητας «ΕΥΡΗΚΑ!», θάθελε να βαστάξει την Σοφία της Αλήθειας; Αστεία Ερώτηση!

Κάπου μέσα στις Ερμηνείες περί Ηρώων ζει και η Αμφισβήτηση.

Και δεν αναφέρομαι σε σκοπιμότητες, ούτε σε αμφισβητήσεις νοήμονες που αποκαλύπτουν το άκαπνο τελικά του «'Ηρωα». Το «άκαπνο», ειδικά όταν μιλάει κανείς για τον Αλέκο Παναγιώλη, είναι τόσο Αδύνατο όσο κι ένα περιστέρι που

οδηγεί τρίκυκλο και σκοτώνει! Δεν θα έκανα την τιμή ν' αποδώσω σε λόγους σκοπιμότητας τις παρακάτω απόψεις:

— Ο Αλέκος Παναγούλης Ποιος με βεβαιώνει ότι δεν ήταν βαλτός από τον... Δικτάτορα για να δημιουργηθεί σάλος - αλλιώς γιατί δεν εκτελέστηκε; (!) («Γνώμη» αριστερή...)

(Καιρός ν' αμφισβητήσουμε όλους τους Ζώντες σκατεμένους απ' τις Δικτατορίες μήπως και σκατετεύτηκαν... χάριν γούστου!).

— Ο Αλέκος Παναγούλης - μιλάει Δεξιός οδηγός ταξί. Έλα τώρα... Κακός οδηγός, έπεσε το τιμόνι μεθυσμένος (!) και... σκοτώθηκε. (Πραγματογνώμων συναδελφικός λαός - Δεξιά «Ευφύια»).

— Ο Αλέκος Παναγούλης, Θύμα των Ιδανικών του έπεσε το... παιδί. Τι ασχολείται με επικίνδυνες περιπτώσεις; (Αυτό το δήλωσε Σοσιαλιστής!... «Σοσιαλιστής» που δεν ασχολείται «μ' επικίνδυνα πράγματα» - Θύματα (!) ιδεολογίας, «παιδιά» κατά τη γνώμη του).

Τρεις «απόψεις» Αλέκο που βγαίνουν και φήφο! Τρεις «γνώμες» που δεν αντιπροσωπεύουν 3 ανθρώπους μόνο βέβαια, μα ένα χώρο «σκέψης» - ναι με 2Χ3, αλλά με ευρύ κύκλο συμμετοχής! Θεοί στην τέση, θύματα στην τέση. 'Ανθρωποι στην τέση. Θρυμματίζουμε Χρικούς και πασιφίζουμε ορέξεις! Και τότε Αλέκο η διασκορπισμένη στην ανθρώπινη 'Αγνωια Μνήμη σου, ξαναενώνεται με την Αλήθεια, γίνεται ασύνορος Ορανός και κατεβαίνει... κατεβαίνει, στέκεται και με πωλίζει, μα αφήνει τα πόδια μου δέσμια στη Γη και τα Μάτια μου ορθάνοιχτα στα σκουπίδια που σηκώνει ο Αέρας...

Ένας «φιλελεύθερος» πολιτευτής ανταποκρίθηκε στον Διάλογο που ζήτησα (ή μόνο σ' εμένα...) λέγοντας:

— Ρωτάς αν κάποιος πολιτεύεται για το κοινό καλό ή γι' αυτή καθεαυτή την φιλοδοξία του της καριέρας. Δεν νομίζω ότι ξεκινάει από το κοινό καλό... Το κοινό καλό ξυπνάει στην Πορεία. (!...)

Η «αφελής» μου ερώτηση - μιας ασήμαντης περαστικής - δεν ξέρω αν θα εισέπραττε την ίδια απάντηση αν θα παρουσιαζόμουν σαν επίσημος γραφικός του Τύπου. Είναι λίγο αστείο να φανταστώ παράμοια ομολογία σε προεκλογικό μπαλκόνι.

— Θα... με δω στην Πορεία Λαέ αν και εφ' όσον ξυπνήσει μέσα μου το Δίκιο το Δικό σου! (Χαμός!...) Και ο Πολιτευτής με τα πάμπολλα κληρονομικά πτυχία, συνέχισε απόητος:

— Μα... καλά - πιστεύεις ότι τον Παναγούλη τον «φάγαμε»;

Μετά την εισπραξη και της δικής μου απάντησης εκείνος παρατήρησε με το ίδιο πάντα «στυλ»:

— Ε... καλά - το είπα έτσι για να δω τι ξέρεις (...)

Επίλογος: Ουδέν σχόλιον.

Α! λησμόνησα. Ο «Φιλελεύθερος» Πολιτευτής «κατεβαίνει» στις εκλογές ως... Ανεξάρτητος. Η ληψιασία των Ενωσιών που λέγαμε.

Η Γυναίκα δίπλα μου, σ' ένα πεζούλι του Α' Νεκροταφείου - μ' ένα βλέμμα σαν Ουράνιο Τόξο, μονολογούσε ότι πρόσφερε πολλά Αλέκο. Είναι κάποιες ώρες που και της πιο αγγινικής φωνής ο φίθορος, ακούγεται βέβηλος...

Έκανε πολλή ζέση, ήταν μεσημέρι καλοκαιρινό 30 του Αύγουστου κι εμείς ακάλυπτες παρ' όλο το πρόσαινο... σε μια αίσθηση ασφαιτική, ακίνητες. Μια ησυχία ερμητική, απομακρυσμένη, που δεν ήξερα πως να την πλησιάσω και να της λίσω το δεμένο στόμα...

Κοίταξα μια την Γυναίκα και μια το τελευταίο σου «σπίτι» με την αναρριχόμενη τριανταφυλλιά και τη Δάφνη - απ' τα χέρια της Μητέρας σου Αθηνάς, με την φωτογραφία σου και την «NEMESIS» που δεν πρέπει - όπως έλεγες - να λησμονήσει... αλλά λησμονεί!

Κοίταξα στο μάρμαρο το όνομά σου, καθάρισα με πείσμα τα ξερά φύλλα, μετακίνησα πιο και ένα Βάζο χωρίζοντας στο διπλανό τα μισά τριαντάφυλλα (30 φύλλα - Αλέκος Παναγούλης, Αγωνιστής ετών 36) ν' ανασαίνουν λίγο πιο ελεύθερα, μα εκείνο το «Δολοφονήθηκε 1-5-1976» παρέμενε ένας αδύναμος

Γίγαντας.

Οι φορές που έρχομαι Αλέκο είναι οι μόνες στη ζωή μου που σκύβω το κεφάλι... Είμαι μια Ιδέα στις «σαφείς» πράξεις των άλλων, είμαι μικρής ακτίνας και σκύβοντας μπροστά στα ασύλληπτα πολλά που συμβολίζεις, φηλώνω! Κι όσο φηλώνω, όσο πλαταίνω, τόσο υποφέρω τόσο βασανίζομαι, σαν ένας πομπός χωρίς Δέκτη, ένα σχολείο χωρίς παιδιά, μια αγκαλιά χωρίς Ανθρώπους. Τόσο μοιάζω όλο και περισσότερο «αμφίβολης χρησιμότητας Ιδέα στις σαφείς πράξεις των άλλων...»

Πρόσφερες πολλά...

Τι ανυπεράσπιστη, τι εγκαταλελειμμένη Αλύθθεια! Τα συναισθήματα είναι άπειρα πιο πολλά απ' τα λόγια και το λεβλόγιο των Ανθρώπων τόσο ανεπαρκές σε σχέση με το λεβλόγιο της Ζωής.

Εκτός απ' τους λίγους που η καρδιά τού Μυαλού τους σε χώρεσε, οι περισσότεροι άλλοι γέμισαν μ' όπτι τους βόλευε να χωράνε, και κινούνται στον ρυθμό της Μαριωνέττας Αλέκο. Δεν υφώνονται και δεν γκρεμίζονται παρά με σκηνιά. Σκοινιά παραστάσεων και εντυπώσεων, ένστικτα ακαλλυέργητα, που ερμηνεύονται σαν πραγματικότητες και εγγυήσεις ζωής! Ο Εγκέφαλος υπολειτουργεί· γι' αυτό και οδηγεί στην διαστρέβλωση, δεν δημιουργεί αλλά «φτιάχνει...». Συσκευάζει «κουτιά» για κάθε είδους συναλλαγή που γρήγορα θα τα πετάξει ή θα γίνει ο ίδιος ένα κουτί στο ράφι του. Όλη αυτή τη φτηνή παράσταση την πατεύουν Ζωή Αλέκο, Δημιουργία και Εμπειρία!

Τόσοι απαίδευτοι - όχι αγράμματοι, ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΙ, που έμαθαν από πάνω, τους πιο «μορφωμένους», τόσο «μορφωμένοι», που, εκπαιδεύτηκαν για να συντηρούν τους απαίδευτους με πρώτο τον «μορφωμένο» εαυτό τους. Στην Κοινή προσπάθεια αντιδρούν όλοι, ο καθένας με το Δικό του Κώδικα. Ο εξανθρωπισμός παραγγέλεται «έτοιμοι! Αν θέλεις πέρασε απ' την οδό τάδε, καυδούνι τάδε, αλλιώς η παραγγελία αλλάζει και τα μέτρα του παίρνονται στις εξής «ευπρεπείς» αναλογίες είμαι κάποιος, άρα... εξανθρωπίστηκα! Μια σκληριά φευδαισθήσεων που είτε είναι «κάποιος» είτε όχι, σκληριά παραμένει μέχρι το κόκκαλο.

Και τόλμες Αλέκο Παναγούλη:

Ένα καινούργιο είδος σκλάβων
Σκλάβοι αρειβόμενοι
Σκλάβοι χορτάτοι
ΣΚΛΑΒΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ
ΣΚΛΑΒΟΙ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΟΔΟΣ!

Σκλάβοι τέτοιοι μην περιμένεις παρά να πουν: «Σκλαβιά! Είσαι καλά; Βλέπεις ποιοθενά... αλυσίδες φίλε; Μη έχοντας να τους βροντήξεις καμιά χειροπιαστή αλυσίδα, έχασες! Αν θελήσεις να τους εξηγήσεις πως και το Μυσάλο δεν... Χειροπιάναται κι όμως φυλακίζεται σε πράγματα - σύμπτωση - χειροπιαστά, έλα, άκου τον αντίλογο:

— Εγώ δεν είμαι... Ρήτορας. Ούτε τον Φύλοσοφο υποδέομαι. Εγώ τρέχω και δεν φτάνω να στρώσω τη ζωή μου. Δεν περισσεύει χρόνος για περπατώω σκέψεις - ο κόσμος εξ άλλου δεν θ' αλλάξει από μένα!...

Σίγουρα ο κόσμος δεν αλλάζει από ΕΝΑΝ... Σίγουρα δεν είναι απλό ούτε Ρήτορας εγκεφαλικός νόσος, ούτε βέβαια Φιλόσοφος. Όμως αυτό το τετριμμένο προσφιλέστατο «δεν έχω χρόνο...» (σκέψης, διαλεκτικής, Γνώσης) που το προτιμούν κυρίως οι αβυσσικοί ή σχεδόν αβυσσικοί, δεν πείθει. Σκουτάφτει - και χάνει τα φασαδία του - στην Εσωτερική Ανάγκη, στην θέληση, στο ότι:

Ο ΧΡΟΝΟΣ δεν έχει μόνο Έκταση αλλά και Όγκο.

Μπορεί να σπαταλάει Κανείς άσκοπα τις Μάρες και τις Ωρες του και μπορεί επίσης να τις συμπιέζει, να τις γεμίζει στο έπακρο και τότε προλαβαίνει Πολλά.

ΛΕΟΝΙΝΤ ΜΠΡΕΖΝΕΦ -

(Και τα «Πολλά» δεν εξαντλούνται φίλοι στις πωστικές δουλειές «εντός δακτυλίου εν Αθήναις» φερ' επείν, ούτε στις... τοάρκες μας εκτός δακτυλίου, ούτε στο Βίντεο που παραφρονεί να παίζει σε μόνιμη βάση - δεν έχω χρόνο έ; - ούτε στην προετοιμασία των Κοινωνικών - Επαγγελματικών μας «Κοιτάξτε

εμφανίσεων και υποστάσεων... Τα ΠΟΛΛΑ είναι ανεξάντλητα στο ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΩ του «Σκέπτεσθαι», για την Ανθρώπινή μου αξιοποίηση και την καλύτερευση του Συνόλου, του οποίου ΕΙΜΑΙ - ΕΙΣΑΙ - ΕΙΝΑΙ μέρος αναπόσπαστο και αλληλέγγυο).

Το εκτενές «παρενθεσιακό» θα ενδιαφέρει τους τελευταίους «ρομαντικούς». Έτσι χαρακτηρίζονται - κι απ' αυτούς που θέλουν να λέγονται «προοδευτικοί» - όσκι διαλέγουν να πονέσουν το μυαλό τους (λεπτομέρεια: συνειδητά) για βέβαιες καλύτερες Μέρες κι όχι για σύντομα καλύτερα... δειλνά. Οι κύριοι και οι κυρίες που αρέσκονται να κατατάξουν (έτσι απλά κι αβυσσάνιστα πάλι!) στους «Ρομαντικούς», ανθρώπους με ψαχή γεμάτη Ζεστασιά και Θέληση - ανθρώπους με δημιουργική επιμονή και απομονή (υπομονή όχι Μοιραλατρεία) τι διαφορά έχουν απ' τους «Άλλους τους μη «προοδευτικούς»; Αυτοί τουλάχιστον οι τελευταίοι, χλευάζουν ανησυχά μέσα στην Κοινωνική Τερπελιά τους - Τις καλύτερες Μέρες γιατί ξέρουν τα δύσκολα χρόνια που προηγούνται, γιατί ξέρουν καλά - κι οι πιο «χαζοί» ακόμα - τι Επίσημη προσπάθεια από τον ΑΝΘΡΩΠΟ χρειάζεται.

Επόμενη λοιπόν η αρνητική τους θέση. Αλλά οι άλλοι; Οι άλλοι των «Κοινωνικών Αλλαγών» Ρώτησαν τον εαυτό τους πως θα καλύτερέψουν οι Κοινωνικές Καταστάσεις αν δεν καλύτερέψουν οι άνθρωποι; Και για να καλύτερέψουν μήπως πρέπει να δουν επιτέλους λίγο πιο πέρα απ' την «φυχρή λογική», την αυσιπόστατη αυτιλογία και την μικρόφυχη πρακτική της ζωής τους;

Η Ζωή δεν αποτελείται από «πράγματα» που τα καταμερίζεις... Κι αν ακόμα είναι έτσι, με τα Χάσματα που υπολείπονται του καταμερισμού, τι γίνεται; Μήπως απαιτούν λήγη ΨΥΧΗ για να μικρύνουν εστω; Ποια χάσματα; Η μικρογραφία τους είναι το κάθε «επίτε», η ΣΧΕΣΗ των μελών του. Αν εξαιρέσουμε - όπως το θέλουν πολλοί - την φτώχεια και την σφραγματοσύνη σαν κακούς συμβούλους, (χωρίς νάναι βεβαίως απόλυτο), την έλλειψη σεβασμού - Εκτίμησης - Δικαιοσύνης θα την βρούμε σχεδόν παντού στη συμβίωση των ανθρώπων, στην καθημερινή

τους επικοινωνία και σε όλα τα Κοινωνικά στρώματα.

— «Μα... Χρυσή μου τόπαρ! «Έξω» φταίει το Σύστημα που μας αναγκάζει νάμαστε Ανταγωνιστές, εξουσιαστές («ο θάνατός σου · η Ζωή μου») επηρεάζοντας και το «σπίτι μας» και τις σχέσεις μας.

Αί Τί... δύναμη θέλησης, τί... διάθεση Ζωής, τί... αγάπη για τον Άνθρωπο! Μανιακοί Κυριαρχίας, Άδικοι και Εαυτού-ληδες λοιπόν, και «μέσα» και με τους ανθρώπους που · υποτί-θεται ότι διαλέξαμε, εγκρίνουμε και αγαπάμε... Με τους αν-θρώπους που μια μέρα · έτσι γιατί βαρεθήκαμε τα ίδια και τα ίδια, θα κάνουμε μαζί τους παιδιά!

— Παιδιά, απ' τα οποία θάχουμε και Αξιώσεις, ξεχνώντας τι τους διδάξαμε με τον τρόπο μας και ποιο ανάξιο ΑΥΡΙΟ τους ετοιμάσαμε Εμείς οι ίδιοι.

Ύστερα από τέτοια υποταγή, αδιαφορία κι ανευθυνότητα (οι μόνες μας «αμοιβαιότητες...») βγαίνουμε και... ξεφωνίζουμε τα δικαιώματά μας στην «Κοινωνία και το Σύστημα» · δικά μας Δημιουργήματα · και δικαίως πληρωνόμαστε αναλόγως.

Και πρότεινες Αλέκο Παναγούλη:

ΜΗ ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΠΙΣΩ ΜΟΥ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΕ ΟΔΗΓΗΣΩ
ΜΗ ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ Σ' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩ
ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΓΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ.

Η Έννοια της Ποίησης δικαιοκείμενη! ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ · είπες, όχι όπως θα το πάρουν «μερικοί» και θα... περπατήσουν να τα πούνε, για τα λάθη των άλλων και για τον αριθμό των σκοτωμένων στους απανταχού πολέμους έτσι, για στατιστική. ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ · είπες, και δεν υπονοούμενες βέβαια καθόλου τις λυκοφιλίες · απ' αυτόν εγώ «βγάζω...» ρε παιδάκι μου! · και την αλληλοεξαρτώμενη καρδοσκοπία της Πολιτικής στο λεγικό των Πουλημένων. ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ, είπες, για να πλουτίσεις τις Συνειδήσεις με Αγωνιστική

Συντροφικότητα, με την Εκτίμηση και την Εμπιστοσύνη στον Άνθρωπο και Συν-εργάτη, με την αξιοπιστία του Καθαρού - για το καλό όλων, Μισαλού που, θέλει να δημιουργήσει επί ίσους όρους στο Ηθικό Κοινωνικό αντίκρυσμα, για νάναι η Πρόδοξος Συνειδητό Έργο. ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ με τον σκοπό: μαζί για όλους! Ούτε με την υστεροβουλία του «Κυρίαρχου» που τον ακολουθούν, (ΜΗΝ ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΠΙΣΩ ΜΟΥ), ούτε με την Υποταγή (ΜΗΝ ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ). Με πειθαρχία Ναι! Αλλά στη ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ. Στη Συνείδηση που αν πειθαρχούσαμε στα αλάθητα φυσικά της Δίκαια, ποτέ αυτή η Ίδια δεν θα καταβαράθρωνε τον Άνθρωπο.

Το πιστεύεις Αλέκο - είναι σημειωμένο μέσα στα ποιήματά σου:

ΚΑΘΕ ΕΝΑΣ ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ
ΨΗΛΑ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΝΑ ΤΡΑΒΑ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ

- ΓΚΑΠΕ -

Και βρήκες εμάς που αρπάζομαστε πάντα από έναν «Μπροστάρη» - αγνώστων λοιπών στοιχείων, τη τυχόν και κοιραστούμε ανοίγοντας οι ίδιοι τον Δρόμο. Εμάς που κοιτάζουμε μισά τον ανακόλουθο, τον διπλανό και νοιώθουμε ο καθένας... πρώτος.

Εμάς που κουμπωνόμαστε μη και διαφύγει το μυστικό της Επιτυχίας μας και μας... ραγιάσουν, ή της αποτυχίας μας και τι θα πει ο Κόσμος (!).

Εμάς που μετά το Κυνήγι του Μεροκάματος, την... ε-κνευριστική καθιστική εργασία ή τη είσπραξη των Εισοδημάτων μας, θα εκτονωθούμε στην Ντισκοτέκ... «KILLER» (Ελληνοιστί όπως έχετε «ο φονιάς»). Θεέ, τι Καλαισθητή Ελευθερία.

Εί και λοιπόν, Κάνω ότι κάνει όλος ο Κόσμος!... Κοινοπραξία της Μάζας Αλέκο και προσωπική Ευθύνη δέχθεν επηρεαζόμενη, δέχθεν σχετική... ανύπαρκτη. Αθώς ο Κατηγορούμενος στην Κοινοπραξία της Μάζας (ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ ΜΕ ΜΟΝΟ ΚΟΙΝΟ ΤΟ ΕΓΩ). Ναι, ξέρω. Η λέξη «Μάζα» μας ενοχλεί: την διαγράφουμε με δυο άλλες της προτίμησής μας Κοινή λογική.

«Κι αφού τόσο εύκολα τις έννοιες διαστρεβλώνουν και τη δειλία λένε Λογική, ρεαλισμό την προδοσία και τη σκλαβιά γιατί όχι Λευτεριά δεν θα μας πουν;»

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Μέσα στο 'Αχουρο της «Κοινής Λογικής» δίνουμε και Διαλέξεις περί Σοσιαλισμού!

Η Αρχομανία στο φανταστικό μετερίζι μας, ξεχνάει ότι σημασία έχει να άρχεσαι με το Πνεύμα. Η Μάζα ντρέπεται να συνεδριοποιηθεί - είτε μένει σε βόλλα είτε σε εργατική πολυκατοικία (δεν έχουν «περιοχές» οι μάζες) και ούτε που σκέφτηκε ποτέ να συνεργαστεί με τον ίδιο τον εαυτό της για τις πνευματικές διεξόδους της, αφού ποτέ δεν υποψιάστηκε πως κάτι τέτοιο είναι η μοναδική της σωτηρία.

ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ.

Τι να τον κάνουμε τον φίλο; Τον εμπιστευόμαστε θεωρητικά μονάχα, γι' αυτό και δεν μπορούμε να εκτιμήσουμε ούτε το καλό που δίνει, ούτε και την απραγική κίνησή του να απολογησούμε. Τι να τον κάνουμε τον φίλο, τι να τον κάνουμε τον Σύντροφο; Εμείς θέλουμε ανταγωνιστές ΟΧΙ Συναγωνιστές!

Εμείς θέλουμε «Αρχηγούς» για να τους προδώσουμε και να μας προδώσουν. «Αρχηγούς» περισσότερο πονηρούς και λιγότερο έξυπνους (Δύναμη φαίνεται ή Πονηρία στο αρρεωστημένο μυαλό μας!) λιγότερο ανθρώπους και περιορότερο εξουσιαστές - τεθωρακισμένους ει δυνατόν. Μπερδεύουμε τον στόμφο με την σαφήνεια και την απάθεια με την Στωκότητα. Μας έλκουν οι Καλοπερασάκηδες - για φίλοι, για υψηλά ιστάμενοι - έχουμε την εντύπωση ότι κοντά τους θα καλοπεράσουμε κι εμείς!

— Πόσο με δονεί αυτή η... στριγγιά φωνή που με κουφαίνει και με απαλλάσσει απ' την Ηχορύπανση (την απομένοουσα) της Πόλης!

— Πόσο με εντοπωσιάζουν τα μάτια τ' αγριεμένα και το δάχτυλο που κουνιέται απειλητικά επειδή λέγεται «δείχτης»... Ένας τέτοιος Ηγέτης είναι Ικανός και με θηρία να τα βάλει

-και βέβαια δεν θα το κάνει, έχει και μια ανώτερη θέση α...
'Ανθρώπος. Όχι... Έχεις αντίρρηση;

— Πόσο με θέλγει αυτή η μακρόσυρτη ηθοποιίστικη (δίχως ήθος) φωνή, έτσι που άνετα... μαζώνει τις λιποθυμισμένες λέξεις. Τι τέλει σταραβία στα αλλοθώρα μάτια που εδώ κοιτούν κι αλλού βλέπουν. Να, μάτια που βλέπουν τα πάντα! Άσε που μου μοιάζει - πως να μην τον υποστηρίξω; Όχι... Έχεις αντίρρηση;

ΠΕΡΠΑΤΑ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΙΝΕ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

— 'Ελα... μωρέ και ποιος είναι αληθινός φίλος (αχλοβοή...)

— Εσύ φέρθηκες σε κανέναν σαν αληθινός φίλος; (φωνή εν τη ερήμω...)

Λίγα τα Ελάφια Αλέκο, πολλά τα θηρία και περισσότερα τα ακατανόηστα ζωάκια που έχουν και γνώρισμα θηρίων, τόσο, που πολλές φορές ξεπερνούν και τα θηρία - αφέντες τους.

Και είπες για τους Λίγους:

ΕΣΥ ΣΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΒΡΕΘΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ

ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ

ΠΩΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΘΑ ΠΙΝΕΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ.

ΜΟΝΑΧΟΣ ΘΑ ΜΙΛΑΣ, ΘΑ ΚΛΑΙΣ ΚΑΙ ΘΑ ΘΥΜΩΝΕΙΣ.

ΠΙΟ ΥΣΤΕΡΑ ΘΑ ΚΛΑΙΣ ΚΑΙ ΘΑ ΘΥΜΩΝΕΙΣ ΜΟΝΟ.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΘΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΜΟΝΑΧΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΛΑΙΣ.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

«Μονάχος θα μιλάς...»

Μην φανταστείτε έναν Μονόλογο - παραμιλητό - αν και συμβαίνει, όταν δεν δέχεται πια να βολοφονείται ο Σκοπός της Διαλεκτικής και απευθύνεται μονάχα στον Εαυτό σου, τραγικά Κοινωνικός και συνάμα τραγικά Μόνος.

«Μονάχος θα μιλάς...»

Πρόκειται για την σκληρή Δοκιμασία του «Διαλόγου», του Ανθρώπου, όταν σαν Ένας μιλάει και σαν Ένας ακούει, κουβαλώντας την ίδια στιγμή τον υπέρβαρο διανοητικώς τραυματία - «Συνομιλητή», τον θελημένα και αμετανόητα βο-

λεμένο. Πρόκειται για το μαρτύριο της «συζήτησης», όπου ο Ένας μόνον ζητά Αλήθειες κι ο ίδιος φυσικά τις ανακαλύπτει, σαν έναν «Πάστη» που διεισδύει στον Κόσμο που δημιουργήσε χωρίς αποτέλεσμα, αφού ο «θνητός» συνομιλητής δεν εννοεί να... συνομιλήσει, να συμπράξει για να βρει, για να μάθει, για να επιτρέψει στη ΓΝΩΣΗ να βαδίσει με τα δυο της πόδια, σίγουρη. Είναι ο «Συνομιλητής» που κάλλιστα θα πει στον οικιαστικό Ομιλητή τον Μονάχο:

— Κάτι για το πόδι που έχασες στον πόλεμο έλεγες, πόσο θα στοιχίσει να βάλεις ένα... άλλο; (!)

‘Όσο η ΓΝΩΣΗ θα μένει λοιπόν «μ’ ένα πόδι» οι Λίγοι δεν θα γίνουν ποτέ περισσότεροι.

«Θα κλαίς και θα θυμώνεις...»

Για τόσα φέμματα, τόσες παρανοήσεις· πεποιθήσεις ζωής, τόσα λάθη· κανόνες επιβίωσης, για τόσους ανθρώπους που νομίζουν ότι είναι όρθιοι μόνο όταν μετατρέπονται σε... τοίχο! Για τόση Σάρκα και τέτοιο Έναστικο που τόσων τον Ναυ έχουν υποκαταστήσει. Με τον καιρό θα σ’ αναγκάσουν να χάσεις την ανθρώπινή σου λειτουργία του Λόγου. Θα νοιώθεις τότε διπλά Μονάχος και ίσως δεν θα ξέρεις ποια Μοναξιά απ’ τις δυο ήταν προτιμότερη... Αυτή, της προσπάθειας ν’ αποκαλύψεις στους ανθρώπους τον ΑΝΘΡΩΠΟ χωρίς δική τους συναίνεση, ή αυτή της Παραίτησης που «λιγαστεύει» τον Πόνο αλλά σου νεκρώνει την καρδιά;

«Αργότερα θα σκέφτεσαι μόνάχα και θα κλαίς...»

Δεν θα θυμώνεις... Πόσο να θυμώσεις με εγκεφάλους που «με μια φουρκέτα βυθομετρούνται»; (Ήταν αδύναμος ο Ποιητής ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ που αυτοκτόνησε ή ήταν Δολοφόνος της «βυθομέτρησης με φουρκέτα» Κόσμος; Οι εγκεφάλαι αυτού του βάθους στην Πρέβεζα, όταν ρωτούνται ΣΗΜΕΡΑ που είναι το σπίτι του Ποιητή, απαντούν: Ποιος είν’ ο Καραωτάκης, δεν ξέρω· μήπως είναι... Καινοόργιος στην Πόλη μας;!! από-ντηση και 20χρονου καρτσιού...).

Πόσο να θυμώσεις· ως τότε,· για ένα οδοιπορικό Ζωής που σε όλα ξεοδεύεται και σε όλα επενδύει εκτός απ’ την ψυχή και το Πνεύμα, εγκαταλείποντας έτσι έναν Πολυτισμό στα αξι-τητα.

Κι αν πάφεις να θυμίνεις είναι αδύνατον να μην τα σκέφτεις, είναι αδύνατον να μην Πονάς για όλα αυτά.

Ο ΠΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΡΑΣΗ

Δική σου η φράση Αλέκο Παναγοῦλη. Είναι προτέρημα να μπορείς να Πονάς, είναι η ευτυχία ν' αντιστέκεσαι στην Μηχανοποίηση των γύρω σου, είναι μια επιβεβαίωση ότι Ζεις, είναι το Δικαίωμα να ξεχωρίζεις απ' τα οσαστισμένα Ζώα και τ' αχόρταγα αυτόματα των Κυνηγιών...

ΝΑ ΘΥΜΙΣΕΙΣ

Κελί που οι τοίχοι σου
με τα συνθήματα τ' Αγώνα είναι βαμμένοι
όποιοι περάσουν από δω μετά από μένα
να τους θυμάσαι
όλες τις στιγμές που έζησα.

Κι αν οι γροθιές μου τώρα δεν πληγώσαν τα σί-
δερα
κι αν το αίμα που στάζει είναι δικό μου
Δεν είν' αυτό που με κάνει να ντρέπομαι
Δεν έχουν αίμα τα σίδερα
Πέστο
Τα σίδερα είναι πιο σκληρά
οι γροθιές μου αδέναιμες.

Και για τις μέρες που με είδες νηστικό να υποφέρω
Τις τόσες μέρες

Για τα μάτια μου που θα 'δες δακρυομένα
και τις γροθιές σφιγμένες

Για το πως πάλαψα με το θάνατο
(Τόσο ύπουλα φερμένο στο κελί μου)

Για τις στίλπωνες ώρες της μοναξιάς
Τις παγωμένες μέρες του Χειμώνα.

Για τα ξεσπάσματα της Οργής
τις αδικίες και τον πόνο

Για τις τόσες προσπάθειες
και το ζεμάκισμα του πυρετού τ' αδιάκοπο

Για την περιφρόνησή μου
που ξάστερα τη δέχνω στους Τυράντους

Θύμισέ τα

Δεν υπάρχει Στιγμή που να θέλω να ξεχαστεί
Δεν υπάρχει Στιγμή που να με κάνει να ντρέπομαι.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Τι ανθρώπινο σχέδιο να κάνει κανείς στο «ΝΑ ΘΥΜΙΣΕΙΣ»;
Μπαίνει μόνο σιωπηλά, αργά κι αθόρυβα μέσα του με τη Συ-
νειδησή του. Εάν μπορεί βέβαια...

Ο συμπαθέστατος Νεαρός που μοιραζόταν μαζί μου το
Καλοκαιρινό βράδυ και τον παγωμένο καφέ, ήταν Λογοτέχνης.
Πίστευα ότι όταν πιάσεις την «πέννα» έχοντας τα βιώματα
κατάκαρδα και το Νήμα τους πιασμένο στην Κοινωνική Ρίζα
και στην αντανάκλασή της, γράφεις με το μελάνι της Ουσίας.
Ο φίλος λογοτέχνης έστησε τον πρώτο του Κόσμο - σαν Παιδί,
μέσα από εμπειρίες αντίθετες με τα ροζ πέπλα του κάθε παιδιού
και την φυσιολογική άγνοιά του για όσες εγκληματικές ανευ-
θυνότητες επιβάρυναν οι μεγάλοι. Κοντολογής γνώρισε από
μικρός τον ρόλο τους κι εκτός της συγγραφικής του επίσημης
ασχολίας οδηγήθηκε σε επάγγελμα που εξετάζει αυτόν - κα-
θαυτόν τον Άνθρωπο και τα προβλήματά του. Τώρα μου
έλεγε:

— Είδα τόσα πολλά · άκουσα τόσα πολλά, με κούρασαν και δεν μου κάνει πια εντύπωση τίποτα...

Αναρωτήθηκα μήπως έτσι έσβηνε μια απαραίτητη προϋπόθεση της δουλειάς του: να του κάνουν εντύπωση τα πάντα σαν Κεντρίσματα για την αναζήτηση αιτιών. Δεν πρόλαβα να το συζητήσω όμως. Η ξαφνική κίνησή του να πάρει απ' το τραπέζακι τα παίγματα του Αλέκου και η γνώμη του γι' αυτά κέρδισαν την προτεραιότητα.

— Θεωρώ · είπε, τον Αλέκο Παναγούλη... κακό ποιητή. Σαν Αγωνιστής άβιζε, σαν ποιητής δεν είχε... τεχνική. Μικρός έφαχνα για Άδες και γράφοντας και διαβάζοντας. Τώρα (στα 25...) μ' ενδιαφέρει το ύφος και η Τεχνική.

Πικρές διαπιστώσεις; Το βέβαιον λοιπόν των άλλων με το οξύμωρο της Τέλειας · πράγματι · βολής που κινήθηκε κάποτε εναντίον μας, το υιοθετούμε αργά ή γρήγορα κι οι ίδιοι οι παθόντες. Τις άδες · που έσβησι ακόμα · αναρωτηθήκαμε (αν αναρωτηθήκαμε...) πως τις προσπέρασαν και οι «δικοί μας» άνθρωποι, τις περιφρονήσαμε σαν... δευτερεύουσες όταν κι εμείς «μεγαλώσαμε;» Για ν' αναπαράγουμε άραγε την απορία που μας πλήγωσε (όσο μας πλήγωσε...) και στα δικά μας παιδιά; Αν οι δυσκολίες δεν μας φέρνουν στην καρδιά της Ζωής, στην καρδιά των Εκφράσεών της, τότε πόσο άσχετοι μα και δικαιολογημένοι πρέπει νάναι οι άλλοι με τις ευκολίες τους. Είμαστε όλοι θάματα με θύτες τους Εαυτούς μας τελικά;

Ξέρω Αλέκο, χαμογελάς. Με μια Σοφία άγνωστη σε μένα και με μια Πίκρα · Κέρδος Ακάνιο! Χαμογελάς και για το ότι ενίστασαι σε παρόμοιες... κριτικές. Καταλαβαίνω ότι η κριτική · μαζί όμως με την αυτοκριτική · είναι καθήκον της Γνώσης. Μα όπως και νάναι, τι κριτική να τολμήσουν σε σένα Αλέκο Παναγούλη, όταν, ΠΟΙΗΣΗ ολόκληρος και τόμων Κοινωνιολογία, σφραγίστηκες με το ίδιο το Αίμα σου! Ποια κριτική μπορεί να ευσταθεί στις Αλήθειες σου που τίμησαν παλυόχαρτα και τοίχους φυλακής όπου γράφτηκαν με την εφεύρεση της πέννας · φλέβας! Ποιος... λογοτεχνικός μαρκαδόρος που γράφει στην ησυχία του, με τη συνοδεία του καφέ ή της πορτοκαλάδας του με το «τώρα σταματάω · είναι ώρα για φαγητό ή έξοδο»,

μπορεί να κριτικάρει τον Μαχητή Ποιητή που διέπρεφε μέσα σε συνθήκες θανάτου; Ποιος μπορεί να κρίνει αν το ματωμένο σπιρτόξυλο που χάραζε ΑΞΙΕΣ στη μόνη υπάρχουσα παλέτα - τον τοίχο του εφιαλτικού κελιού, διέθετε... τεχνική;!! Ήταν θέμα τεχνικής ή θέμα ΨΥΧΗΣ;

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΟΥ

*Ένα σπιρτόξυλο για πένα
αίμα στο πάτωμα χαμένο για μελάνι
το ξεχασμένο περιτύλιγμα της γάζας για χαρτί
Μα τι να γράφω;
Τη Διεύθυνσή μου μονάχα ίσως προφτάσω
Παράξενο και πήζει το μελάνι
Μέσ' από φυλακή σας γράφω
στην Ελλάδα.*

Γραμμένο στις στρατιωτικές φυλακές στο Μπογιάτι 5-6-1971, στην ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, μετά από Βασανιστήρια! Και πάλι στην Απομόνωση Αλέκο Παναγούλη γράφεις:

*Την πείνα μας
την κόναμε τροφή
κι έτσι ζούμε
μέσα στη δίψα μας
ζητήσαμε να βρούμε τη δροσιά
παράξενο μη σας φανεί
τη βρήκαμε!*

Η Αξία των Πεπραγμένων δεν προσδιορίζεται μόνο στην ίδια την πράξη αλλά στο όνειρο και στη θέληση που προηγούνται της πράξης! Η Αγάπη σου για Ελευθερία δημούργησε την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Τόσο απλά και τόσο σπουδαία.

«Τεχνική»... Ποια τεχνική Αλέκο επικαλούνται; Ποιου πνευματικού καλλιεργημένου σκθορμητισμό και από την ποίηση θέλουν να αφαιρούν; Ποιου φορμαλισμό ΚΑΙ στην ποίηση επιμένουν να εγκρίνουν; Ο Αγώνας έχει την δική του Μοναδική,

δύσκολη Ποίηση - το γνωρίζουν; Ξανά η σύγχυση των τύπων και της ουσίας ΚΑΙ εδώ, σ' αυτόν τον θεόρατο Αλέκο Παναγούλη επειδή δεν λερώθηκε με λεηλατημένους «επαγγελματιαμούς»; Ούτε πως μας πρόσφερε ένα σπάνιο Ιστορικό Χρονικό με το ταλέντο του να εκφράζεται - με το Αίμα του, δεν βλέπουμε; Ούτε το Αριστοέργημα της ελεύθερης αποφασισμένης ψυχής του;

Μόνο ένας ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ καταλαβαίνει τις «Φυλακές»:

Ψυχή φυλακισμένη στο κορμί
κορμί φυλακισμένο στη ζωή
ζωή φυλακισμένη μες το χρόνο
πνεύμα που απ' όποια φυλακή κι αν βγει
σε φυλακή πάλι θα πέσει
κι είναι μονάχα το κορμί
π' αγάπησε τη φυλακή του
πώς να μην έρθει ο θάνατος λοιπόν;

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Μάρτης '72 παραμιλώντας στην Απομόνωση - λέει η σημείωση.

Κόριοι «Κριτές» για τολμήσατε έναν αυθόρμητο μονόλογο - όχι σε απομόνωση μην τρομάζετε, αλλά στην... οικία σας έστω! Να δούμε πόσες Αξίες θάχει και πόση τεχνική, απ' τη στιγμή που θα σας στερήσουν την... άνεση να παίζετε με τα χαρτιά, τους Μαρκαδόρους και τις λέξεις! Γιατί καθώς διαπιστώνετε, ο Αλέκος, ακόμη και στο πιο «τυχαίο» βασανισμένο του παραμλητό δεν έπαυε νάναι ένας Εγκεφαλικός Ποιητής. Γιατί αυτός που «ΕΙΝΑΙ» (ότι κι αν ΕΙΝΑΙ) και δεν φτιάχνεται με Ευφημισμούς και λογοκλοπές, ΕΙΝΑΙ πράγματι ότι δείχνει, απ' την κορφή ως τα νύχια - σε κάθε του στιγμή και σε κάθε του εκδήλωση. Κι ο Αλέκος ήταν - εκτός των άλλων, ένας Ποιητής που ήξερε να σκάβει αν χρειαζόταν με τα χέρια τη Γη του! Ήξερε να σηκώσει το Χρέος του Ποιητή - την Κοινωνική Αποστολή του ποιητή!

Αν για να ζήσεις Λευτερικά
τροφή τις σάρκες μας ζητάς
και για να πίνεις
σήρα και δάκρυα δικά μας θέλεις
θα σου τα δώσουμε
πρέπει να ζήσεις

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Ποια άλλη «ποίηση», ποια άλλα «ποιητικά λόγια», ανταποκρίθηκαν με τέτοια πιστότητα στην ίδια τους την ΠΡΑΞΗ; Ο Αγώνας του ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ ήταν από τους Ελάχιστους Αληθινούς!

Ο Αλέκος, εμφύχωσε όσα λγαί την Ποίηση. Την απάλλαξε από την μορφή της «αφηρημένης» ζωγραφικής, χωρίς να την στρατεύει αλλού παρά μόνον στην Αλήθεια.

Γιατί μικραίνουμε σαν βιαστική άκαιρη τελεία τον εαυτό μας τον ίδιο, λέγοντας εύηχα... Κακό Ποιητή! Εμείς... ΕΣΕΝΑ, ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ!

Αν μας ρωτήσεις, έχουμε για όλα προτάσεις και με μεγάλη γκάμα όφους. Και Αξίες έχουμε... αλλοίμονο. Μόνο που πάσχουν σ' όπι ακριβώς με ποδοκροτήματα και... λάρο στο χέρι ή άνετα και «μπλατζέ», ή με... τρέπες στο νερό, κυνηγάμε: Στο καλύτερο Ανθρώπινο!

Για τον Αλέκο, το ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ήταν ολόκληρη Ζωή που μέσα της γεννήθηκε, πλάτυνε όσο μπόρεσε και πιο πολύ απ' όσο μπορούσε ακόμη, δίχως τεθλασμένες, δίχως όρια προσπάθειας και Αντοχής, με μια Γνώση τόσο ανώτερη που ή έπρεπε να ΖΗΣΕΙ ή να ΠΕΘΑΝΕΙ, αληθινά Ελεύθερη από «μεσαιές καταστάσεις» και κοαρνησιμένες μετριότητες, όλο και πιο ευσυνείδητα, όλο και πιο ριψοκίνδυνα, δίχως κάλυψη, δίχως βοήθειες μέχρι Τέλος. Και με το λόγο και με την Πράξη. Ο λόγος · Ποίηση, η Πράξη · Αγώνας.

ΘΕΛΩ

Θέλω να προσευχηθώ
με την ίδια δύναμη που θέλω να βλαστημήσω.

Θέλω να τιμαρξήσω
με την ίδια Δύναμη που θέλω να συγχωρήσω.

Θέλω να προσφέρω
με την ίδια Δύναμη που θέλω στο Ξεκίνημα.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΝΙΚΗΣΩ
ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΝΙΚΗΘΩ.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Η αρνητική πραγματικότητα αλλά και το φυσικό επόμενο: «θέλω να βλαστημήσω - να τιμαρξήσω». Η θετική αντίσταση, η Συνέπεια του ΕΙΜΑΙ, η Μεγαλοσύνη: «με την ίδια Δύναμη θέλω να συγχωρήσω - θέλω να προσφέρω».

Και η Τελική Γνώση:

«Θέλω να Νικήσω, αφού δεν μπορώ να Νικηθώ!»
Νίκησες μια Δικτατορία.

Νίκησες πολλές Δικτατορίες μέσα στα Κεφάλια των ανθρώπων... Με την ευφύια σου, την Πίστη, την Ανθρώπιιά σου, το «ΨΗΛΑ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ». Για όλα αυτά θανατώθηκες στην «Εποχή της Δημοκρατίας»!

Οι Δημοκράτες ήταν αδέρφια... οι ξένοι σόμμαχοι ήταν φίλοι... και η Αλήθεια που κρατούσε το «Όπλο» παρουσιάζει ένα πρόβλημα: δεν αλληλαμβάνεται!... Οι μικροί θα σωπάσουμε... Γιατί «ωχ! αδελφέ πρέπει να ζήσουμε». Συνηθίσαμε να καθαρίζουμε τα πεζοδρόμια απ' το αίμα των Αληθινών Δημοκρατών και απ' τον τρόμο μας να μη μιλάμε. Οι Μεγάλοι θ' αναφέρονται με μέτρο λόγω του ότι οι Πολιτικές ισορροπίες είναι λεπτές... Και η «Ζωή», θα ζηλεύει το στόμα μας και συγχρόνως θα το μισεί που της έδωσε αυτό το Όνομα - ένα όνομα που το κάναμε θάνατο!

**ΔΕΝ ΣΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΘΕΕ - γράφεις Αλέκο
ΓΙΑ ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΑΛΙ
ΝΑ Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΩ ΜΟΥ ΖΗΤΑΣ
Ή ΝΑ ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΗΣΩ;**

Ο τελευταίος που το διάβασε, σήκωσε τα μάτια του και με κοίταξε με το βλέμμα αυτού που του περνάει μια πολυχρωμία πραγμάτων και δεν ξέρει ποιο να πρωτοπιάσει καθώς δεν είναι σίγουρος για το τι ακριβώς βλέπει... Μπορεί να ήρθε στο Νου του η... θεία του που παρ' όλες τις αρρώστιες που την δέρνουν, ευχαριστεί γονυπετής τον «Υψίστο» γιατί έτσι κάνουν οι σωστοί Χριστιανοί και πάνε στον Παράδεισο!... Μπορεί να ήρθε στο νου του ο Επαρμένος φίλος του που όταν ο συνεταίρος έπαψε να μοιράζεται μαζί του βρωμόδωκελές, του είπε εμπιστευτικά:

— Σε συγχωρώ... ξέρω ότι θα το ξανασκεφτείς «καλύτερα» το Ζήτημα... είμαι βέβαιος.

Αλλά κάπου τάχασε γιατί όπως ανέφτηκε, ο Παναγούλης δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Μπερδεύτηκαν τα χιλιόρικτα των Συνεταίρων, το... γόνυ της θείας μπροστά στις εικόνες και οι βρισιές της εκτός εκκλησίας... κάλλησε κάπου εκεί και το πρόσωπο του Αλέκου, οι φυλακίσεις, οι αγριότητες, το σθένος και τα Ιδανικά του που - όπως ήξερε, κανείς δεν αμφισβητούσε.

— Τι ώρα είναι, είπε, πρέπει να πεγαίνω...

«Μου ζητάς να σ' ευχαριστήσω ή να σε συγχωρήσω;» Μακάβρια κι άγνωστη για πολλούς η... αξιοπερίεργη ποιότητά σου Παναγούλη. Την Αξία σου την γνώριζες, απλά δίχως φιλαυτία, σίγουρα, όπως βλέπουμε ένα Λευκό ρούχο και το λέμε, είναι Λευκό! Την ίδια την αξία σου θέτεις ποιητικά σαν Ερώτηση και μέσα απ' την Ερώτηση παρουσιάζεις την απάντηση. Γι' αυτήν την Αξία σου έχεις ευχαριστήσει και για το τίμημά της έχεις συγχωρήσει. Σαν ένας ΚΗΠΟΣ μέσα στα τοιμμένα, που τον ξεριζώνουν, για να μην προκαλεί «ιδίασπαση της Τάξης...» - για να μην πολλαπλασιάσει τους κήπους!

**ΧΤΥΠΙΑΤΕ - φώναζες Αλέκο
ΒΑΡΕΙΑ Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ
ΜΗ ΔΕΙΧΝΕΤΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΑ
ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΜΑΣ ΘΥΜΙΖΕΙ
ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΙΚΟ
ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ.**

Ναί, ήσαν μια Πρόκληση - μια βαθύτατα πνευματική πρόκληση στην ίδια τη Ζωή, να σου φανερώσει τα πρόσωπά της κι ας ήταν φρικώδη κι ας ξέσπαγε η φρίκη επάνω σου - αρκεί να μάθαινες, αρκεί να μην ξεχνούσες την Αλήθεια της και το Γιατί! Αυτό σ' ενδιέφερε. 'Ανθρώπος και Ζωή ομούσα, ανήκες στο Αδιάσπαστό τους κι έπρεπε να τα γνωρίζεις ΚΑΛΑ. Δεν θάκαινες ποτέ πίσω!

Αχ! Αλέκο... Αλέκο και τώρα καταλαβαίνω γιατί ο τότε «φίλος» αντιπαθεί τους ακροδεξιούς Φασίστες... Όχι γιατί σκοτώνουν την Ψυχή του Ανθρώπου και την Πρόοδο - αυτό δεν τον νοιάζει άμεσα - αλλά γιατί βασανίζουν τις Σάρκες κι ο Πόνος είναι που τον φοβίζει! (ποιος διαχώρισε τα φύλλα σε Ισχυρά και Ασθενή;) Εσύ αντίθετα ήξερες πως μέσα από τον Πόνο ζούσες στο Δίκιο και το 'Αδικο, τον 'Ανθρωπο και το Κτήνος». Εσύ αντίθετα ήσουν 'Αξιος για το τίμημα της Αλήθειας κι Αλήθεια είναι το σωστό όνομα της Ζωής. Το ένα σκέλος της ΑΛΗΘΕΙΑΣ - ΖΩΗΣ είναι ο Πόνος. Αν τον συνειδητοποιήσεις και τον «χειριστείς» δημιουργικά, θα κάνεις το ίδιο με κάθε άλλη Αίσθηση. Τότε μόνο μπορείς να ισχυριστείς ότι έζησες - ότι Ζεις. Πώς να σε καταλάβουμε Αλέκο εμείς οι αστείοι, οι Εγκληματικά «μικρούληδες» που απ' το τρέμουλό μας μη και μας βρει το «Κτήνος» - ή απλά, μη και μας βρει το «πρόβλημα» και μας πονέσει, διαλέγουμε να απακτηνωθούμε οι ίδιοι! Πώς να καταλάβουμε την δική σου Επιλογή; - και ΕΠΙΛΟΓΗ σημαίνει ΜΟΙΡΑ κι αντίστροφα.

— Α! μη μας ζητάς πολλά Αλέκο. Μη... μας βάζεις δύσκολα! Βρωμά σου λίγο η Πολιτική... Βρωμά. Π' ΑΥΤΟ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΤΗ ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ... Εξ άλλου εσύ ανήκες στις... Ειδικές περιπτώσεις (!) «Γενική

εξάπλωση» που λένε να δεις ότι υπάρχει... που λένε μωρέ...
που; α! Να! «Στην ανεγκέφαλη γραμματιζόμενη και μη
γραμματιζόμενη ΕΥΚΟΛΙΑ» (Είδες το θυμήθηκα...) Μας είπε
και «Βασίλειο Μετριοτήτων». Βασίλειο όμως ε; Τιμή μας!
Έπετα... Κάπαζε Αλέκο, θα σε βάλουν άκουσα και στα σχολικά
βιβλία. (Ναι, βλέπω πολλά όνειρα τα βράδια - γιατί;) τι άλλο
θες; Μη γράφουνε όμως κανέναν τίτλο: ΗΘΕΛΕ ΝΑΝΑΙ Ε-
ΛΕΥΘΕΡΟΣ · ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ! Θα τρομάξουν οι μαθητές
Αλέκο και πως θα γίνουν σάριο πολίτες... φιλελεύθεροι;

— Φύλε Αλέκο!

Στα βασικά συμφωνούμε αλλά - προς θεού - μην αυταπα-
τώμεθα με ανέφικτα. Το ξέρεις αυτό που λέει ένας μεγάλος
φιλόσοφος: «Πολλοί ιδεολογικές υπάρχουν σ' αυτόν τον Κόσμο
και με πολύ αδύναμα όνειρα...»

Τι είπες Αλέκο;

«Εύκολη η Απόφαση στους Τιμίους, σ' όσους αληθινά
πιστεύουν στην Ιδέα» Μμ, καό τόχεις γράφει ε; «Ποιητικότητα...»
Μπράβο. Κι εγώ ξέρεις γράφω. Η ποίηση είναι το... χόμπυ
μου. Κι ο συνάδελφος αποδώ γράφει θεατρικά έργα - είναι το
χόμπυ του. Ναι Αλέκο! Λαϊκοί Ηγέτες - γιατί όχι; Όλοι δεν
κατεβαίνουμε στις... Λαϊκές Αγορές άλλωστε τις προεκλογικές
περιόδους; Εκεί σφουγκραζόμαστε τους πόθους του λαού ανά-
μεσα στις... μπάμιες. Αμφιβάλες; Μπα; Δεν αμφιβάλλεις.
Μπράβο - είδες που συμφωνούμε; Εγώ ποτέ δεν είπα ότι είμαι
υπέρ της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από Άνθρωπο. Ποτέ!
Συμφωνείς. Είδες κι εδώ συμφωνείς - θα τα βρούμε στο τέλος
να δεις. Έτσι που λες. Ποτέ υπέρ της Εκμετάλλευσης - προς
θεού. (Ξέρεις τι λόγους τέτοιους μου γράφουνε - παρακαλώ
λίγο φως στο δεξιό προφίλ μου με παιδιά, δεν βλέπετε; - αχ! τι
κούραση να τους αποστηθίσαις. Ήρωες είμαστε - Ήρωες!).
Όμως μην ξεχνάς ότι ο Θεός όλα με Σοφία τα εποίησε. Πάνω
απ' όλα είμαστε Χριστιανοί - κόντρα θα πάμε στου Θεού τη
Σοφία Αλέκο; Α! Δεν παίρνω τέτοιες ευθύνες εγώ! Όσο για
την «ΙΔΕΑ» Αλέκο «παιδί μου» δεν αποτελεί απόδειξη πυγμής.

Παρακαλώ θα πάρεις κάτι. Λίγο αλκοόλ, ένα γλυκάκι;
Αέρας για Έφηβους είναι η «Ιδέα» κι εδώ επιτάσσεται η απο-

τελεσματοκρίτητα - χτύπημα της γροθιάς (σε τραπέζι καλύτερα όχι σε μαχαίρι, μας έφυγε κι η Φιλιπινέζα - ναι, μας έκανε και τις δουλειές του σπιτιού - κατάλαβες, Μην λερωνθούμε με αίματα και ποιος θα τα καθαρίσει;) Τι είναι η «ιδέα» βρε Αλέκο (και τι μου... τσαμπουνάς για αποφάσεις «τιμίων»;) ούτε ένα πιάτο φαγητό δεν είναι κι ο λαός μας ο καυμένος πεντάει! Εγώ κάνω δίαιτα βέβαια, το... ρωμαλέο που βλέπεις είναι από φυσικό μου - αλλά ο λαός; Ο ένδοξος Ελληνικός λαός μας;... Ναι, το σέβεται το χρήμα - πρόσθεξε όμως, για έναν λόγο: σε καθιστά... Ελεύθερο! (ή φιλελεύθερο...) Ο λαός εμπιστεύεται τους Μεγαλοαστούς Ηγέτες με την προσωινυμία «Ναϊκοί». (Αυτό δεν είναι εντελώς τυχαίο. Ο Μικροαστισμός στο μυαλό εδρεύει - άρα είμαστε «δικαί» και ο Μεγαλοαστισμός στις ποιμνολογίες και στα πόδια που απλώνονται πέρα απ' το πάπλωμά τους. Άρα κι ο λαός είναι δικός μας. Μας εμπιστεύεται λοιπόν δικαίως, γιατί σαν Ηγέτες που κατανοούμε τον... πόνο του χρήματος θα τον... εξαφρώσουμε απ' το περιττό του βάρος!

Άκουσες Αλέκο; Μη ζητάς πολλά απ' τους... ψυχολογικούς εσύ η «Ειδική περίπτωση» κι άσε τα μεγάλα λόγια. Είμαστε ικανοποιημένοι από τον Εαυτό μας εμείς γιατί αδράξαμε τη Ζωή απ' τα μαλλιά (ή απ' τα μάτια - ε! καλά, γίνονται και τέτοια) τι νόμιζες; Παλλοί ξεκινήσαμε απ' το «τίποτα». Εγώ, παιδάκι ακόμα, καθάριζα τ' αυτοκίνητα στο βενζινάδικο της γειτονιάς μου και σεβόμουν (...) τόσο τον πελάτη που πάντα έπαιρνα μεγάλο φιλοδώρημά (...) Γι' αυτό τώρα που έχω δικό μου αυτοκίνητο κεραυνοβολώ αυτούς που δεν τσακίζονται να μου το καθαρίσουν!...

Και βέβαια αξίζουμε. Αυτοδημιουργηθήκαμε Κύριε! Τώρα έχω το πεντάρι μου, τον πλήρη εξοπλισμό του μια έγχρωμη τηλεόραση μεγάλη και μια μικρή έγχρωμη - για την τουαλέττα! - πάω και τις βολτίτσες μου στην γκαρσονιέρα άμα... λάχει κι από εκεί οικογενειακάς στο εξοχικό μου. Αγόρασα κι ένα οικόπεδο τώρα... λουκοόμι. («λουκοόμι»... όλα τρώγονται τελικά). Θα χτίσω να παίρνω τα Νοίκια... Α! όλα κι όλα. Το καλό της Ελεύθερης Κοινωνίας να λέγεται «χτίσε και συ πέντε σπίτια - Μπορείς (!)» Αν δεν μπορείς ποιος σου φταίει ρε φίλε; (...)

Μας θαυμάζεις ε Αλέκο; Και δεν είμαστε Μεγάλα «φάρια» εμείς, όχι! Μικρές - σχετικά - θεοσούλες έχουμε, μικρές και οι εξ ... ανάγκης αδικίες μας εις βάρος των συνοδοιπορούντων. Αν μεγάλωναν οι «θεοσούλες» που θα φτάνανε οι αδικίες; «Δεν τίθεται θέμα» κοιμήνε. Τίθεται;...

Τι λες πάλι Εγώ δεν έχω δει οικονομική ισχύ με «ιδέες». Ποια καταλληλότητα αγαθών, ποια ισομέρεια, ποια Κοινωνική Δικαιοσύνη; Δεν τα μαγειρεύουμε εμείς αυτά τα φαγητά - τι να σου πω; Πάλι κρέας θα φάμε σήμερα - όχι... έλα να δεις αν δεν με πιστεύεις! Κι αν θες να μάθεις έχουμε κι εμείς «ιδεολογία» - μια στιγμή: Λιλιάνασσα (απ' το Αγλαφά) που την έβαλες την Ιδεολογία παιδί μου, την θέλει ο Κύριος. Δεν είναι εύκαιρη; Καλά δεν έγινε και τίποτα... ANY WAY (!) Σ' εξυπηρετεί ένα... ROLEX; (!...)

Θάναι καλύτερα να μην ακούς Αλέκο. Ακόμα και στη «σαβαρότητά μας» κωμικοτραγικοί είμαστε. Το κωμικό για μας, το τραγικό για τους άλλους... τους διαφορετικούς. Για φωμί και στήγη μέσ' τις φλυαρίες μας αλκυσιρούμε και το «μυστικό» της ανοιχτής επιταγής το κρατάμε καλά - έτσι νομίζουμε. Πόσοι αυτάρκειες δεν ονειρευτήκαμε την «ανοιχτή Επιταγή» και μέσ' την αυτάρκειά μας - στο ψευδώνυμο μας, μόνο την Ισότητα - φαντάσου, πολεμήσαμε. Μιλήσαμε για φωμί και περάσαμε στην κατοχή των ανθρώπων. Μιλήσαμε για εξασφάλιση και εξέλιξη και καταποτήσαμε Γη και Ζωή. Μιλήσαμε για δικαιώματα όχι με τον Νου αλλά με το... κρέας μας - κλειστό κεφάλαιο αγρέαστο οι υποχρεώσεις. Μιλήσαμε για Ελευθερία, την παραξάλλισαμε, οι μεν ανασφαλείς - πλην κατοχυρωμένοι για να κοιμώμαστε ήσυχα με το χόπι της λέξης, οι δε ασφαλείς για να χρυσώνουμε τον Ετασθελισμό μας.

Στα χείλη κάποιων, η Δημοκρατία θυμίζει το «Δημοκρατικό» πολίτευμα της Αρχαίας Σπάρτης που καταδυνάστευε και σκότωνε αν ήθελε τους Εδωτες. Οι «Κάποιοι» βεβαίως μόνο τη ρετινιά του οπισθοδρομικού δεν θέλουν να έχουν, με το εξής «κρυφό» επιχείρημα: Αυτοί δεν μιλάνε για «Εδωτες» αλλά για συγγενή Ρομπότ! Σύγχρονα πράγματα. Σάρκες και Μηχανές ανάκατες. Άνθρωποι; Αγνοούνται. Ποιος θα αμφι-

βάλλει λοιπόν για την Πρόοδο; Οι δουλειές (Μπίζνες επί το... προοδευτικότερον) για οι Πόλεμοι;

Αν οι Σπαρτιάτες πέταγαν στα πηγάδια τα νεογέννητα που έκριναν... άχρηστα, στο εκσυγχρονισμένο αντίγραφο δεν θα υπήρχαν «βάρβαροι» τρόποι. Τα παιδιά θα μεγάλωναν, θα έμπαιναν σταδιακά στο πηγάδι, διακριτικά και χωρίς υποφίες, πότε με αγχολυτικά (σε μια Αγωνία που κρύβεται για να σαρώσει μια και έξω), πότε με Ναρκωτικά (δύο της Αντίδρασης στη Δράση), πότε με κομπίνες (για να δικαιωθεί το: αν είσαι «Δυνατός», προχώρα...), πότε με δυναμική αντιπαράθεση που θα την ηρεμούσαν τα όπλα της Έννομης τάξης.

Σε κάθε παιδί - μελλοντικό Ενήλικο, σύμφωνα με την προσωπική ιδιαιτερότητά του, θα παρουσιάζονταν πολλών μορφών «πηγάδια». Πηγάδι και η απόθνη, πηγάδι και η Ευθιναφοβία, πηγάδι και το Άγχος όταν σου αφαιρεί τη Δράση. «Πηγάδι» είναι και η Ειρηνοφιλία μέσα σε μια πολεμοχαρή πολιτική, «πηγάδι» και τα Συναισθήματα μέσα σε κατεστημένο Μηχανικών Μετρήσεων και αναμετρήσεων, «πηγάδι» η Εσωτερικότητα όταν οι γύρω ζουν μόνο με το εξωτερικό περίβλημα, «πηγάδι» η Εντιμότητα μέσα στην Μεροληψία και την Απάτη των Πολλών. Και το πιο βαθύ πηγάδι είναι να θες να βρεις την αλήθεια του Εαυτού σου. Ν' αγωνιάς για τη Ζωή του Αύριο, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ, όταν για τους συντριπτικά πολλούς η Ζωή αρχίζει και τελειώνει λίγα βήματα (αν γίνονται κι αυτά) πέρα απ' τη... μότη τους! Έτσι το «άχρηστο» υλικό καταλήγει από μόνο του στον θάνατο, με τον Μηδενισμό και την αργή σταθερή διάλυση. Πολύ «έξυπνο» και καθόλου... βάρβαρο. Η δε σφρόκρεμα της επιφάνειας, όλοι όσοι είναι συνηθισμένοι κι άχρηστοι - όπου μ' αφήσεις φυτρώνω - παίρνουν το ρόλο της Ζωής που... συνεχίζεται! Ο λαός, παραμένει γεμάτος από τέτοια καρδιά στην καθημερινή «δική του» πολιτική, του Κοινωνικού του δούναι - λαβείν. Μόνο που της Σκηνης οι Κουρτίνες δεν άνοιξαν ακόμα εντελώς, ίσως...

«Καμία φορά»... ανάλογες με το έργο που παίζει ο λαός είναι και οι προσυλήσεις των Επισήμων.

Ε, παρέλαση Σταμάτα!!

Σκοτώθηκε ο Σημαιοφόρος - δεν βλέπεις

Όχι, δεν βλέπουν.

Σε μια μάχη κάποιος χάνεται έτσι - αλλιώς, είπε η... φιλοσοφία τους.

Και χάθηκες Εσύ Αλέκο Παναγούλη.

«Γυρίστε σελίδα...» μα δεν επείγει να διαβάσετε τι λέει η προηγούμενη! Ένα ξεφύλλισμα της Ζωής που δεν σταματάει βέβαια. Όμως προχωράει; Είναι να αναρωτιέσαι ΚΑΙ καθώς αντιλαμβάνεσαι τον τρόμο στα μάτια του «Αλήτη» σκύλου - ή την αναγκαστική του φιλικότητα, όταν τον πλησιάζεις να τον χαϊδέψεις (ενώ οι άλλοι... ξεσκονίζονται από μακριά) και το διαλελλομένο του πόδι σε ειδοποιεί γι' αυτόν που τον χτύπησε χτες.

Τι σχέση έχει; ΟΣΗ ΣΧΕΣΗ ΔΕΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΡΙΚΟΥΣ ΜΙΑΣ ΑΛΥΣΙΔΑΣ. (Ο Κύριος που ξεσκονίζεται στην παρουσία του «Αλήτη» σκύλου, ο Κύριος που τον χτυπάει λόγω... παλιτισμού, τον προτιμάει - σύμπτωση - δίχως ενδοιασμούς, σαν επρωταγωνιστή των πορνο-ταινιών που παρακολουθεί στο βίντεο τις «ελεύθερες ώρες του» - πάλι λόγω παλιτισμού!... Μετά από τέτοια... Ερωτική επιμόρφωση είναι άραγε πολλές ή λίγες οι Γυναίκες που θα ξεσκονιστούν μόλις τις αγγίξουν οι εν λόγω κύριοι...»). Το βλέμμα του Νου υπάρχει για να εσχωρεί και εκεί που πατάνε τα πόδια μας και όπου περιστρέφεται το κεφάλι μας. Εκτός αν πάσχουμε από Επιδερμισμό.

Είναι ν' αναρωτιέσαι - φίλε που μπερδεύεις τα... δυο κεφάλια σου και φίλη που λαμβάνεις σχήμα σαν τις υγρές μορφές στα Δοχεία... - πότε οι «Βιομηχανίες» θα επιτρέψουν να βριθεί το φάρμακο κατά του Επιδερμισμού. Δεν σαρκάζουν έτσι για αντιπερισπασμό οι Εταίροι της Ιμπεριαλιστικής Κοινότητας. Ξέρουν που πατάνε. Σε μια Αντίσταση... ενδοτικού χαρακτήρα! Ψηλά και χαμηλά η ίδια «Σκόνη», όσο οι Κοινωνικές Αντιθέσεις των Ανθρώπων θ' απορρέουν απ' την στειρότητα του Πνευματικού Συναγωνισμού, όσο απ' αυτή τη στειρότητα θα ελ-

λαχείει μέσ' τον 'Ανθρώπο το Κτήνος.

Οι εξωτερικές Αλλαγές (μόνο εξωτερικές τις θεωρούμε δυστυχώς) που απ' το πολύ σφίξιμο της γραθιάς μας στα Συνθήματα χτυπιούνται μέχρι θανάτου... κατά λάθος, πρέπει να ωριμάσουν πρώτα μέσα μας για ν' αρχίσει από μας η προσφορά και να επιστρέψει σε μας. Οι Κυβερνήτες - ακόμα κι οι πιο άξιοι, δεν σώζουν από μόνοι τους. Το τελικό Δημιούργημα θα μπορούσε να παρομοιαστεί μ' έναν Καινούργιο 'Ανθρώπο όπως ακριβώς αυτός γεννιέται. Από Ανθρώπους δύο δηλαδή, με αμφότερη συμμετοχή, αμφότερη Γνώση, Κοινή Ευθύνη. Μ' έναν Καινούργιο 'Ανθρώπο που αναπτύσσεται με την βοήθεια των δύο γονικών όχθων (Λαός - Κυβέρνηση) αλλά και με την δική του ύπαρξη - θέληση για Ζωή, που στο προκείμενο, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ίδια η Εγγυητήρια Ακεραιότητα των Κοινωνικών στόχων που πλάθει τον καινούργιο 'Ανθρώπο και εγκαθιστά την Κοινωνική Αλλαγή.

Όσοι παραμένουμε περισυλλέκτες και παλινδρομικοί με ποιο δικαίωμα επισύρουμε κατηγορίες για των άλλων τα ίδια γνωρίσματα, πώς τόσο ανόητα δεν θέλουμε να καταλάβουμε ότι για την Αλλαγή της Κοινωνίας που ζητάμε, έχει ο καθένας μας την ευθύνη και το καθήκον του Χρίστη; Ποιοι χτίζουμε την «Καλύτερη Κοινωνία»; Οι ακόλουθοι:

Συμφέροντα προσωπικά μεταφτερόνται σε «Πολιτικές Συνειδήσεις»; Αντικαταπτερικμός του τύπου: Διψώ, θα υποστηρίξω αυτόν που πίνει από 10 κροστάλλινα ποτήρια νερό ή μάλλον... ούισκυ! Αδιάφορες Ευπιστίες που φανατίζονται κιόλας, επαναστάσεις των Απωθημένων της Βάσης αλλά χωρίς... βάση που αυτοκαταστρέφονται, ή με λένε «Κώστα», «Κλεόπας», «Αργύρης» γιατί έτσι με βαφτίσανε!!

Ημίμετρα που εξορμούν για ταυτότητα ενώ τα στοιχεία τους τάχουν ξεχάσει... σπίν, επιλογές βαρύγδουπες και τιλούχες αφού τα δίχως «τίτλος» ατομικά μας κείμενα δεν χρησιμεύουν σε τίποτα για να μας πείσουν ότι «εγώ είμαστε».

ΑΓΕΛΕΣ

Πάντα χωρίς να σκέφτονται
Δίχως δική τους γνώμη
άλλοτε φωνάζουν ωσανά
κι άλλοτε πάλι
όρον · όρον σταύρωσον Αυτόν.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Χειροκρότημα στα «Σκιάχτρα» χειροκρότημα στα «Περιστέρια». Το «Γιατί» και το «Πώς» δυο μεγάλα βοηθήματα για την Αυτογνωσία, για τη Γενική της ζωής Γνώση, χρησιμοποιούνται σαν λέξεις, δεν αναλύονται σαν Σκέψεις.

Τι πιο βαρύ λιθάρι από τη σκέψη
που κόσμους χτίζει και γκρεμίζει ευθύς
π' αδιόκοπα τραβά μπροστά και φάχνει
και που πληγές για σπάντηση θα βρει.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Αλλά Αλέκο ξέρεις πολλούς ν' αντέχουν τέτοια πνευματικά «βάρη», ξέρεις πολλούς να πληγώνονται με τις Κοινωνικές τις Ανθρώπινες Πληγές. Οι «άνθρωποι» τις αποφεύγομε σαν τον... Διάβολο · λόγω «δυναμισμού» και «καλής σχέσης» με τον εαυτό μας ίσως! (ποιός είπε ότι κοιμόμαστε μόνο ξαπλωμένοι;) Οι άνθρωποι · φέλλοι θα εκλείψουν μαζί με το Ανθρώπινο Γένος (το ζητούμενο είναι πως θα λησαστέφουν αισθητά). Οι άνθρωποι · φέλλοι πίστεφέ τους που σου το λένε, είναι πανελεύθεροι. Οι αυτοσχεδιασμοί δίχως παιδεία που ρημάζανε την Ελευθερία, τους ανήκουν! Ένα δώρο με γαλάζια κορδέλλα και μια φωτιά... «μονόχειρα» θα κάνω:

«Η ακραία Ελευθερία οδηγεί στην πιο ακραία μορφή Δουλείας».

Πληγές Αλέκο. Πληγές που δεν θα πάσεις πάνω τους όταν σκέφτεσαι μόνο επειδή πρέπει να εκφράσεις μια γνώμη είτε γιατί οι «πολυτισμένοι» πρέπει να ενημερώνονται είτε για ν' αντενεργήσεις, όταν τα προσωπικά σου συμφέροντα το

απαιτούν · δημαγωγικά. Κι αν τόχει και τις βρεις θ' αντιδράσεις με παράγγελμα της Γενικής σου στάσης Ζωής. Ή θα τις εγκαταλείψεις δηλαδή στα αργίασι «κακώς κείμενα» που αφού ήδη προδπήρχαν εσύ δεν ευθύνεσαι (...) · όπως λες, ή θα τις αμφισβητήσεις μέχρι άρνησης για ευνόητους λόγους. Δίπλα στην 'Αγνοια στέκονται κοροϊδευτικά τα Συμφέροντα κι η Πουηριά. (Και νάταν πράγματι ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ...) Ας χροικροτήσουμε λοιπόν το «σκιάχτρο» · Μη με παρεξηγείς, δεν κατάλαβα ότι επρόκειτο περί... Σκιάχτρου αλλά επειδή «ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΞΕΡΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ».

· ΑΝΤΛΕΡ ·

κάπου θυμήθηκα ότι έχω και κάτι εκτάσεις που το χρειάζονται... θα επιδοκιμάσω το «Περιστέρκι»! Εξ άλλου ήταν ήμουν παιδί τα... πουλερικά στην αυλή και δεν ενοχλούσαν και οφελούσαν. 'Ηθελαν όμως φροντίδα βρε παιδί μου... Και το άλλο που το βάζεις: Ένα «περιστέρκι» το πολύ να συμβολίζει την Ειρήνη... 'Αντί και να τη φέρει. Με τα υπόλοιπα όμως τι γίνεται; (!)

Τώρα αν η Ειρήνη δεν είναι... συμπλήρωμα αλλά θεμέλιος λίθος μιας Δίκαιης Ζωής, αν η Ειρήνη είναι σεβασμός στον 'Ανθρώπο και δυνατότητα δημιουργίας, άσε... φίλά γράμματα!

Η πουηριά της 'Αγνοιας και η «γνώση» των συμφερόντων, δεν έχουν καμιά διαφορά. Η «Ηθική» του Νου τους ταυτίζεται και συμπεριφέρονται συνεχώς στην υπονόμευση της Εξέλιξης του ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ανθρώπου μ' όλα τα καταστροφικά επεκλάουδά της.

ΞΕΣΠΑΣΜΑ

Εσείς κινούμενοι τόφοι

ζωντανές προσβολές της ζωής

της ίδιας σας της σκέψης δολοφόνοι

ξάνα μ' ανθρώπινες μορφές.

Εσείς που ζηλέψατε τα ζώα
της Δημιουργίας που προσβάλετε την έννοια
στην άγνοια που ζητάτε καταφύγιο
το Φόβο που δεχόσαστε οδηγό

Εσείς που ξεχνάτε το Χθες
που τόσο θαλά βλέπετε το Σήμερα
που αδιαφορείτε για το Αύριο
που ανασπνέετε για να πεθάνετε

Εσείς που μόνο για χειροκρότημα έ-
χετε χέρια
που κι αύριο θα χειροκροτάτε
απ' όλους δυνατότερα όπως πάντα
όπως και χθες, όπως και σήμερα

Εσείς, ας ξέρετε λοιπόν
ζωντανά επιχειρήματα της κάθε τυ-
ραννίας
πώς τους Τυράννους τους μικά πολύ
τόσο πολύ, όσο σιχαίνομαι εσάς.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Από κάποια «ζωντανά επιχειρήματα κάθε τυραννίας» σου
ν' ακούω:

1. Πολύ προχωράς Αλέκο! Μέτρα λίγο τα λόγια σου...
Σου δώσαμε τον τίτλο του καταπονημένου Ήρωα, παραδε-
χτήκαμε την Αγωνιστικότητα σου, σου... επιτρέψαμε μέχρι και
να δολοφονηθείς γι' αυτήν! Μη γίνεσαι τώρα σχάριτος!

2. Εμένα το «Νομοταγής», Ήσυχο Εργαζόμενο Πολίτη
που, εκτός της δουλειάς μου με κανέναν δεν ασχολούμαι (...) και
κανέναν δεν ενοχλώ, εμένα ποιο ποτέ δεν είχα σχέση με
έκτροπα, δεν είναι δυνατόν να με κατηγορείς Αλέκο για «Ζω-
ντανό Επιχείρημα Τυραννίας».

3. Εμένα... τον Δημοκράτη, τον «εξελιγμένο», τον θερμό

φίλο της Ιδιωτικής Πρωτοβουλίας (πάρε για να... έχεις!) εμένα τον ακούραστο εραστή της «Ελευθερίας» δεν μπορείς να με χαρακτηρίζεις πρόκληση καταδυνάστευσης.

4. Τι λες!... βρε Αλέκο; «Ζωντανό επιχείρημα τυραννίας» Ξέρεις... βρε ποιος είμαι εγώ; Άντε σε συγχωρώ γιατί είσαι και ταλαιπωρημένος. Ρε... Μεγάλε, όποιο Παναγούλη τώρα - πάμε κάπου να τη... βρούμε; (!)

5. Τι ποιήματα μωρέ και «δολοφονημένες» - πως τότε; - σκέφεις; Μια χαρά πήγαμε η Οικονομία της Ελλάδος με τον Παπαδόπουλο. Ε... κι αν δάρθηκαν μερικοί καλά να πάθουνε. Εγώ γιατί δεν δάρθηκα;

Προηγούμενα είπα για την υπονόμευση της εσωτερικής εξέλιξης του Ανθρώπου. Και εσωτερική εξέλιξη - αξιοποίηση, σημαίνει να βρει ο Νους τον αλλοτρονωμένο Εαυτό του και να φιλτράρει τις Δημιουργίες του με το Αίμα της Καρδιάς! Το να σφετερίζεις τους Αγώνες των άλλων, να ταλαιπωρείς και να νομίζεις πως... αγωνίζεσαι, να βραβεωθείς και να λες ότι... πονάς, να «βρίσκεις» και ν' απαιτείς αναγνώριση συμμετοχής για την... απουσία σου, να μπαίνεις κατά λάθος σε μια Μάχη και να λέγεις... Μαχητής, είναι προϊόντα της μέχρι τώρα «εξέλιξης» και του ίδιου μέλλοντος που της επιβάλλουν.

Ο Άνθρωπος ο χτεσινός - Σημερινός, κράτησε σε απόσταση τις πραγματικές του ικανότητες σαν τα... «καλά σερβίτσια» που τόχουμε στη θέα αλλά δεν το χρησιμοποιούμε - εκτός «εορτών» ίσως - μέχρι να πεθάνουμε! (μας είπαν ότι τα «καλά σερβίτσια» είναι εύθραυστα βλέπεις...).

Και συ Αλέκο Παναγούλη, που όταν μιλούσες για το ΩΡΑΙΟ και το ΑΛΗΘΙΝΟ, τα εννοούσες, ρώτησες:

«ΓΙΑΤΙ»

Εσείς που από τυράννους υποφέρατε ΓΙΑΤΙ λησμονήσατε τον πόνο;

εσείς που γνωρίζατε τα σιδερόφρακτα κελιά τους

ΓΙΑΤΙ ξεχάσατε της φυλακής τους όρκους;

εσείς που τους πολέμησατε

ΓΙΑΤΙ δεν θυμάστε τους νεκρούς αδελφούς;

Μπορεί ένας ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ να ρωτάει «Γιατί» Μπορεί. Ένας πεντακάθαρος Άνθρωπος όσο έξυπνος και νάναι, ακριβώς επειδή εξέλεξε το ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΟ (βρήκε δηλαδή τον πραγματικό του Δρόμο) δεν «μπορεί» να πιστέψει τη βρωμιά των άλλων. Είναι αδιανόητο γι' Αυτόν να σέρνεται η Ζωή σε εξευτελιστικά Επίπεδα.

— Μα εσύ είσαι τόσο έξυπνος - λέμε συνήθως - δεν καταλαβαίνεις λοιπόν τα κίνητρά τους; (Βέβαια... άλλοι «καταλαβαίνουν» το «γίγας Μεν» και... σώζονται και άλλοι απορρίπτονται το «Γίγας Μεν» και πεθαίνουν!).

Και ο Αληθινά Έξυπνος, ο Ανάθευτος Έξυπνος Άνθρωπος ή θα μας κοιτάξει μ' ένα νόημα άπιαστο για τα δίκτυα του δικού μας συμβιβασμού ή θα ομολογήσει πως αυτό που τον κάνει πάντα να ΑΠΟΡΕΙ δεν είναι το ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΟ, - η φυσική δυνατότητα του Ανθρώπου - αλλά το ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ.

Η Ιδεολογία που πρωτοστάτησε στον Αγώνα κατά της Δικτατορίας, και διώχτηκε από άνθρωπα είναι γνωστή. Στο στόχαστρο βέβαια τριγύριζαν κι άλλα «πιστεύω» εθνικόφρονα κι αδελφάκια πολλές φορές των Δικτατόρων αν και όταν προκαλούσαν υποψίες για... Αντίσταση. Όμως από τότε έως σήμερα - κι από πάντα - οι «Εθνικοφροσύνες» αυτές με τις μάσκες και τις αναβαπτίσεις... ποτέ δεν τίμησαν τοος σκοτωμένους, δολοφονημένους και διαμελισμένους «Έν Ζωή», ποτέ δεν τίμησαν την Υπόσταση των Αγώνων! Ούτε σαν «Κεφαλές», ούτε σαν Πολίτες, ψηφοφόροι.

ΚΟΙΝΟ ΤΟ ΑΙΜΑ

*Αλυσίδες δένουν τα χέρια
Χέρι δεξί κι αριστερό
οι αλυσίδες τόφεραν κοντά
Μαζί πονάνε
Μαζί προσμένουν
Μαζί προσπαθούν*

Χέρι δεξί κι αριστερό
για τον Αγών' αδελφωμένα
Χέρια του Λαού
γι' αυτό δεμένα

Το ίδιο βαριές οι αλυσίδες
πληγώνουν και τα δυο
Κοινό το αίμα
Το χρώμα της ζωής
Η αρχή της φωτιάς
Το θεμέλιο της Νίκης.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Το θέμα είναι γιατί αντιστέκεσαι, γιατί «πολεμάς» Για την Ελευθερία - κι ένα Όνειρο Καλύτερης Ζωής ΟΛΩΝ; Γιατί δεν μπορείς να αδιαφορείς στην υποτίλεια και στον πόνο των Συνανθρώπων σου; Γιατί θα ολοκληρωθείς μόνοι όταν δε καλώσεις τον Κοινωνικό σου προορισμό; Μόνο όταν ιθύνεις δηλαδή και σε με τις προσπάθειές σου τους γύρω σου σ' ένα «ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΕΤΑΙ Τ' ΑΝΘΡΩΠΟΥ»;

Αν αντιστέκεσαι έτσι, τότε ΝΑΙ

«Το δεξί και τ' αριστερό χέρι» πίστευαν «ΚΟΙΝΟ ΤΟ ΑΙΜΑ» Αλέκο ΑΝΘΡΩΠΕ. Ή κάποιοι τρω «ενός χεριού» όταν δεν «επαναστατούσαν» με αποκριτικές μάσκες - εξειρίρονταν (βασισμένοι στην σίγουρη αντίσταση του άλλου χεριού) για την Εξουσία την Χαμένη των Μεγάλων φίλων τους και συνεπώς για την χαμένη - κι άλλοτε καθημερινή κι ανεξέλεγκτη - εξουσία των ίδιων σαν Πολιτών. Αλλιώς ας μας εξηγήσουν γιατί σήμερα λησμονήσαν; Γιατί επιθυμούν την αποφυλάκιση των Δικτατόρων; Γιατί οι αρχηγοί τους ζητούν... δημόσια (συνηθισμένοι μια Ζωή στη δύναμη του θράσους) την πολιτική συνεργασία με τα χθεσινά απομεινάρια και τα σημερινά νεογέννητα της 21ης Απριλίου '67; Ο σκοπός αγιάζει τὰ μέσα; Μπα; Ο σκοπός της ψυχασθενούς Εξουσίας αγιάζει και τα εγκληματικά μέσα; Σίγουρα! Δεν... φλέρταρε κανένα δικό τους παιδί με τα τάνκς

στις 17 εκείνου του Νοέμβρη. Μάλλον όχι όπως φαίνεται... Σε ποιους Κρετινούς στηρίζει την πρόκλησή του το «δεξι χέρι» και οι Νεολαίες του που απαξιούν να τσαλακώσουν τα «εισαγόμενα» τους στις τμητικές Διαδηλώσεις της Επετείου; Το Δεξι χέρι από τον βραχίονα μέχρι την άκρη των νυχιών, «κοινό το αίμα» δεν το βλέπει. Για το Δεξι χέρι, η Ελευθερία και η Πρόδοξος βγαίνουν με λαχειοφόρο αγορά για τους τυχεράσιους - πως ν' ανήκει σε όλους; Το Δεξι χέρι διαθέτει ανεπιτομημένο - υπερφυσικό και σε πρώτο πλάνο, ένα μόνο «συναίσθημα» που αποτελεί και την μόνη... ομοφροσύνη του: Το μονοπώλιο της Εξουσίας. Την κενοδοξία αυτή, ο απλοϊκός αλλά δίχως έπαυση άνθρωπος την νοιώθει παλύ εύκολα στο ύφος του Λόγου και στις καθημερινές πράξεις των εκφραστών της. (Φαντάσου τα Ιστορικά έργα τους!...) Οι επίσημοι του Δεξιού χεριού δεν βρήκαν ποτέ άλλο εχέγγυο ανωτερότητας, απ' αυτή - καθουτή την εξουσία! Και οι Ανεπίσημοι, οι εκτός των ωρών συμφερόντων, «ελευθερώνουν» την όλη τους προσωπική ανασφάλεια, την πολιτική τους άγνοια και σύγχυση, τα κόμπλεξ και τα απωθημένα τους για «Δύναμη», μέσα στο μακρύ Δεξι χέρι. «Ελάτε Ανθρωπάκια να πάρετε λήξη απ' την ψευδοκρίση των εκλεκτών της... 'Αρχουσας Τάξης»! Και τα Ανθρωπάκια τρέχουνε.

Όταν υποβόσκει μέσα μας η ανεπάρκεια της Αυτοεκτίμησης, όταν υποσυνείδητα μας διακατέχει το αίσθημα της Μετριότητας, με την έλλειψη Δικαιοηθικής Διεξόδου δεν αργούμε να εντυπωσιαστούμε από την «Εξουσία...», ειδικά όταν οι εξουσιαστές είναι πομπώδεις και πολυκτήμονες. Αν το Δεξι χέρι και τα... Νύχια του (οι σπαθοί) δεν τραγούν απόλυτα ίδιες περιποιήσεις, έχουν ωστόσο αξιοθαύμαστα άλλα σημεία πλήρους επαφής... Λάθη γίνονται σ' αυτή τη Ζωή αλλά συνήθως ο όμοιος τον όμοιο πάντα πλησιάζει. Κι αυτό αφορά κυρίως το Μυαλό.

Αλήθεια!

Με αφορμή τα δυό σου ποιήματα «ΓΙΑΤΙ» και «ΚΟΙΝΟ ΤΟ ΑΙΜΑ» γράφω τούτες τις Αλήθειες:

Καλοκαίρι 1985 Αθήνα.

Η πρωτοσέλιδη Είδηση της εφημερίδας που κρατούσα αφιερωνόταν σ' έναν θάνατο.

Ο ΣΑΚΗΣ ΚΑΡΑΓΩΡΓΑΣ δεν υπήρχε πια. Αγωνιστής με το Μισαλό και την Ανθρωπιά του μέσα από τα Γράμματα, ο Καθηγητής Καραγιωργας - προσωποποιημένη η Κοινωνική Δικαιοσύνη, έπαψε ν' αντέχει. Αγωνιστής ενάντια στην Τυραννία με την Ψυχή και με τα Όπλα, έφυγε στα δέκτο χρόνια με προσφορά όμως στον Άνθρωπο υπερήλικη, άξια να ευεργετήσει Ζωές και Ζωές. Ανυποχώρητος κι Αυτός στη στάση της Ζωής του - η πνευματική Γνώση κι η καλλιέργεια δεν υποχωρούν ποτέ στα βολικά συστήματα - είχε δυο καρδιές να χτυπάνε μέσα του. Η μια εκεί αριστερά - η καρδιά είναι πάντα Αριστερά... κι η άλλη στη θέση του χεριού του, του Καρπού, που διαλύθηκε με την ξαφνική ανατίναξη ενός εκρηκτικού μηχανισμού στη διάρκεια του Αντιδικτατορικού Αγώνα.

— Ο Καραγιωργας! αναφώνησε ο διπλανός μου.

(Τι σημαντικό να μιλάς για Αγωνιστές - Τι θλιβερό να μιλάς μονάχα...)

— Είχαμε συνεργαστεί ξέρεis με τον Καραγιωργα τότε στην Δικτατορία, με πληροφόρησε.

Η σύντομη αφήγηση Αντιδικτατορικών Ενεργειών του «Τότε» που ακολούθησε και που περιείχε την προσωπική συμμετοχή του συνομιλητή μου στους κινδύνους (καθώς ήθελε τουλάχιστον να πιστεύει...) υπέφερε ανίστα απ' το ύφος μιας γυναικίας... σιζουαλικής επίδοσης ή αγώνα δρόμου για το Μετάλλιο! Το Νόημά της, απείχε έτη φωτός από Αγώνα Ελευθερίας, όπως παροξόγγες απείχε και ο συνομιλητής μου από τον ΣΑΚΗ ΚΑΡΑΓΩΡΓΑ, ανεξάρτητα από τις βόμβες που -καθώς έλεγε (...) τοποθέτησαν μαζί. Δεν τον ρώτησα αν θα πήγαινε στην Κηδεία. Ήξερα ότι οι δουλειές του ήταν αποδοτικά πολλές και χρονοβόρες. Έλεπα γιατί να πηγαίς κάποιον στην Κηδεία του αφού δεν τόκανες όσο ζούσε;... Έριξα μια ματιά στην

«δική του» εφημερίδα. Πρώτη σελίδα ένα Ερωτικό σκάνδαλο δίπλα - δίπλα με μια Νοικοκυρά απ' το Κολωνάκι που απειλούσε τους συμβουλευόντες «λιτότητα» ότι θα ψήσει την... βιζόν της επί τόπου, μια και το συμβάν λάβανε χώρα σε διαδήλωση «κατασφάλας» - δεξιά συλλαλητήριο - ω, θεί των Ελλήνων! Τελευταίες σελίδες - εκεί κοντά στα ποδοσφαιρικά, να κι η Ειδησούλα για τον ΣΑΚΗ ΚΑΡΑΓΩΡΓΑ («ΚΟΙΝΟ ΤΟ ΑΙΜΑ» Αλέκο!). Ο Κύριος με την εφημερίδα, πριν ενδώσει ολότελα... στις Μπιζνες, ασκούσε καθήκοντα γενικού γραμματέα - Δεξί χέρι κανονικό στο Κάστρο. Για τον Κύριο με τις Μπιζνες, το Μεγάλο Θέμα ΣΑΚΗΣ ΚΑΡΑΓΩΡΓΑΣ έκλεισε γρήγορα και άρχισε να «συζητάει» για το που θα συνεχιζόταν η βραδιά. Στράφηκε στην κοπέλα της συντροφιάς που λόγω κάποιας πάθησης κρατούσε μια μικρή λευκή σακουλίτσα με τα φάρμακά της και είπε: «αυτά» άφησέ τα καλύτερα στ' αυτοκίνητο - το μαγαζί που θα πάμε είναι πολύ σικ (...). Ο Κύριος αυτός, μαθαίνω ότι διάλεξε άλλη μορφή στις Μπιζνες του - την Προηγούμενη Πολιτεύεται ξανά... Από έγκυρη πηγή λοιπόν σας ειδοποιώ:

Στα «σικ...» μαγαζιά μην κρατάτε απαραίτητα φάρμακα. Εν ανάγκη... πεθάνετε! Αλλά μην χαλάτε το σικ του συνόλου. Η παροιμία ταιριάζει στον κύριο: Το... Νερό, Αίμα δεν γίνεται!

Το «σικ» - φίλοι, μου θύμισε ένα σχολείο Νεοδημοκρατία προς εμένα. Το αναφέρω:

— Μα είναι δυνατόν εσύ που είσαι τόσο περιποιημένη, τόσο σικ, να μη κλίνεις προς τα δεξιά; (!...)

('Όχι, δεν τον ρώτησα αν ξέρει τι σημαίνει Αισθητική).

— Ταξί!!!, κραύγασα, προς τον... κοινωνικότατον (θάβαλας) «επαγγελματία» οδηγό στη Νυχτερινή Πλατεία.

— Που πάμε; ρώτησε.

— Στο... Σικ, του απάντησα.

Ο οδηγός γύρισε και με κοίταξε. Απροσάρμοστον της Νυχτός, σκέφτηκε.

— Σογνύμη, Κύριε, υπερβεύτηκα απ' το πολύ σικ...

Πάμε Φιλαδέλφεια καλέ μου 'Ανθρωπε!

Μέρος 2ον.
Καλοκαίρι '85

Ο Ευτραφέστατος Οικονομολόγος έδωσε αρχικά καλὰ δείγματα... Δήλωσε πως προτιμούσε την Παλιά ελληνική κωμωδία της δεκαετίας του '60 στην τηλεόραση, από το κοσμικό κέντρο της παραλίας που πρότειναν οι υπόλοιποι. Τελικά πήρε μια μικρή γεύση απ' το πρώτο και μια μεγάλη απ' το δεύτερο. Σκουμμένος μέσα στο ακριβό πιάτο του μ' έκανε να σκεφτώ πως «καμιά φορά» αυτοί που δεν... χρημάτισαν πετυχημένοι, τρώνε πολύ περισσότερο.

Η γυναίκα του (Δημοσιογράφος), κάθισε απέναντί του έτσι ώστε να κρύβει την πίσω κυρία - ή το εκτοφλωτικό πράσινο που φορούσε και στη συνέχεια μας διασκέδασε με «εμφυολογήματα». Μεταξύ αυτών, η εκτίμησή της στην Θάσερ και στην Ευγένεια των... κομφών-ρόχων της. Στο τελευταίο της ταξίδι, η γνωριμία με τον Αρχηγό της C.I.A. την είχε... καταγοητεύσει - μας έλεγε.

Δεν κατάλαβα πως επιχειρήσαμε φλας - μπας στου '67 την Δικτατορία προσπερνώντας τα... φιλετάκια «Μινόν» και την Αρχοντιά της Θάσερ! Έπαιζε και πολύ δυνατά η ορχήστρα...

— Πες βρε Θράσο (από το Θρασύβουλος) τι τράβηξες στη Δικτατορία - είπε η αδέλφος Δημοσιογράφος. Ο Θράσος σκοοπίστηκε (αν θυμάμαι καλά), γέλασε (γι' αυτό είμαι σίγουρη) και άρχισε.

Ο Θράσος κάρφωσε με το πηρουνάκι πιο γερά το φιλέτο, ξαναγέλασε και τελείωσε... Και μας είπε ότι συνελήφθη χωρίς νάχει ιδέα περί Αντίστασης γιατί ο άντρας... της αδελφής... του φίλου... του ξαδέλφου... του κουμπάρου του, ήταν ύποπτος για Αντιστασιακή Δράση! «Μαύρισε» απ' τους ξυλοδαρμούς ο Θράσος. Αλλά... δεν ομολογούσε.

— Μίλα να σωθείς Θράσο - και τι να πει ο ταλαίπωρος; μήπως γνώριζε και τίποτα; Επώδυνο πράγμα νάσαι... ήρωας κατά λάθος! Τι αντοχή ο Θράσος! Τόσο ξύλο κι αυτό που δεν ήξερε...

δεν το ομολογούσε με τίποτα. Θαυμαστά τα Έργα σου Κύριε. Ευτυχώς όμως τα «εγύμνασια Κοινωνικών Φρονημάτων» κατηγορήθηκαν και ο Θράσος που κατείχε βέβαια ένα «όχι πάρτε 100» μπόρεσε επιτέλους να διασολαστεί τον Εικονικό Τόμο του Μαρτυρίου του.

Οσιομάρτος, όχι, δεν έγινε, μα με την... αποκατάσταση της Δημοκρατίας - κι επειδή οι Οσιομάρτυρες είναι μπανάλ - πολιτογραφήθηκε... Ήρωας!! Τα τρανταχτά γέλια των Ομοιδεστών του Θράσου στο τραπέζι δεν έλεγαν να σταματήσουν. Απόψε δεν θάχουν ανάγκη να βάλουν στο βίντεο καμιά Κυμωδία. Ο Θράσος... Ήρωας. Οι τίτλοι είναι μετρημένοι, εμείς οι δύστυχοι είμαστε πολλοί - χωρίς τίτλους τι θα κάνουμε; - χρησιμοποιούμε λοιπόν τους ίδιους και φτάνουν για όλους.

Θα σε παραδεχτούν Αλέκο Παναγούλη. Κι αυτοί κι εκείνοι κι οι άλλοι κι οι άλλοι... Όλοι Μα - Αλλοίμονο στο Νου - ξέρεις γιατί Καλέ μου; Γιατί έτσι - αλλιώς είσαι Σύμβολο, γιατί το «τροχαίο» σου μπήκε στο αρχείο, γιατί τώρα ΔΕΝ ΖΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΝΟΧΛΕΙΣ κανέναν το βεβαρωμένο παρελθόν, παρόν και Μέλλον - κυρίως γι' αυτό! Θα σε παραδεχτούν γιατί τους αρέσει να λένε ότι έβγαλαν (!) έναν Ήρωα. Οι ρίζες της Δολοφονίας σου κρατάνε από αυτοκρατορίες και αυτοκρατορίες. Εγκληματίας με απειράριθμα αποσυντιθεμένα ανθρώπια - Δούλους που εξασφαλίζουν έτσι την κινητή τους ταρίχευση! Δεν την φοβούνται Αλέκο για την Αλήθεια σου γιατί να μην σ' εκθειάσουν όλοι; Στην ουσία μόνου «τρελλέρι» προσωποποιημένες Δικαιοσύνες θάβειαν αυτήν την Αλήθεια. Κανείς άλλος. Γιατί αλλιώς ο Μισός Κόσμος θάπρεπε να αναποδογυριστεί επίσημα και τι θα γίνονταν τα καλοστημένα συμφέροντα; Ο μακάριος ύπνος μας πώς θα σωζόταν; Αν ζούσες Αλέκο πόσοι θάπαι μαζί σου πικρόχαλοι κι εκδικητικοί... Πόσοι θα σε μισούσαν Αλέκο αν ζούσες!

Μετά τη δολοφονία σου εκτιμήσαμε δέχθεν την Αξία σου... Οι μισοί από μας, χαμαλέοντες, οι άλλοι μισοί να μην γνωρίζουμε ούτε τον Εαυτό μας. Πώς να εκτιμήσουμε ΕΣΕΝΑ;

Αν ο ανεκτίμητος άντρας πεθάνει
η γης κοιτάζει γόρω της σαν την μάνα
που δεν έχει γάλα για τα παιδιά της.
Αν ο ανεκτίμητος άντρας γόριζε
μια βδομάδα μετά τον θάνατό του
δεν θάβρισκαν γι' αυτόν σ' ολάκερη τη χώρα
ούτε τη θέση ενός θυρωρού

- ΜΠΙΡΕΧΤ -

— Α, ναι, «αυτόν» τον έχω ακουστά μόλις για σένα Αλέκο Παναγούλη ένας 40χρονος Έμπορος. «Κάτι, είχε κάνει - τι είχε κάνει «αυτός»; (!) με ρώτησε. Και λίγο μετά:

— Επί (με σταμάτησε) μη μου μιλάς για «Πολιτικά» δεν ασχολούμαι. Μ' αρέσει πολύ να σ' ακούω να μιλάς... αλλά όχι για τέτοια θέματα (!).

Για πολλούς όπως ο έμπορος ο Αγώνας είναι συυφασμένος με το πούλημα της «Πολιτικής». Στο εμπόριο άραγε πως ακριβώς διεξάγεται ο «Αγώνας»; Και στη καθημερινή ζωή...

Αν ζούσε Αλέκο θα σ' είχαν βγάλει μέχρι και εκμεταλλευτή του ίδιου του Συμβόλαιό σου! Εκεί θα έφταναν - αυτοί είμαστε -αφόρητα ευχαριστημένοι μέσα στον εκούσιο αποκλεισμό μας. Εσύ τόδερες για μας κι εμείς κρυφά το ξέρουμε για τον εαυτό μας, απλώς πωγουρίζουμε και πετάμε χώματα στις βρωμιές μας μιμούμενοι ξανά τα ζώακια που κάνουν την ίδια κίνηση με τα πόδια τους.

Σήμερα, πολλοί λένε: «θυσιάστη» το πάλλημάρι, πήγε χαμένος» Κι εγώ φέρνω στο Νου το περιήφανο, το βαθύ βλέμμα του Αλέκου και θέλω να φωνάξω, να πω:

Άνθρωποι και ανθρωποειδή ακούστε: Καιρός είναι όλη η υψιλοφροσύνη, όλη η Ανθρωπιά, όλη η Οξυδερκεια του Αληθινού Έρωτα να επιστρέφουν στον Ίδιο! Τι εννοώ; Εννοώ ότι είναι λάθος να πιστεύουμε πως τέτοιοι ΗΡΩΕΣ σαν τον Αλέκο Παναγούλη αυτοθυσιάζονται για τους άλλους σαν πρόβατα σε σφαγή!... Οι άλλοι, εμείς, είμαστε μέσα τους, μας κουβαλάνε, είμαστε ο Κόσμος τους που τον Γνωρίζουν πολύ καλά, χτισμένος όπως είναι στην Ψυχή τους επάνω. Δεν «θυσιάζονται» για μας, όχι!

Πάντε εκεί που τους προτρέπει η ίδια η Γνώση τους γιατί εμείς, ο όχλος, την έχουμε καταδικάσει. Γι' αυτό μοιάζει η Ζωή τους «θυσία» γι' αυτό φαίνεται να γίνεται για μας. Η «θυσία» που λέμε εμείς - οι αδαείς παντογνώστες - δεν είναι παρά η Συνειδητότητα για το που βρίσκονται οι άνθρωποι και που μπορούν να φτάσουν σε πνευματική κλίμακα - όχι σε ξερή «κοινωνική» ή «επαγγελματική». Οι Παναγούληδες - οι λίγοι αυτού του Κόσμου, έτσι ακριβώς προχώρησαν. Προσπάθησαν κι αγωνίστηκαν για να ευτυχίσουν κι όπως είναι τόσο Μεγάλοι και μας χαράνε Μέσα τους, η Ευτυχία τους προοριζόταν και για μας.

ΝΑ ΖΗΣΕΙ - μ' όλη την Σημασία της λέξης - ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ θέλει ο ΗΡΩΑΣ. Είναι κάθε άλλο παρά φιαχτός ή τυχαίος μάρτυρας, πεσιμιστής, μαζοχιστής ή εθελοντής αυτοκτονίας! Ακριβώς επειδή λατρεύει την Ποιότητα της Ζωής, την Ουσία της Ζωής αγωνίζεται να Ζήσει σύμφωνα με την Πραγματική Δύναμη του Ανθρώπου. Έτσι δεν μπορεί παρά να συμβολίζει έναν προάγγελο καλύτερης Μέρας και για μας, άσχετα αν Κυρίες και Κύριοι -συνήθισαμε τους προάγγελους πάντα σκατωμένους!... Δεν θυσιάζεται γα κανέναν ο ΗΡΩΑΣ. Απλά ξέρει πως για να Ζήσει σαν Άνθρωπος πρέπει κάποτε και οι Άλλοι να γίνουν Άνθρωποι! Και το προσπαθεί. Μην αρρωσταίνουμε λοιπόν τις λέξεις άλλα. Οι «αυτοθυσίες» είναι για να υπάρχουν τα κτήνη - εξυπηρετούν τα Κτήνη, ενώ οι Αγώνες γίνονται για να υπάρξουν ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Συνήθισαμε ν' αγαπάμε το τίποτα σαν τον υπηρέτη που αγαπάει τον Αφέντη του γιατί δεν έτυχε να βρεθεί με Άνθρωπο. Κι όταν ο υπηρέτης βρεθεί με Άνθρωπο φοβόται. Προτιμάει το «Γνώριμο» κι ως πρόκειται για καταπιεστικό «Αφεντύλα», αντί το «Άγνωστο» - κι ως είναι αυτό το «Άγνωστο» ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

— Για πες' μου Αφέντη εσύ που ξέρεις (...) τι είναι αυτό; ρωτάει. Ο Αφέντης ούτε ξέρει - ούτε θέλει να μάθει - ο Αφέντης σιωπά κι ο υπηρέτης αποδιώχνει τον Άνθρωπο σαν... παρασίτη που αμαυώνει την πραγματικότητα! Ποιος Αφέντης; Η Ημάρτια, η Σιωπή, η Εγκατάλειψη, ο δήθεν ρεαλισμός, ο εφησυχασμός, η αδιαφορία - ουδετερότητα, το «καλώς έχει» αφού... έτσι έχει (!), η αλλοτρίωση του Ανάσαιου, η μηχανή που γυρίζει και το έμφυχο

που σκουριάζει, το «υπέ» που ισοδυναμεί με το «άνω», ένα «άνω» που διαφέρει τόσο απ' το Υψηλό. Ότι σκιαγραφεί Αφέντες, σκιαγραφεί και υπηρέτες.

Οι κομματικές κουνάρδες αποδεικνύονται για άλλη μια φορά άλλες παρουσίες - παρούσες απουσίες.

— Στρίψε δεξιά... όχι στρίψε αριστερά, όχι πάμε στο κέντρο μια βόλτα είναι ώρα αιχμής... στρίψε στον πρώτο δρόμο «μωρέ»... κοντά είναι θα μας βγάλει... Στο φινάλε μην στρίψεις πουθενά -στάσιμος είσαι πάντα άλλωστε!

Ο φιλοταμαρισμός, η καιροσκοπία, το σάρκινο παμφάγο μέρος του «ανθρώπου», η απόστασή του απ' την Ουσία, ο καγχασιμός της ψυχικής διεργασίας, η επιμέλεια να διατηρεί στενά τα όρια του λογισμού του (σαν άμυνα που πλήττει μόνον όσους ΠΡΑΓΜΑΤΙ έχουν κάτι να του πουν!) δεν μειώνονται, δεν διορθώνονται με καμιά κομματική τοποθέτηση - έκφραση.

Μακάρι η εξήγηση του Αιτιατού και του Αήτιου να μην περιοριζόταν μόνον στην αναφορά. Συντήρηση και καταπίεση χρόνων κι η Δεξιά Παράδοση να επαναλαμβάνει σε αργό ρυθμό: Παριστάνω το «φιλελεύθερο» πλῆγμα για να... καθορίσω τα πλαίσια τα δικά σου! Το Σύνδρομό της, του ΕΓΩ που με σύστημα το εμφύσησε ακόμα και στους «μη Δεξιάς», διαλύοντας προοπτικές συνόλου, πατώντας πάνω στα ακαλλυέριστα μέρη του Μυαλού που η ίδια συτηρούσε έτσι, οι τόσες τραγικές Κοινωνικές Ελλείψεις -εσκεμμένες οι περισσότερες για ν' αποδυναμώνεται η Κοινωνία των Πολιτών, η «Πρόοδος» κατακρεουργημένη από υλικές αξίες χωρίς... Αξίες, το Υποχρεωτικό «Εμβόλια», που έκανε στην πλειονότητα: πατάω επί πτωμάτων για να μην βρεθώ... πώμα ο ίδιος, το Μισαλλόδοξο «Δικό της» και το αγρίως κυνηγημένο «Διαφορετικό», το Δίκαιο πάντα μαζί με την καταπασσόνη και την κομπίνα, η «Αλήθεια» όλα... δεξιά σε μια πολιτεία κινούμενων σχεδίων, προέγραψαν ασφαλώς τύπους και Πορείες Ανθρώπων. Η θέση του καταπιεσμένου σε βοηθάει - αν την βοηθήσεις κι εσύ - να καταλάβεις τη Σημασία του Ακριβο-Δίκαιου Ελεύθερου, ακριβώς όπως νοιώθεις ένα περίστροφο στον Κρόταφο και συνειδητοποιείς την Σπουδαιότητα της Ζωής. Ότι καλό διαφαίνεται στην αντίστροφη Νοερή μέτρηση της Αδικίας και της Εκμετάλ-

λευσης, πρέπει να το ενστερνιστείς και να το διαφυλάξεις. Σογ-
χρόνως πρέπει να «πεισεις» το κατεστημένο της Ανελευθερίας
και της Ανισότητας ότι Αξίζει να Ζήσεις! (Αφού πειστείς ο
ίδιος γι' αυτό...). Είναι ένας Αγώνας που απαιτεί Ψυχή. Και για
να ορθωθεί θέλει νόσσι πραγματικός Αγωνιστής στην άτοπη α-
νταγωνιστικότητα των «Κοινωνικών» Καταστατικών που ατυχώς
βρέθηκες. Οι πολλοί σκέπτονται βολικά κι εφήμερα · η μόνη μα-
κροπρόθεση είναι της 'Υλης! Μα... Όπως σκέφτηκαν «έτσι»
δεν θα μπορούσαν να σκεφτούν και «αλλιώς». Θαρραλέα και
μακροπρόθεσμα όσον αφορά τις εσωτερικές τους κατακτήσεις κι
όχι ο Γιάννης θα πάρει τόσα κι εγώ τόσα γιατί χτίζω το εσοχικό!!
Η κατεστημένη Πολέμα Τακτική ποιος αμφιβάλει ότι έχει τις
επιπτώσεις της στα καλά στοιχεία των Ανθρώπων; Κι οι Εκτιμήσεις
των Καταστάσεων · όχι αδικαιολόγητα αλλά όχι και δίχως
ατομικές ευθύνες · σφάλλουν, εκεί που η Ζωή περιμένει, και
λάθη δεν επιτρέπονται.

Ίσως η μοίρασή των Ευθυνών να συνοψίζεται κάπως έτσι:
Ένας Άνθρωπος δεν βλέπει γιατί του έκλεψαν τα Μά-
τια. Κι ένας άλλος γιατί δεν κατάλαβε τον ρόλο της
Όρασης....

Μ' έναν Άδωνα «Πολιτική» συμπεριφοράς... κληρονομημένο,
παραδοσιακό, σκεπές δυο φυλές εξ ίσου δογματικές:

— Είμαι Διεθνός, θα διεκδικώ την Κυριαρχία που μου ανήκει...

— Είμαι Αριστερός, θα διογκώνω την αδικημένη... εξ ορισμού
θέση μου...

Ωστόσο μια Ανθρωπότητα δεν χωρίζεται σε Άσπρο και σε
Μαύρο! Οι λεπτομέρειες της φύσης του καθενός παραμένουν ·
πρέπει να παραμένουν · πέρα απ' τις Συνθήκες, διατηρούν τη
δική τους φυλή, διαμορφώνονται, αξιοποιούνται και σε επαφή με
τους εξωτερικούς παράγοντες οριοθετούν πορείες.

Επικίνδυνο όταν ο Άνθρωπος απογυμνώνεται απ' τις λε-
πτομέρειές του. Βρίσκεται υπό διάλυση. Το πολυτελές «HOTEL»
για προνομιούχους, παρουσίαζε στην είσοδό του μια μεγάλη
διαφημιστική αφίσα: «Οι μικρές λεπτομέρειες · έγραφε · κάνουν
ένα Μεγάλο Ξενοδοχείο». Έχουμε «μυαλό» λοιπόν εμείς οι άν-
θρωποι μόνον όταν πρόκειται για «Επιχειρήσεις»; Ξέρουμε να

«πείθουμε» κάποιους μόνον όταν πρόκειται για την ταπείνωση μας. Και οι ταπείνες κάποιων ίσως αδειάσουν, αν αρχίσουμε να εξηγούμε στον Κόσμο για το καλό του, πώς και γιατί οι μικρές λεπτομέρειες κάνουν έναν Μεγάλο Άνθρωπο. Επικίνδυνα όταν ο Άνθρωπος ακολουθεί μια Ξερή συνθηματολογική Συνταγή Επιβίωσης σαν σε οθόνη Κομπιούτερ που σου δείχνει μόνο τ' «απαραίτητα»... Δυστυχώς είναι πολλοί, πάρα πολλοί αυτοί που χάσανε - αυτοί που δεν μερίμνησαν ποτέ για - το πιο αξιότιμο γνώρισμά του Ανθρώπου: Την Επικοινωνία. Αφού νεκρώνουν τον Σηματοδότη της Καρδιάς θέλουν να πιστέψουν μετά ότι διαθέτουν και Εγκέφαλο!! Γίνεται; Που να βρεθεί επικοινωνία με λειψό ή ανόπαρκτο Εγκέφαλο, μ' ένα στομάχι - αποθήκη αγρήστων σιγνόταπα, με δυο χέρια που μετράνε χιλιάρες (σαν εκείνα τα ασύματα χέρια στο τρανάκι του τρέμου του Λαόνα - Παρκ που πατάς τα κουμπιά και πετάγονται μέσ' τις Αράχνες!). Που να βρεθεί επικοινωνία με δυο μάτια... τρύπες Κοινότητας και δυο ποδάρια κοντά στην επιγραφή που λέει: «Μην πατάτε το πράσινο - αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα για τον Άνεμο που δεν έχει να διαβάσει».

Υπάρχουν προοδευτικοί Νέοι που δεν σε γνωρίζουν Αλέκο Παναγούλη! Κι άλλοι που σε διαβάζουν σε μια φευγαλέα μνημόνευση, που σε βλέπουν που και που σε μια μικρούλα φωτογραφία. Πόσο φταίνε οι ίδιοι. Οι Εκπρόσωποί τους. Η Πολιτεία. Πόσο φταίμε όλοι μας. Εκδηλώσεις, Επίτετοι, γιορτές και φεστιβάλ Σοσιαλιστικών, Κομμουνιστικών παρατάξεων κραυγές, συνθήματα, «παρεόρα», τραγούδια κι αφιερώματα και ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ πουθενά ή σχεδόν πουθενά! Θα μιλήσουν για Γενναίους και Ελεύθερους, θα μας παραπέμψουν στο ίδιο τους το Αίμα και τον Αλέκο - έναν απ' τις ελάχιστες ενσάρκώσεις του Ιδανικού που κρασγάζουμε, τον κλείνουμε σε δυο γραμμές κι αυτές «φυλακισμένες» (μας έμεναν φαίνεται κατάλοιπα απ' το 'Όργιο των φυλακών της Δικτατορίας!) που τις περιδιαβάζει ο Κόσμος βιαστικά ή με περιέργεια εν μέσω αμήχλης, σημαδάκι μέσα στα τόσα, στο Πολιτικό Σερπέντι του... Υπεύθυνου Έλληνα!

Από την εφημερίδα «ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» (1974-75) - αρ. 101 - 102

Η γυναίκα που καθόταν μπροστά μου ήταν οπτικά θαυμάσια

στο Κουιτράστ των γαλάζιων ματιών της και του ποτηριού με το Κόκκινο Κρασί... Είχα να τη δω απ' τα μαθητικά μου χρόνια τότε που με δίδασκε σαν Φιλόλογος σ' ένα Ιδιωτικό Γυμνάσιο. Το «κόκκινο» όπως μάθαινα τώρα, αντιπροσώπευε την Επίσημη Ιδεολογία της, την πολύ «εσωτερική» της προτίμηση... Κρατούσα ένα Ενθύμιο από Κείνη, στο τετράδιο Εκθέσεων της Δ' Γυμνασίου όπου σε ένα θέμα με τον τίτλο «ΕΓΩ, ΜΕΤΑ ΑΠΟ 20 ΧΡΟΝΙΑ», επισημοποιούσε με το κόκκινο μελάνι της των Παρατηρήσεων, ένα Ορόσημο - αυτό που ακολουθεί:

«Σου εύχομαι να μείνεις πάντα γεμάτη αγάπη για τους ανθρώπους και είμαι σίγουρη πως όσο κι αν πονέσεις από την αχαριστία πολλών, θα μείνεις ΑΝΘΡΩΠΙΟΣ». Ήταν το 1974. Και μετά από 11 χρόνια διάβασα σε μια εφημερίδα το Παλιευόμενο όνομά της. Θέλησα να την βρω κι απευθύνθηκα στα γραφεία του κόμματος όπου μια Νέα κοπέλα δυσανασχέτησε αρχικά ως εξής:

— Με τέτοια... ζήστη που να φάχνουμε εμείς την Κυρία Τάδε!...

Όμως να, που τα Γαλάζια Μάτια, το Κόκκινο κρασί, το χτες, το Σήμερα κι εγώ είχαμε πάλι ανταμώσει. Και πίστευα πως περίμεναν πολλές ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Μόνο που αν το πάνω μέρος ενός Κύκλου είναι η Μέρα και το κάτω η Νύχτα, το Νόημα αυτού του Διάλόγου δεν πλησίασε το Φως...

Κάποια στιγμή αναφερθήκαμε στον Ιδιοκτήτη - Διευθυντή - Καθηγητή του Ιδιωτικού Σχολείου.

— «Φυλοχρήματος...» σχολίασε η Γυναίκα.

Ναι, είπα κι εγώ, το ίδιο λέγαμε πρόσφατα μ' έναν παλιό συμμαθητή τον «τάδε» ξέρετε, που του παραδίδατε ιδιαίτερα μαθήματα σπίτι σας...

— Εγώ ιδιαίτερα μαθήματα;! - με διέκοψε - ποτέ. Κάποιο λάθος θάγινε!... Λοιπόν - συνέχισε η Γυναίκα - μια μέρα ένας μαθητής έσπασε το πζάμι της τάξης. Ήξερα τον ταραξία - τα συνήθιζε αυτά εξ άλλου - μα όταν ο Ιδιοκτήτης (Διευθυντής - Καθηγητής) μου ζήτησε να του αποκαλύψω, αρνήθηκα.

— Εγώ δεν καρφώνω κόριε, του είπα.

Έβαλα όλους τους μαθητές να συνεισφέρουν στα έξοδα, το πζάμι αντικαταστάθηκε, αλλά γνωστοποίησα στον φταιχτή ότι «εγώ ήξερα...» επαναλαμβάνοντας «εγώ δεν καρφώνω...».

Όλα καλά άραγε; σκέφτηκα για λογαριασμό της παλιάς μου καθηγήτριας - όλα τακτοποιημένα; Κι αν αύριο ο μαθητής - μεγάλος πια - έσπαζε «τζάμια» που θα τα πλήρωναν άλλοι και μάλιστα με υποστηρικτές: «Τζάμια» υπάρχουν πολλά... Για μερικούς και τα κεφάλια... τζάμια είναι! Όμως η παλιά μου καθηγήτρια δεν απαντούσε ευθέως σε ερωτήσεις. Άφηνε να βλέπες βέβαια περισσότερο το «γαλάζιο» της βλέμμα παρά το «κόκκινο» της κρασί... Ίσως η τυπική «διδασκαλία» εκείνων των χρόνων νόχε γίνει και τρόπος ζωής. Κι αυτός δεν κρύβεται. Στο σπίτι της έχασα και μια «Ευκαιρία». Μια πρόσκληση να συμμετάσχω σε συγκέντρωση Τεκτόνων με τους οποίους συνδεόταν. Αλλά βιαζόμουν! Ξαφνικά είχα θυμηθεί πως με περίμενε μια σοβαρή δουλειά. Ήθελα να ξαναδώ το παλιό τετράδιο των ενθουσίων με τα 18άρια και τα 20άρια που κάποτε τα θεωρούσα έπαινο καρδιάς, μιας παράξενα γνωστικής και ιδεαλιστικής συνάρτα μαθητικής καρδιάς που σκόλαζε πληγές αλλά αποφάσιζε να τις αντέχει χαμογελώντας. Ήθελα να ξαναδιαβάσω εκείνο το: «Σου εύχομαι να μείνεις πάντα γεμάτη Αγάπη για τους ανθρώπους...» για να καταλάβω πως την Αγάπη, πολλοί την θέλουν μια καλά εκμεταλλεύσιμη ευπιστία (!) και τίποτε άλλο, να ξαναδιαβάσω το: «Είμαι σίγουρη πως όσο κι αν πονέσεις απ' την αγαστία πολλών, θα μείνεις ΑΝΘΡΩΠΟΣ», αλλά το «ΑΝΘΡΩΠΟΣ» να μην το ερμηνεύσω σαν πλούτο Ζωής ή κι αν το ερμηνεύσω να επιστημόνω τον σίγουρο εγκλωβισμό του. Και για τον Εγκλωβισμό του Πραγματικού Ανθρώπου, ούτε η «καθηγήτρια» ούτε και οι περισσότεροι άλλοι είχαν κάτι να πουν... Δυστυχώς. Η «καθηγήτρια μου», δεν ξέρω αν θάπνιε στην υγεία σου με το κόκκινο της κρασί όσο ζούσες Αλέκο Παναγούλη. Πάντως «τύρα» σε θαύμαζε έτσι:

(Ζητώ συγνώμη από την αξία της προσφοράς όλης της οικογένειάς σου, για ότι θα μεταφέρω).

— Θαρραλέα ψαχή ο Αλέκος, τον παραδέχομαι. Αλλά οι δικοί του τον... κατηλεύονται (!) Επιτρέπεται η μητέρα του σε τέτοια ηλικία να τρέχει στις διαδηλώσεις επειδή... λέγεται Παναγούλης; (!!).

Τώρα το «Γαλάζιο» και το «Κόκκινο» παραχώρησαν τη θέση τους στο Μαύρο... Είδες Αλέκο; Έτσι θάτρεχαν, έτσι τρέχουν οι πολλοί στα προσκλητήρια περί Ελευθερίας και Δικαιοσύνης, για

συμφέρον ή για... χάρισμα! Κι επειδή δεν ανήχονται τους Εντίμους, τους προσηλακίζουν ασάστολα με μια τόσο άνετη μικροπρέπεια που σε τρελλώνει! Κι οι δικοί σου είναι ΕΝΤΙΜΟΙ. Θυμήθηκα δυο φράσεις του Γκάλμαν από ένα θεατρικό του έργου όπου αντιπαρατάσσονται δυο πρόσωπα: Η αλλαζονική αυταπάτη του ενός:

« Όλοι οι άνθρωποι είναι πονηροί κι όσοι το αρνούνται είναι βλάκες...». (Μπροστά στην συμφέρουσα δικιά μας αλλοτρίωση η ακεραιότητα κάποιων άλλων είναι βλακεία γιατί διαφορετικά θ' αναγκάζμασταν να παραδεχτούμε μια αλήθεια πολύ κακή για το βόλεμά μας: Ότι οι Ηλίθιοι είμαστε εμείς!)

Κι ο « Ήρωας» του Έργου συνεχίζει: «αφού δουλεύει μαζί μου πρέπει να μου μοιάζει... θέλω να μου μοιάζει!». (Το καρμπόν του συστήματος επιβίωσης! Πιάς μη αλλοτριωμένος... άχρηστος «κάθε ένας που διαφέρει απ' τους πολλούς, απορρίπτεται!»)

Το θρόνος δεν κουράζεται ν' ανέβει σκαλοπάτια. Είναι λασποβροχή. Αν πέσει σε τούβλα δεν φαίνεται, φαίνεται όμως στα γυασιδιά. Η γυναίκα που μίλησε για την Αθηνά Παναγούλη δεν έτυχε ν' αποχτήσει παιδιά. Μα ίσως αυτός νάναι ένας λόγος παραπάνω για να σεβαστεί Την Αγωνίστρια - Μητέρα - Γυναίκα, Αθηνά Παναγούλη. Να την θαυμάσει που συμπαραστάθηκε στα παιδιά της για νάναι Αγωνιστές! Να την σεβαστεί που «χάρισσε» δυο γιους λαβέντες στα Ιδανικά της Ζωής, που τους έχασε, που ποτέ δεν έσκυψε το κεφάλι, που συνεχίζει τώρα Ηλικωμένη και άρρωστη να υπερασπίζεται αυτό που δίδασκε στα παιδιά της: την Αξιοπρέπεια της Ζωής.

Έτσι λοιπόν... φταίτε Αλέκο. Όλοι οι Παναγούληδες φταίτε. Φταίει κι ο Στάθης που δεν μπόρεσε να... δολοφονηθεί ο άνθρωπος, για να τον επευφημούν σήμερα! Φταίτε γιατί δεν επωμιστήκατε τις ευθύνες ενός γηπέδου πολιτικής αλλά έναν Αγώνα Αλήθειας για ν' ανοίξουν τα μάτια τους οι Κοιμώμενοι. Τόσοι μικροπολιτικοί καριέρας κυκλοφορούν, εσείς γιατί δεν ακολουθήσατε αυτόν τον... φυσιολογικό δρόμο; Φταίτε ναι, φταίτε. Φταίτε που δεν μας προσφέρετε λαβές για γέλια, μικρότητες και σχόλια - τι θ' απογίνουμε εμείς χωρίς γέλια, μικρότητες και σχόλια; Φταίτε! Όλο Αλήθειες, Αλήθειες, τιμότητες, Αγώνες! Μας κοιράζετε... Πώς θα ψαχαγωγηθούμε εμείς Αλέκο; Το σκέφτηκες; Πώς θα διασκεδάσουμε Αλέκο αλλιώς!

«ΕΓΙΝΕ ΔΥΣΚΟΛΗ Η ΖΩΗ
ΟΥΤΕ ΕΝΑΝ ΧΡΙΣΤΟ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΠΟΡΕΤΟ
ΠΟΙΟΝ ΘΑ ΣΤΑΥΡΩΣΟΥΜΕ;!»

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Πώς θα ψαχολογηθούμε λοιπόν τώρα Αλέκο;!

ΙΕΡΕΩΝ ΟΡΓΗ

Έλα εδώ Σίμωνε και πες μας
ποιος σούπε να σηκώσεις το Σταυρό
Τι έκανες;
Το σκέφτηκες καλά;
ή μεθυμένος ήσουν ταβερνιάρη;
Μας στέρησες χαρά παναθερά σε!

Δεν έβλεπες πως τρέκλιζε σαν μεθυμένος;
Τα βόγγητά δεν άκουγες;
Τα δάκρυα στα μάτια του δεν κοιτάζεις;
Μούσκερα στον ιδρώτα δε τον είδες;
Τι άλλο θέλαμε;
Μας στέρησες χαρά πανάθεμά σε!

Δεν μπορούσες και να διασκεδάσεις;
Δεν το πιστεύουμε.
Μήπως πίστεφες πως ήτανε θεός;
ή τάχα σούδωσαν λεφτά για να το κάνεις;
Τα δέχτηκες;
Δε σκέφτηκες πως θέλαν να γκρεμίσουν το Ναό;
Ερός τους Ιερείς μας έχασες;
Τη δίκαιη οργή μας δε λογαριάσεις;
Μας στέρησες χαρά πανάθεμά σε!
Νηράτσισες αλόκληρο Ναό
καταραμένος νόστιπ!...

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

*«Μήπως πίστεψες πως ήτανε θεός
ή τάχα σούδωσαν λεφτά για να το κάνεις»*

Ναι, καλέ μου Αλέκο. Έτσι ακριβώς δουλεύει το ρακένδυτο μυαλό μας. Τους Εκλεκτούς ανθρώπους, τους θεωρούμε ή γελασμένους εύπιστους ή εξαγορασμένους! Για μας, Εκείνος που θέλει να μοιραστεί το Βάρος της Ανθρωπιάς και της Προόδου, ή Ηθικός θάνασι ή πληρωμένος Ηθοποιός.

Αντίθετα, θαυμάζουμε όλους τους Μικρούς και μεγάλους Κομπιναδόρους. Κατά τα άλλα - αφού κανένας μας δεν αρνείται την αποκατάσταση των Αξιών στον Κόσμο (θεωρητικά ε;) είμαστε όλοι Αθώοι, όλοι σωστοί και... Ελα πέστο, Αγωνιστές! Στο αραιογραμμένο σημειωματάριο της αυτοκριτικής μας θα βρεις όλο - άρωστα - προτερήματα (κρυφές μας περήφάνειες) και ίσως κάποια μειονεκτήματα αλλά - προσέχεις με τακτ και αβρή γραφή. Κατά βάθος όλοι ξέρουμε που «χάνουμε» ακόμα κι οι χοντρόπτεροι. Κι αλλοίμονο σ' όσους βρεθούν να μας αποκαλύψουν με την προσωπικότητά τους. Η υπόληψη των ψευδοασθθενών μας είναι η μόνη υπόληψη που μας ενδιαφέρει. Στρατιές Μισάνθρωπων μασκαρεμένες σε κοινωνικά όντα, σαν του Μάρτη τον ύπουλο ήλιο που όσους τον εμπιστεύονται τους φέρνει πυρετό. Όλα αλλοιώνονται εκεί που τα διαχωρίζει ο Ατομικισμός κι η καχεξία της αυτοεκτίμησης. Οι Νάρκισσες αντιδράσεις μας σε καμιά περίπτωση δεν εγγυώνται για γνήσια πίστη στον Εαυτό μας. Η αυτοέγκριση, συχνά, είναι ένδειξη έλλειψης αυτοσεβασμού. Πίσω απ' τα Κοινωνικά αιτιατά και αίτια δεν παύει να υφίσταται ο ίδιος ο Άνθρωπος. Κι αν διαπιστώνουμε πως στην Δεξιά αντίληψη ή άρνηση του φυσικού αλκοηλωμένου μας Εαυτού τυγχάνει θερμής φιλοξενίας, σε μια άλλη, Προοδευτική, παραείναι επιλήψιμη και προδοτική - δεν νομίζουμε!

Το ακόλουθο επιώθηκε Δημόσια και σχολιάστηκε ήβη διασκαδαστικά - όπως όλα τα (πολιτικά διαφημιστικά) αλόγια της Δεξιάς προσφέρονται, μα σαν τεκμήριο ιδιάζουσας θεώρησης για τον Άνθρωπο, Φύλελεύθερης - Νεοφύλελεύθερης (καμιά

άλλη προσθήκη παιδιά;) Ελληνικής... Ιδεολογίας, ίσως να ενδιαφέρει την Πολιτική Ιστορία!

Η «φιλελεύθερη» λαβών Ιδεολογία και τα καλά της αισθήματα για τον Έλληνα πολίτη, μίλησαν και είπαν: Ότι οι Έλληνες χωρίζονται σε Α' Β' Γ' κατηγορίες και ποιότητες και ότι αναμφίβολα η Α' κατηγορία ψηφίζει Δεξιά! Τι... διάγγελμα ήταν τούτο φίλοι. Δεν κοιμηθήκαμε εκείνη τη νύχτα απ' την σοβαρότητά του. Με την έννοια που το ντύνει ο τρόπος σας, «νομίζω» κανείς ότι αναφέρεστε οι... ξυνοδοχεία Α, Β, C... CLASS (επί το... αμερικανικότερον) και σε υφάσματα δευτέρας διαλογής απ' τα καλάθια! «Έξυπνα» να ποντάρεις στην ματαιοδοξία Α' ποιότητας -κρυφό βίτσιο του καθένα που δεν ξέρει τι σημαίνει ποιότητα ζωής. Ξέρετε, διαθέτει και το ποδόσφαιρο Α' κατηγορία αλλά και εκεί συμβαίνουν τ' άγροφα, ξέρετε, υπάρχει και... Κιώς «σπέσιαλ» αλλά παραμένει κιώς! Σχευά, ή καιώς Εννοούμενη Φιλελευθερία - αν την κατανοούν και οι ίδιοι οι Έλληνες «Φιλελεύθεροι»... γιατί μέχρι πρότινος την αγνοούσαν και τα Επίσημα Στελέχη -θυμίζει φιλανθρωπία που δεν θα μάθει ποτέ τι σημαίνει φίλος του ανθρώπου. Σίγουρα υπάρχουν και επιβιώνουν άνθρωποι και άνθρωποι. Το πού ανήκει πολιτικά ο καθένας τους είναι μια άλλη - πολύ μεγάλη - ιστορία. Άλλωστε πολλοί από τους μεν και πολλοί από τους... δεν (όπως θάλεγε - καλή του Όρα κι ο «Κύριος» που μας επιτέθηκε προεκλογικά πέρσι, με Σημαία και... ρόπαλα, φωνάζοντας «έρχεται η Νέα Δημοκρατία... ΡΕ!») στενάζουμε τα πάντα τόσο «στατικοί» σαν... κτίρια, αποθέματα, σταλάκωτοι κι ευκολοφόρετοι σαν... υφάσματα. Τώρα αν τα κτίρια είναι μέγαρα ή καλόβια και τα υφάσματα εισαγόμενα ή δευτέρας διαλογής, έμφυχα πάντως δε γίνονται με τίποτα. Όσο για τις Ποιότητες... Κρίμα που μια τόσο... Ανώτερη, Δυναμική και πληροφορημένη Δεξιά άφησε τα μέτρια τα κατώτερα και τ' ανώτερα - σε τόσο χρόνια διακυβέρνησης - να παραπαύουν!... Φταίει η μονόφθαλμη «Συντήρηση»; Εγώ νόμιζα ότι «συντηρούνε» τα καλά του Πολιτισμού κι εδώ βλέπω ότι η Δεξιά συντηρεί μονάχα... Μαύμιες. Η παιδεία της, μας προετοίμαζε τέλεια για τέτοιες μουρικοποιημένες συναντήσεις με το Αόριο! Και η μη επίσημη -κοινωνική ωστόσο- καθημερινή «παιδεία» της, να πώς εκπολιτίζει

τους ανθρώπους. Μια νέα κοπέλα σπουδάστριά μόνο θ' αναφέρω που μου είχε πει: Ξέρω ότι η Δεξιά δεν «πιστεύει» πουθενά, δεν προσφέρει στον Άνθρωπο, αλλά στο λένω ωμά θα την ψηφίσω γιατί και η αδελφή μου δουλεύει σε μια εφημερίδα της και στον πατέρα μου υποσχέθηκε ο τότε Υπουργός ότι θα με διορίσει. Μια εικόνα από αποκρίατικό πάρτυ της μου ήρθε στο Νοο. Η αδελφή της ντυμένη «Ντίβα» κι η ίδια ντυμένη «κουκλίτσα»...

— Κι ο αρραβωνιαστικός σου; την ρώτησα, συμφωνεί με το σκεπτικό σου;

Δεν ασχολείται. Ο πατέρας του - γνωστός επιχειρηματίας - του 'δωσε Δεξιά Γραμμή και δεν την ψάχνει ποτέ (...). Ο αρραβωνιαστικός της στο πάρτυ της Αποκριάς, όχι, δεν μα-σκαρεύτηκε θυμάμαι. Μόνο μια Σμαρτά της Αμερικής - καθότι Έλληνας! - είχε κρέξει επάνω του.

Η θητεία μου στα Δημόσια σχολεία της Δεξιάς αλλά και στα ιδιωτικά της (μιά - μιά) ήταν ίδιας «ποιότητας». Τους να υπήρχε μόνον μια αισθητή διαφορά στο... Α' κατηγορίας κτήριο του ιδιωτικού.

Στη δημόσια εκπαίδευση, η φύση του κάθε παιδιού βρισκόταν απέναντι στο θάμα της «οσιπέδωσής» της. Η ίδια η εκπαίδευση «υπό την αιγίδα του κράτους» δεν υπακούσε σε πνεύμα απ' αυτό του Στρατού. Διδάσκαλοι και καθηγητές με το κόμπλεξ του «κάτι είμαι» (έβουσα κι αυτή) αντιμετώπιζαν τους μαθητές ανάλογα με το μέσον που οι γονείς παρέμβαλαν (πολλές φορές έφτανε ένας τενεκές λάδι - περίεργο, πενούσαν και τότε χωρίς ασκαλισμό!...) ρέχνοντας τ' απωθημένα τους σ' όποιο μαθητικό κεφάλι «προσφερόταν». Οι «τίποι» προσέχονταν πολύ στα δημόσια σχολεία.

— Βάλε καρδέλλα στα μαλλιά (έτσι κι αν είσαι... καραφλή) συγκράτητέ τα να ΦΑΙΝΕΣΑΙ σοβαρή κι έξω από το σχολείο πιξού αν θέλεις - αρκεί να μην πνιγείς παρουσία άλλων!

— Τι παπούτσια είναι αυτά που φοράς; Μπρος - Μαρς (ο θεός του Πολέμου) πήγαινε στίπ σου να τ' αλλάξεις, (αν δεν είχες άλλο ζευγάρι επένεφες... ξυπόλητη). Η ομοιομορφία εν-δοματίων και υποδεματίων επιβαλλόταν - πως αλλιώς θα σταμά-

ραμε την «κατηγορία» και τη «ποιότητα» κατώτερης και μεσαίας τάξης; (Μετά από τέτοια στρατολόγηση σαν νάχουν δικαίω το σημερινά «φρικιά»).

Δίπλα στην εμπειρία του Δημοσίου να και του Ιδιωτικού. Εκπαίδευση φιλ-ελευθερίων Ηθών... αρχών, Συγγνώμη. Εδώ φορούσαμε ποδιές που δεν μας απαγόρευε κανείς να τις ράβουμε στην προσωπική μας μαδίστρα, με ύφασμα και σχέδιο της αρεσκείας μας. Το μάκρος κάτω από το γόνατο και το κουμπί ανοιχτό πάνω από το γόνατο... (Α! ποιότητας όλα). Στο ετήσιο αφιέρωμα για τους «τελειόφοιτους» τα ενδιαφέροντα ήταν πολλά. Δίπλα στην φωτογραφία της Σισσας που φιλοδοξούσε για Μανεκέν και στη φωτογραφία του Παύλου που θ' αναλάμβανε την επιχείρηση του μπαμπά του, φειγουράριζε η Άννη με τον εξής δαναμικό τίτλο:

Οδηγεί BMW από 15 μόλις χρόνων! Η Άννη δεν είχε ακόμα μελλαντινές βλάβες... Κάπου υπήρχαν και κάτι άλλες φωτογραφίες, κάποια άλλα «όνειρα», άλλων παιδιών. Ο ένας, αριστερός, με Διεξιά, υψυλά ιστάμενο πατέρα, σκοτώθηκε σε μια συμπίλοκή με την αστυνομία. Ήταν ένα φηλό παιδί με την σκέψη του δυο βήματα πιο μπροστά απ' τη δικιά μας, μ' έναν γραφικό χαρακτήρα στρογγυλό, ορθό και λιγπό που δεν «ήγερνε» από πουθενά... Πολλές φορές ταίζαμε μαζί τα μικρούλκα «εχάρστες» και τα γατάκια του, με τον θυρωρό της πολυκατοικίας να φωνάζει για την... κακοποίηση του διαμερίσματος. Ο άλλος, το ίδιο ευγενικός κι ευαίσθητος μ' ένα χροόμορ που «άλλαξε» σε θλίψη, βρίσκεται εδώ και κάτι χρόνια σε μια «κλινική» για «φυχικά ασθενείς». Για τον τρίτο συμμαθητή που στο πρώτο θρανίο δεν τον πρόσεξα ποτέ λυπημένο και έμαθα πως πέθανε τελικά από ισχυρή δόση ναρκωτικών, δεν θαάραι να σας πω τις μελλαντικές του φιλοδοξίες στο σχολικό αφιέρωμα. Δεν θαάραι...

Ίσως κανείς και καμιά από την τάξη μου να μην συνάντησε τελικά τις «φιλοδοξίες του» τα όνειρά του. Δεν μας βοήθησαν κι οι «έδρες» - εκτός ελαχίστων - να πιστέψουμε σ' αυτά τα όνειρα... να δοίμε γιατί, για ποιά είμαστε πλασμένοι. Μείναμε με σχήματα μέσ' το μυαλό, με βιασύνες κι ακαταστασιές σκέψεων. Μείναμε φτερούγες που πάνε όπου πάει ο άνεμος, ή φτερούγες με καρδιά που δεν βρέχαν ουρανό να πετάξουν.

‘Οχι... δεν ήταν τρία τα παιδιά που χάθηκαν. Ήταν τέσσερα. Κι εδώ υπήρξε μια αυτοκτονία. Δεν τον θαμίσθηκα αμέσως αυτόν του συμμαθητή γιατί βρισκόταν στο άλλο τμήμα, στο πρακτικό. Αλλά ούτε το «πρακτικό» τον βοήθησε... Ο πατέρας του προσπαθούσε με κάθε τρόπο να παρουσιάσει το γεγονός σαν σύζηγμα...

— Ο γιος μου δεν είχε λόγους να αυτοκτονήσει - έλεγε. Δεν του έλειπε τίποτα του γιου «μου» - ξανάλεγε, σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του. Κι ο ίδιος ο μαθητής, όταν κάποτε φίλος μας τον ρώτησε ποια θέση θάθελε να κρατάει στον κύκλο που λέγεται ΖΩΗ, απάντησε:

— Εσύ ξέρω, θέλεις νάσαι στο Κέντρο... Εγώ θέλω νάμαι κάπου πιο μακριά... να παρατηρώ.

Αυτό έκανε! Και ίσως παρατήρησε πολλά... ‘Όταν είσαι στο κέντρο του κύκλου κινδυνεύεις να βλέπεις μονάχα το Εγώ σου. Αλλά δεν κινδυνεύεις να τρελλαθείς ή ν’ αυτοκτονήσεις όπως το αγόρι του «πρακτικού».

Τέσσερα Νέα παιδιά χαμένα, στο σύνολο των 30-35 μαθητών της τάξης μου - Κλασσικού και πρακτικού. Παιδιά που έσπασαν το φράγμα, διαλύοντας τον αξιόλογο εαυτό τους. Οι άλλοι υπομείναμε... ζούμε. Άλλοι με το εύκολο, άλλοι με τα ε, αφού ήρθα ας μείνω... άλλοι με μια τρελλή αγάπη για το καλύτερο της Ζωής - τουλάχιστον για γενιές άλλες. Γενιές που θα ζουν με αξίες και δεν θα κομψοποιούνται γι’ αυτές! Και μεις μορφωθήκαμε... βέβαια! Στα δημόσια διδασχθήκαμε τον φόβο, την υποταγή το «έτσι είναι κι αυτό θα κάνεις». Στα ιδιωτικά, μάθαμε πως να μπαλάνουμε τα κενά της αργαστροφίας μας και την τεμπελιά μας, με τα λεφτά του μπαμπά και την «κοινωνική θέση»...

Μάθαμε την κάλυψη, τις «γαριές πλάτες» που, αύριο θα περιέρχονταν σ’ άλλον «εκπαιδόμενο» - οποιονδήποτε «εκπαιδόμενο» - όταν το ιδιωτικό σχολείο θα μεταπηδούσε στο σχολείο ΖΩΗ. Και μεις μορφωθήκαμε... βέβαια!

Πτυχία, ανώτερες - ανώτατες σχολές, ειδικότητες, τίτλοι, γιατί «το τάδε επίσημο έγγραφο έχει περάσει» ή γιατί - όπως μούλεγε ένας παθολόγος άλλο να σε προσφωνούν «γιατρί» κι άλλο «κόρι»... Τραμπάκουλα! (μην ξεχνάμε και το... σπκ). «Ευγενείς φιλοδοξίες» με μια λεπτομέρεια αποόσα: τη Γνώση. Η Γνώση: το γιατί των

γεγονότων και η πίστη στον Άνθρωπο. Γιατί λοιπόν αγαπητοί «φιλελεύθεροι» περιορίζατε την γνώση; Έτσι... τυχαία; Έτσι απλά λόγω δεδομένων «κοινωνικοιστορικών» και «αντικειμενικών» δυσκολιών...

Αν δεν το κάνατε ίσως λιγότεροι να θεωρούσαν ποιότητα το... καθάρισμα του φρούτου με το ενδεικνυόμενο μαχαίρι! Ίσως λιγότεροι να εντυπωσιάζονταν με... την μόρφωση ενός αποσπασμένου Σωστός Συντακτικού παραβλέποντας την δολοφονία των εννοιών. Ίσως λιγότεροι να κατέφευγαν στην «Αρχοντιά» μέσω ενός καλοραμένου ακριβού κουστομαριού και μόνο (παιδιά πωλείται «Αρχοντιά»!). Αν δεν το κάνατε, την καλή μας προαίρεση θα καλλιεργούσε το κοινωνικό βιβλίο κι όχι η πληροφόρηση για την πληροφόρηση και τα μισά της χιλιάδας που είναι... πεντακόσια!! Δεν θα πιστεύανε τόσο πολλοί την απόκτηση της Άνεσης και του πλούτου σαν εξυπνάδα (για φαντάσου), την Μεγαλοφυχία σαν ψυχοπαθητικό συναισθηματισμό και τον ιδεαλισμό σαν ασκητισμό για τους προβληματικούς!

— Α! είναι δύσκολη η «Ζωή» δεν ξέρεις...

— Ναι; Πόσο δύσκολη; Ξέρετε τη διεύθυνσή της να πάμε να τη ρωτήσουμε επιτέλους από ποιά δίνει διαταγές να γινώμαστε μηχανές ή... Δράκουλες; Ποια «Ζωή» ξαναλέω, εσείς, εγώ, ΕΜΕΙΣ δεν είμαστε η Ζωή (Καμμένο «παιδί»... αεροβατείς!).

Μπα! Ξέρασα το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία. Η χριστιανική προσέγγιση απαραίτητη δεν εξαρτιόταν από «ποιότητες»... Τα μάτια των συμμαθητών στο προσώπιο να γυροφέρνουν κάτω από τα «ταπεινόφρονα» (της στιγμής) βλέφαρα και το χέρι γρήγορα - γρήγορα να κάνει ένα χυλομπερδεμένο σημείο σταυρού. Καλά που δεν ήταν κανείς αριστερόχειρ! Ο... προσευχόμενος, «καλός» πάντα μαθητής, με τενεκέ λάδι, με καθαρή άρθρωση, στεντόρεια φωνή και την πειστικότητα αυτοά που δεν ξέρει ο άμοιρος για ποια υπόθεση πρέπει να πείσει! Οι τύποι πάντα, παντού, στην πρωτοκαθεδρία. Πάντως τον σταυρό μας τον κάναμε - στην κυριολεξία τον ετοιμάσαμε - όπως ανοίγαμε και κλείναμε το αδιάφορο βιβλίο που ήταν αρκετό να ξέραμε ότι αποτελείται... από χαρτί! Τα θρησκευτικά («ΠΑΤΡΙΔΑ · ΘΡΗΣΚΕΙΑ · ΖΗΤΩ Η ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» - και μη χειρότερα!), έφευγαν τρέχοντας

με τις επιθεωρημένες - σας παρακαλώ - σελίδες τους και στοιβάζονται όπως κάθε άλλο μάθημα και κάθε άλλη επικοινωνία, σαν τα 24ωρα της ζωής σου, για να πεις κάποτε ότι τα γνώρισες!

Οι «καλοί» χριστιανοί δεν βαρύνονται δα και με δύσκολο έργο... Δεν κλέβουν φανερά (αν κλέψεις με την συμπεριφορά σου Συνειδήσεις κανείς δεν σε στιγματίζει. Δεν το προβλέπουν -σας παρακαλώ! - οι Οικονομικές διατάξεις). Οι καλοί χριστιανοί δεν σπαιρώνουν πια Χριστούς: τα κράτη δίνουν φευδείς ταυτότητες στους Χριστούς. «Κακοποιά Στοιχεία» φερ' ειπείν. Οι καλοί χριστιανοί δεν διαβάλλουν τους άλλους, μόνον «Κοινωνική κριτική» κάνουν σαν... Ελεύθεροι άνθρωποι. Οι καλοί χριστιανοί δεν δέρνουν (παρά μόνο με τη βλακεία τους αλλά αυτό δεν αποτελεί χειροδικία - δεν δώκεται!). Οι καλοί χριστιανοί ότι είναι είναι για τον εαυτό τους λες και δεν ζουν με άλλους ανθρώπους! Και βεβαίως οι «καλοί» χριστιανοί δεν εγείρονται δέξιν στην ανένδεξιά τους διότι... «έχει ο θεός!» Με τέτοια ταλαίπωρη ζωή πώς να μην ελπίζεις στον παράδεισο; Κι ο παράδεισος άκου τα... σοφά αφεντικά σου - δεν θέλει Επαναστάτες!... Επιτρέψτε μου: Μην... σταυροκοποιάσατε έτσι Συνάνθρωποι. Εκείνος ο Χριστός που επικαλείστε, σταυρώθηκε επειδή έλεγε την Αλήθεια! Σταυρώθηκε επειδή παρακουνούσε το «Σύστημα» που εσείς ήθελα ή δεχί συντηρείτε, σταυρώθηκε γιατί ενοχλούσε τα... πλάσι μισαλλό του 2+2=4. Γιατί ανεξίτητος και Σοφός στη Γνώση του, διακήρυττε την Αγάπη - την Ομοφυχία. Ο Σταυρός του δίπλα στον Σταυρό των ληστών δεν τοποθετήθηκε ελλείψει χώρου αλλά γιατί ένα Σύστημα, το ίδιο, τους είχε γεννήσει. Γενάμε ληστές και τους σκοτώνουμε (το σπέρμα τους όμως το κρατάμε...). Γεννιέται απ' το φέμα μας ο αντίλογος της Αλήθειας και τον φιδιόμαστε μέχρι ασφυξίας. Απορώ πως «έδω» σταυροκοπούνται για έναν Χριστό Κομμουνιστή που έπαιρνε το μισό απ' αυτόν που ΕΙΧΕ για να δώσει και στον άλλον που ΔΕΝ είχε! Απορώ πώς στο Όνομα της Χριστιανοσύνης επιτάσσονται όλα τ' αντίθετα και οι επιτέλαρχες ανάβουν λαμπάδες ξοφνικά ταπεινοί... Σε ποικύς υποδύεστε τους «Χριστιανούς» Κύριοι;

Αντί κεριά

για να ζεστάνεις τ' αγάλματα

κάφε κάρβουνα

για να ζεστάνεις τα παιδιά σου

αντί να χτίζεις παλάτια

για να πέφτουν οι άνθρωποι στα γόνατα

χτίσε σχολεία

για να σηκώνονται στα πόδια.

- ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ -

Κι όμως... Βρισκόμαστε ακόμα στα «Είδηλα» και στα «Αγάλματα» που ούτε καν την ομορφιά των Αγαλμάτων έχουν. Χρειαζόμαστε μια Πίστη εμείς οι Άνθρωποι Σίγουρα Ναι. Τότε γιατί δεν πιστεύουμε σε μας τους ίδιους;! Όχι όπως «πιστεύουμε» ως τώρα - στην Πληρώ μας και στο χλκοπαριβληγμένο ένστικτο της Αυτοσυντήρησης και αυτοάμυνας (ποια αυτοάμυνα διατηρείς όταν κατατριώνεται η Ανθρωπιά σου;) αλλά στην έμφυτη ικανότητά μας να καρδίζουμε τη Ζωή χωρίς να εξαργυρώνουμε τον Εαυτό μας και χωρίς να μεταμορφωνόμαστε σε... σούπερ ρομπότ (ένεκα... η εξέλιξη - όπως θέλετε κι ο γαλάζιος προεκλογικός κύριος με το ρόπαλο). Χρειαζόμαστε ένα ΑΥΡΙΟ εμείς οι Άνθρωποι. Τότε γιατί «εξεχνάμε» τα ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΝΩΣΗ;

Τους βλέπεις «ετακτοποιημένους» (στο λέμε κι οι ίδιοι) με καλή υγεία, καλή δουλειά, καλά κέρδη. Ή θα προσωποποιούν την Πλήξη - έτσι όπως δεν θα εννοούν τα προνόμιά τους, ή θα παραπονιούνται διαρκώς ανικανοποίητοι, όπως μια... μάγα που δεν ξέρει άλλο από το να στριφογυρνάει και να φαχουλεύει, με προ - καθορισμένα εξ αρχής τα ανώτατα όρια των δυνατοτήτων της. (Ειδικά δηλώ αυγινάμη από την Μάγα που την μεταχειρίστηκα σαν παρομοίωση).

Γιατί παραπονιούνται; Όχι για τα ψυχολογικά τους, τα προσωπικά τους και τα Παγκόσμια Προβλήματα... Ο εαυτός τους - λένε - έρχεται πρώτος και πολύ ισορροπημένος ώστε να μην μπλόκάρεται σε τέτοια... μικροαστικά αδύναμα! Παραπονιούνται παραδόξως γιατί αυτά τα καλά που ζουν και που καρδίζουν δεν είναι περισσότερο... καλά και περισσότερα άνετα! Δηλαδή η ευ-

καλώς τους φάρνει να λαδώνει πιο πολύ, τα γρανάζια της μηχανής της. Να γιατί ακόμα κι Αυτοί αυτοαποκαλούνται... προοδευτικοί!

Μήπως φταίει η πνευματική καθίζηση που και το αλόκληρο έλλειψις το αντιλαμβάνεται;

«Όταν το κεφάλι γείρει
βλέπει τον Ήλιο πάντα μαζί...»

Ίσως το ακαλλέργητο του εγκεφάλου που πνέει τα λαιόσθα, να ειδοποιεί ότι «κάτι δεν πάει καλά» - σαν ύστατη προοπτική του φυσικού ρόλου του μυαλού - κι εκείνοι σαν αντίδραση σωτηρίας αγοράζουν ένα... βίντεο στην γραμματεία που το σπίτι της είναι πιο κοντά από το δικό τους - γλυτώνοντας και τις διαδρομές...

Φόρτωμα στην όλη: κάθε αίσθηση έλλειψης ησυχάζει μ' ένα συμπλήρωμα σε όλη!

Και βλέπεις κάποιους άλλους ανθρώπους που δουλεύουν σε συνθήκες αντιυγιείς, με πραγματικές αδικίες - τροχοπέδη Ζωής, με οργανισμό κακοποιημένο, με παιδιά που τα σπουδάζουν συχνά ηρωικά κι όρως χαμογελάνε από καρδιάς. Σε αφοπλίζουν με εκείνη την αρχοντιά της προσηύκειας, την πίστη τους στη Ζωή κι όχι στις ζωγραφιές της και σκέφτεσαι: Ακούω ή δεν ακούω;

— Τα καταφέρνω κι ελπίζω - υποστηρίζω το καλύτερο όχι για μας μα για τα παιδιά - τα παιδιά του κόσμου!

Έτσι μου είπε.

Δεν ήταν νέος ούτε μεσήλικας. Το κακοραμένο παντελόνι του με τα σημάδια της εργασίας μ' έκανε να σβαστώ τα παντελόνια. Το πρόσωπό του αβίαστα γελαστό μέσα στα ξεχασμένα γένεια του (τι όμορφο να νικάς τις... ευπρεπείς τυπικότητες και αληθινά ωραίος νόσσι!) και τα χέρια του - που θα τα θυμάμαι - ματωμένα, ναι! ματωμένα, πάνω στο μηχανάκι, του πήγαινε - έλα της δουλειάς. Μου μιλούσε σταματημένος στο φανάρι του δρόμου και πίσω του ακριβώς σε μια αβίσσα μεγάλη, ένα κοριτσάκι με τα λουλούδια του, προέτρεπε «για καλύτερες μέρες». Ευχήθηκα, το απόφθεγμα του ΠΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ: «ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΑΦΗΣΣΕΣ, ΧΑΛΙΝΑΡΙΑ ΚΑΙ ΕΟΒΕΡΓΕΣ»... να μην δικαιωνόταν από το ανθρωποφάγο κατεστημένο. Ήταν μια Εικόνα Ζωής απ' αυτές που καμιά ταλαντούχα σκηνοθεσία δεν θα πετύχαινε, ήταν

κάτι πολύ πιο πάνω κι απ' το ίδιο το αληθινό, γιατί ακόμα και το Αληθινό, σπάνια σε ακουμπάει έτσι κατευθείαν στην καρδιά - κι όχι μόνο στην καρδιά φίλοι.

Σ' ένα άλλο φανάρι, σ' έναν άλλον δρόμο, ένας γνωστός πριν καιρό, προσπαθούσε να κρατηθεί φόχραιμος. Το αυτοκίνητό του «καθαρά» και περιποιημένο όπως κι ο κάτοχος, στο τρίπτυχο «Ησυχία, τάξη και ασφάλεια» - οδηγό σημείο της ζωής του... Για πολλοστή φορά ερευνήσα μήπως είχαν ξεφύγει στόχτες από το ταγιάρo μου, γνωρίζοντας πόσο τον εκυβύριζαν παρόμοιες απροσεξίες.

— Μα είναι κατάσταση αυτή; Ξέπασσε. Φεύγω κάθε μέρα μπανιρισμένος και με φρέσκα ρούχα κι η φοβερή ζέστη με κάνει να φτάνω στην δουλειά μου ιδρωμένος και τσαλακωμένος!

Πράγματι. Ο γιακάς του LACOST είχε χάσει «κάτι τι» απ' τη φινέτσα του. Ευτυχώς η μοντέρνα χρυσή αλυσίδα, μια μόνη, χάνδρευε απείραχτη το ηλιοκαμένο τoο χέρι. Η... σφτοάμυνά του, έβαλε ένα μέτρο στην χρυσά, σκεπτόμενη, ότι πιο βαρύς, βουλιμώδης πιο εύκολα σε τέριες αυγουσιόπτικου ιδρώτα «θάλασσες». Εκείνη τη μέρα ο φίλος δεν ασχολήθηκε πολύ με το κυκλοφοριακό πρόβλημα και τους κατσαμίδες οδηγούς. Δεν έβρισε ούτε τους δημόσιους υπαλλήλους που απ' το '81 (!) και μετά δεν έκαναν σωστά τη δουλειά τους - όπως έλεγε. Εκείνη τη μέρα δεν μου δήλωσε ότι ο Ρήγκαν «μπορεί να είναι... ότι είναι, αλλά «έχει» προσωπικότητα... και γιατί να το δηλώσει αφού έτσι κι αλλιώς θα το πίστευε μέχρι να πεθάνει. Εκείνη τη μέρα τον ευχαλούσε άλλου είδους πρόβλημα... Είχε χωρίσει με την κοπέλα του.

— Μούλεγε ότι θέλει να της φέρομαι σαν σύντροφος... Και τι σημαίνει «σύντροφος» τέλος πάντων; μονοζήτηση... Μ' έλεγε απομιαστή. Εγώ απομιαστής που δυο φορές... δανείστηκα όλες κι όλες στη ζωή μου και ακουώθηκα να τα επιστρέψω στη κανονισμένη προθεσμία; Είμαι σωστός εγώ!... Να της φέρομαι σαν σύντροφος. Ε, εντάξει μου το εξήγησε. Αλλά δεν ήταν... σύζυγός μου για να της προσφέρω ηθική συμπαράσταση (!) Αυτά που ζητούσε λέγονται «οικογενειακές υποχρεώσεις» κι εμείς δεν είμαστε μαζί επίσημα (!) Ο στενός του φίλος στο πίσω κάθισμα προέβαλε μερικές αντηρήσεις.

Γόρσια να τον ακούσω μα γρήγορα προχώρησε κι αυτός σ' ένα άλλο θέμα που τον ενδιέφερε... Κουραζόταν πολύ στη δουλειά του, σαν υπάλληλος σε ιδιωτική Επιχείρηση. Το πόστο του - στη ρεσεψιόν Μεγάλου Κεντρικού Ξενοδοχείου, τον φόρτιζε με στρες και ευθύνες.

— Ζωή είν' αυτή; σκοτωμένος ύπνος - σκοτωμένο φαγητό! σχολίασε.

— Γιατί δεν προστίθενται κάποιοι άνθρωποι αφού υπάρχει τόση δουλειά; τον ρώτησα.

— Α, όχι, μου απαντά σθεναρά. Εμείς οι ίδιοι δεν θέλουμε γιατί τότε θα κερδίζουμε λιγότερα λεφτά!...

Ύστερα οι δυο φίλοι άρχισαν να «συζητούν» για την ανεργία και τους κακούς χειρισμούς της κυβέρνησης... Ο ένας υπήρξε για δυο χρόνια άνεργος πριν το 81 - αν και το 81 σαν έτος τον εξέπληξε δυσάρεστα. Όντας όμως «πολιτισμένος» άνθρωπος... νοιαζόταν για τους σημερινούς άνεργους που οι περισσότεροι αντιμετωπίζουν και μια επιπλέον ατυχία: Δεν είχαν καταθέσεις στην Τράπεζα όμως ο φίλος μας. Ο άλλος. Εγώ πριν το 81 έκανα μπίζνες στο εξωτερικό. Δεν γνώριζα τα ελληνικά πράγματα... (Απορία: Αφού δεν τα γνώριζε πώς τα ψήφισε!...) Τέτοιες ερωτήσεις όμως καλό είναι να τις αποφεύγεις όταν πρόκειται για «LACOST». Δεν ξέρεις πόσο μπορεί να συγχροτεί ένα «LACOST»!...

Μακρογόρησα Αλέκο;

Ίσως μου λείπει και μένα, η τεχνική στο γράψιμο... Οι αλήθειες βγαίνουν σαν αστραπές, αυθόρμητες σαν πύλαγος -το ξέρεις. Κι είσαι σ' όλα όσα λέω. Αυτό που λέω είναι η μισή σου καρδιά! Όχι, δεν δανειζομαι το Νου σου. Στην απέραντη έκτασή του χαίρομαι να ξέρω ότι εγώ είμαι Μικρή - για να μπορώ να την βλέπω. Όχι, δεν έχω το ζεστό και γρήγορο αίμα σου, μα ξέρω πως αυτό είναι ΖΩΗ! Όχι, δεν ξέρω αν θ' άντεχα την Αλήθεια μου σ' έναν Σταυρό πιο άγριο απ' τον Σταυρό που ήδη μόνη της κουβαλάει η Αλήθεια. Μπορεί να φοβηθώ Αλέκο... Μπορεί να νοσταλγήσω το καναρίνι μου που πλατσουρίζει χαρούμενα στο νερό του μικρού «μπάνιου» του χωρίς να το διδάξει κανείς... Να νοσταλγήσω το σκυλί μου που δεν είναι «ράτσα» και δεν το

προτιμάνε... και που όταν είμαι άρρωστη δεν φεύγει απ' το κρεβάτι μου. Μπορεί να μετανοήσω που στερήθηκα τα καλοκαίρια και το θαύμα του παγωμένου νερού για μια φωτιά που σήκουρα δεν καίει τα Νεκρά αλλά τα Ζώντα, μπορεί να κλαίω σαν τρελλή και να λέω όχι, δεν θέλω τίποτα, μόνο αφήστε με να βλέπω το βλασάρι στη γλάστρα και να ξέρω πως το λίγο πότισμα όπως και το πολύ το καταστρέφει... Μπορεί να σκεφτώ την Μάνα μου που σε θυμάται με μάτια διόπλστα... την μικρή μου αδελφή που σε γνωρίζει κι ας μην σε είδε ποτέ. Μπορεί νάχω μπει για τα καλά στον πόλεμο του αληθινού εδώ και πολύ καιρό και να μην θάλω να συνειδητοποιήσω τις επιπτώσεις της Επιλογής μου. Ένας φόβος και μια θέληση είναι η Ζωή Αλέκα... κι η θέληση θα σε πάει πέρα απ' τον φόβο - είναι σήσορα. Όπως και νάναι, το ξέρουμε, πως δεν υπάρχει καμμία πλάσι μέτωπο που να μην συγκεντρώνει τις σφαίρες της στενομαλιάς των 'Αλλων. Κι ακριβώς γι' αυτό μπορεί να συνεχίσω. Με το πρόσταγμα μιας καθ' όλα «ανασφάλιστης» λογικής. Κάποτε χτυπώντας τη γραβιά σου στο μαχαίρι ίσως δει το αίμα και λυγίσει αυτό!

Δεν αυταπατάμαι με σχήματα Λόγου... Είναι φρικτό νόσαι λογονόηλος! Ζω της Απόφασης το βέβατο. Ζω το αβιέχοδο, γνωρίζω και το Απέραντο του Ουρανού του και τη φυλακή του υπαγείου του. Μα υπάρχει μια ΖΩΗ που δεν αρχίζει απλά κάποια στιγμή σ' ένα μαιευτήριο, δεν ξεδιπλώνεται μονάχα σ' ένα σπίτι, δεν περιμένει να τελειώσει μετά το «ό,τι φας κι ό,τι πεις» - σ' έναν τάφο. Θεε να μου δείξεις την Ζωή; Τον κόσμο όλο; Την μικρότητα και το Μεγαλείο της; Δείξε μου έναν άνθρωπο. Όποιον νάναι. Μόνον έναν! Θα καταλάβω!

ΜΗΝ ΚΛΑΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ
ΚΙ ΑΣ ΣΕΡΕΙΣ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΩ
ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ.
ΜΑ ΔΕΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
ΓΙΑ ΚΕΙΝΟ
ΜΑΡΑΙΝΕΤΑΙ ΣΟΥ ΛΕΩ
ΝΑ ΤΟ ΠΟΤΙΣΕΙΣ.
Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Σε μας το είπες Αλέκο αλλά εμείς απαιτούμε την κορφή του Πύργου χωρίς να φάχνουμε ποτέ ο Πύργος που θα στηριχτεί. Ζητάμε ένα αποτίλεσμα χωρίς να ξέρουμε τις κινήσεις. Το Κράτος - λέμε - το Κράτος. Αυτό ευθύνεται. Το Κράτος!... Και Συ 'Ανθρώπε τι είσαι; Δεν είσαι Κράτος εσύ; Δεν είσαι Κυβέρνηση; Δεν ευθύνεσαι; Η ζωή σου όλη φαίνεται μέσ' το βλέμμα σου στον τρόπο που θα μιλήσεις, που θα αρθρώσεις τις λέξεις σου, που θα γελάσεις, θα κλάψεις, θα πράξεις... Δεν είχα τελειώσει ακόμη το πρόχειρο φαγητό στο στενό, στερημένο ίσως, κουζινάκι της φίλης μου. Σκέφτηκα πως διψούσα. Κι ακριβώς εκείνη τη στιγμή, χωρίς να της πω τίποτα, άφησε τα ρούχα που σιδέρωνε, γέμισε ένα ποτήρι νερό και τ' άφησε δίπλα στο πιάτο μου. Ασήμαντη κίνηση... κι όμως τόσο Σημαντική στην ουσία. Τα μάτια και οι κινήσεις του Ανθρώπου, σου δίνουν να καταλάβεις την διαφορά της πραγματικής Έγνοιας για κάτι, από το τυπικό μιας υποχρέωσης και κάποιου κανόνα. Κι η πραγματική ΕΓΝΟΙΑ είναι ΖΩΗ! Σε κάθε στιγμή της Ζωής, υπάρχει ένα λουλούδι που θα μαραζίει αν δεν το ποτίσεις... Ένα λουλούδι που έχει κορμό, φύλλα, «καρδιά» και πέταλα. Αυτή η «αρτιμέλεια» απουσιάζει απ' τις σκέψεις μας, απ' τη ζωή μας, από μας. Ήταν φυσικό μας χάρισμα - το αξιοποίησαν λίγοι.

Αφήνουμε την καθημερινότητά μας αβυσσισμένη, εγκαταλελειμένη, χωρίς προσφορές, χωρίς ηθική τροφή και απαιτούμε νόχουμε «Επίσημες» Στιγμές τελεοφάνειες και μεγαλειότητες, λες και αυτές δεν χρειάζονται μια συνοχή με τις ανεπίσημες, μια σύνδεση ποιότητας - απαραίτητη άλλωστε για κάθε ολοκληρωμένη εδωκτική - προοδευτική πορεία. Και ιδού το πρόβλημα: Η ποιότητα! Αν δεν έχεις να κάνεις με τύπους που εννοούν ποιότητα το... ύφασμα που φοράς η τον... τουρίστα -που θεωρείται: «ποιοτικός» μόνον όταν σκορπάει τα ποπλεϋ (κι ως διατάζει Σήκω - Κάτω τον Υπάλληλο) οι πολλοί άλλοι -πληροφορημένοι υποτίθεται - σου λένε: Μμμ... Ναι, ποιότητα Ανθρώπου αλλά άσε που δεν αρκεί για να Ζήσεις είναι και αποκλεισμένος Δρόμος (...) Τι τον ήθελες άνθρωπέ μου τον Αποκλεισμένο Δρόμο; Δεν έβλεπες; Η ερώτησή τους... Λες και η ποιότητα του Νου είναι κάτι που το σταματάς ή το περισθλάς! Λες και επειδή περπατάς με τα πόδια

σου ενώ οι άλλοι έχουν βίτσιο με τα δεκανίκια, υποχρεώσεις κι εσύ να μείνεις ανάπηρος για να μην σε δαχτυλοδείχνουν οι ανάπηροι «φυσιολογικοί» Ποιότητα: Αποκλεισμένος Δρόμος. Για άλλους το θέμα είναι πιο απλό: «Να δυναμώσεις τα αμυντικά σου συστήματα» σου λένε. Αλλά αυτή η Χρυσή Τομή: **ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ**, δεν έχει βρεθεί ακόμη. Πολλές φορές αρκεί ένα μονάχα βήμα παρεξηγημένης προσαρμογής στα «Διεδομένα της Εποχής...» για να χάσεις τον Δρόμο. Απ' τη στιγμή που θα «δανειστείς» ένα μέρος απ' την καχύποψία ή την απάθεια γίνεσαι καθ' όλα καχύποπτος και απάθης. Απ' τη στιγμή που θα κλέψεις τον εαυτό σου και θα ταμποραωθείς, επιβλέποντας από που «θα σου τη φέρει» ο άλλος, χάνεις τον Σκοπό της Ποιότητάς σου -την Ανθρώπινη Επικοινωνία. Ποιά η χρησιμότητα του αμυντικού συστήματος λοιπόν; Να σώσεις μήπως το «τομάρι» σου; Το αναποφάιστο δυστυχισμένο τομάρι σου; Κι αυτό λέγεται Ζωή; Αυτό λέγεται Προ-ορισμός; Τι θα βοηθήσει άραγε τον Άνθρωπο να καταλάβει ότι το ζητούμενο δεν είναι να μην μπει Νεκρός μέσ' τους Νεκρούς (να σώσει το τομάρι του) αλλά **ΝΑ ΛΙΓΟΣΤΕΥΕΙ** τους Νεκρούς! Δυστυχώς οι Νεκροί δεν λιγοστεύουν με κάποια σπασμένα «τομάρια»... Και οι μεν και οι δε είναι δυο θάνατοι - ο ένας απέναντι στον άλλο σε τραγικό τέτ α τέτ. Όλοι πιστεύουμε πως έχουμε τον τρόπο να αντιδράσουμε και να επιβιώσουμε, προσαρμοσμένοι στους «Νόμους» των Εποχών... αλλά κι αν επιβιώνουμε, Ζούμε; Θαυμάζουμε κιόλας τον εαυτό μας για το... κατόρθωμα της προσαρμογής του στα «Διεδομένα». Για ποια προσαρμογή όμως πρόκειται; Για προσαρμογή στην Εξίλιξη της Ζωής ή στο υποκατάστατό της - επιστροφή στον Άνθρωπο των απηλπίων με... γραβάτα! Γιατί αν πρόκειται για το δεύτερο δεν συνεπάγεται ο αυτοθαυμασμός αλλά η Ντροπή. «Φιρίφωνα μιας Εποχής» δεν υπάρχουν. Υπάρχουν Άνθρωποι που φτιάχνουν μια Εποχή. Κι αν ομολογουμένως δεν είναι εύκολο να ζήσεις σύμφωνα με τις πραγματικές σου δυνατότητες και τις καλές σου προθέσεις, δεν έπεται ότι έχεις και δικαιολογία αν φτάσεις στο άλλο άκρο και προσβάλλεις επί 24ωρου βάσεως την Έννοια του Ανθρώπου και της Ζωής. Κι επειδή κάτι τέτοιο συμβαίνει πολύ - πολύ συχνά, γι' αυτό λέω πως αρκεί ένα

βήμα «προσαρμογής» για να χαλάσει ο Δρόμος. Είσαι ασυμβί-
βαστος. Α! είσαι... «παιδί» ή είσαι Αδύναμος (...) Δεν προσαρμό-
ζεσαι. Ε! και τον όρο «απροσάρμοστος...» τι τον έχουμε. Ασυμβί-
βαστος. Καλά!... Ας είχε κι αυτός να ζήσει οικογένεια και τα
λήγαμε... Ας είχε τις υποχρεώσεις μου να δούμε τι θα έκανε...
Σεβαστά επιχειρήματα... αν και θέλουν πολλή συζήτηση για να
βγει το φίδι από την τρύπα. Καμιά περίπτωση δεν μοιάζει με τις
άλλες έστω κι αν έτσι φαίνεται. Κανένα πρόβλημα δεν είναι
«μαζικό» έστω κι αν εκφράζεται με τις ίδιες αιτιολογίες και τις
ίδιες λέξεις: «Υποχρεώσεις», για παράδειγμα. Μαζικό θα ήταν αν
καταλάβαιναν οι άνθρωποι τι τους συνδέει με τους άλλους και τι
τους χωρίζει, αν ήθελαν στην ουσία να αλλάξουν προς το καλύτερο
τη Ζωή τους. Όλα είναι και ' αρχήν προσωπικά και συγχρόνως
Παγκόσμια. Πολλές φορές αφηνόμαστε στο να γινόμαστε Πόνια,
για μια αυτοσυγχώρηση και μια αυτοτιμωρία μαζί που δεν τις
συνειδητοποιούμε πάντα. Αυτοσυγχώρηση: Είμαι δικαιολογημένος
αφού με τραβάει το ρεύμα... Αυτοτιμωρία: Είμαι και αδικαιολόγητος
γιατί δεν προβάλλω αντίσταση. Ο ' Άνθρωπος που νομίζει πως
επιλέγει τον τρόπο Ζωής που του αρμόζει, έχει μεγάλη ευθύνη
για όποιο «έστω» και όποιο «εύκολο» θα χαρακτηρίζει αυτή του
τη Ζωή. Ίσως να γεμίζει τα πλάνα του έτσι ώστε να ξεχνιέται,
αλλά ένας τέτοιος ' Άνθρωπος, δεν μπορεί ούτε ολοκληρωμένος
νάναι ούτε βέβαια Ευτυχισμένος. Και υπάρχουν σίγουρα Στιγμές
- μπορεί ελάχιστες, μπορεί δυσάρεστες - που το λάθος του, το νοιώθει
σε μια στενόχωρη ανεμυήμενη αίσθηση...

Ασφαλώς κανείς μας, δεν παραδέχεται ότι είναι Δειλός. Κι
όμως με την έλλειψη αυτογνωσίας και Γνώσης Ζωής έρχεται ο
Φόβος - που γίνεται και θράσος. Ναι, αυτός ο απροσδιόριστος ή
και προσδιορισμένος Φόβος γίνεται και θράσος και «αυτοπεποί-
θηση», γίνεται ακατάσχετη φιλοαρία ή απόλυτη Σιωπή, γίνεται
Ειρωνεία ή απλόχερη φιλικότητα, γίνεται «καλό» για να φαίνεται
απλό «καλό», γίνεται και ηθικό ' Εγκλημα σε βάρος των άλλων.
Η Δειλία συσσωρεύεται από πολλές κροφές πηγές και η σκιάφη
μας φτάνει μέχρι το 1,20 με ανάταση. Το ίδιο και τ' ανθρώπινά
μας πρότυπα, οι επαφές μας, οι συναλλαγές μας. Και μέσα σ'
αυτήν την... θαιμαστική απλωσιά των Μικρογραφιών μας, κάποιοι

τοίχοι προβληματικά μεγάλοι, καλύφθηκαν έντεχνα με τα τεραστίων διαστάσεων πόρνα τοπία των Αγωνιστών. Η «Έκθεση» συμπληρώθηκε!

Πάλι τα καταφέραμε... Όταν διχοτομήσαμε τη θέση μας απ' όσους τάχτηκαν μέχρι θάνατο στην Ελευθερία της Γνωστικής Σκέψης και στη Δικαιοκρατική Καθολική Δημιουργία, α μπα! δεν το κάναμε από Δειλία αλλά από... ρεαλισμό -από... Λογική.

Μόνο μια σκονισμένη θέση στην Ιστορία δεν θέλησαν οι Αγωνιστές. Σαμπύκωσαν του Αγώνα τους, σ' ένα Έρεϊσμα για τους άλλους. Με τον ολοκληρωτικό αφανισμό τους δείχνουν σε σένα, σε μένα, στον άλλον, την Κοινωνική Αναγκαιότητα του Ανθρώπου - Μαχητή, του Ανθρώπου - Υπερασπιστή της Ζωής. Με τον ολοκληρωτικό αφανισμό τους σε προτρέπουν να πιστέψεις και να προστατέψεις τη θέση τους - μα και τη θέση σου, των Αξιών. Με το υψηλότερο σημείο που έφτασαν του Αγώνα τους για ΖΩΗ, σ' αφήνουν ελεύθερο να διαλέξεις τις βαθμίδες της Δικής σου καθημερινής Ηθικής αγωνιστικότητας - αρκεί αυτή να υπάρχει! Δεν σου είπαν ντε και καλά, να βάλεις καμιά... βόμβα 'Ανθρωπε, ούτε να ριφοκινδονέψεις τη ζωή σου. Δεν σου προτείνουν κανένα δοξοστάσιο Μαρτύριο - μη φοβάσαι. Τον φόβο σου και την Πονηριά σου θάταν καλά να γνωρίσεις και ν' αντιμετωπίσεις άνθρωπε. Την ευγένεια και την Δικαιοσύνη των Ονείρων σου να διαφυλάξεις. Ένα παράθυρο ν' αφήσεις 'Ανθρωπε. Ένα παράθυρο στη ζωή.. Ένα φως για την Ψυχή σου. Υπάρχουν πάντα τράποι που συγκλίνουνες οι Έντιμες Συνειδήσεις της Προόδου θα βρουν και θ' αξιοποιήσουν. Όχι πια σαν διακοσμησιμένοι παρατηρητές και παθητικά μέλη. Όχι σαν περιστασιακοί Συνήγοροι - Κατήγοροι, όχι σαν «Κύριοι Δήθεν» που αλλάζουν το δήθεν τους με ένα εύχο όνομα... Όχι πια Λίγοι, τολμηροί, με μια Απόγνωση ολομόναχη, να εκτίθενται στο «εδώ είμαι λοιπόν... πυροβολήστε με!».

Όλοι και κάθε Ένας, ένας - ένας Σύνολο, εθ' όσον ανατρέπει τη Ζωή μια χαμένη Δικαιοσύνη, εθ' όσον πονάει το εξαρτώμενο από το λιγότερο χρήσιμα, - το πάντα σε φόρμουλες - ενδιαφέρον για τον 'Ανθρωπο κι αυτόν τον ίδιον καθαιρεί, ως φάσομε πρώτα τα λάθη στην Δίκη μας, την Προσωπική Πολιτεία. Την

Πολιτεία του σπιτιού μας, της Προσωπικής μας Ζωής, της επαγγελματικής μας τακτικής. Ας φάξουμε για τις Δομές της, τα «Σχολεία» της, την Κοινωνικότητά της, τις Επικοινωνίες της, τις προσδοκίες της, τη Γνώση της. Ας φάξουμε όχι βέβαια σαν πόνια γιατί τότε δεν χρειάζεται. Αλλά σαν υπεύθυνοι άνθρωποι που διαμορφώσαμε μια Ζωή. Σου «δώσανε» φωμί που φτάνει ίσα-ίσα για τα 4 άτομα της οικογένειάς σου φίλε. Είναι στην Δικαιοδοσία σου να δώσεις το μεγαλύτερο κομμάτι στο παιδί σου ας πούμε, που μεγαλώνει... Είναι στην Δικαιοδοσία σου να εξηγήσεις στο παιδί σου τι σημαίνει «φωμί». Γιατί «φωμί» είναι το άλλο όνομα της Δικαιοσύνης.

Σημασία δεν έχει μονάχα τι θα σου δώσουν, αλλά πώς θα πάρεις αυτό που θα σου δώσουν και που θα το τοποθετήσεις. Ευθύνη Μοιρασμένη πάντα. Το Απόλυτο των Προσδοκιών δεν το κέρδισε ποτέ κανείς. Μα λίγοι είναι εκείνοι που υποφύλασσαν ή πίστεψαν πως η Αξία κάποιων εννοιών είναι - πρέπει να είναι, αν θέλουμε να μιλάμε για ΖΩΗ - απaráβατη. Η Δικαιοσύνη δεν έχει να κάνει με τον «Εκπολιτισμό...», τα Διπλώματα, τις Ήρεμες ή τις Νευρικές Στιγμές, τις Επιρροές και τις «Ελλανόδικες Επιτροπές», μά μόνο με την Καθαρότητα και την Γενναιοφυχία του Ανθρώπου. Ελευθερία δεν είναι ποτέ η Ανισότητα κι η Εκμετάλλευση γιατί «εγώ αξίζω τόσο κι εσύ τόσο...» με μια μεζούρα «φάντασμα. Δεν είναι Ελευθερία, η Αυθαρεσία που θα ξεγυλάσει, θα πατρονάρει, θα ρίξει μελάνη και θα αυτοαναδειχτεί! Ελευθερία δεν είναι «ά,τι μας συμφέρει» δυστυχώς... Ηθική δεν νοείται χωρίς Γνώση και αυτοαεθισμό. Δεν εφάπτεται με το... τρισχαριτωμένο «φύλαεθέρος» - «Νεοφύλαεθέρος»: Κάνω ό,τι μ' αρέσει, άρα είμαι... Αληθινός άρα... Ηθικός, αφού μόνο το φεύτικο είναι Ανήθικος! (Ξέρουμε όμως πότε φευτίζουμε τον εαυτό μας;) Και η Αγάπη - η τόσο παρεξηγημένη, που όλα τα περικλείει (κι όχι μόνο όσα δεν «αιχλύνει», δεν μας «εξοδεύουν» και δεν μας «επτενοχωρούν») ως πότε θα εξευτελίζεται, Μαριονέττα στα χέρια μας, με ζωγραφιστό χαμόγελο και σγκυλωμένα ανοιχτά μέλη. Την Μετατρέψαμε σε «Δημόσιες σχέσεις» σε «Κοινωνικό Καθήκον», σε βεβιασμένη εκτόνωση, σε Οικογενειακή... υποχρέωση, σε Εισοαρία πολιτιστικών Υπολοίπων!

Το Απόλυτο Μέγεθος είναι το πλάτος και το μήκος του καθενός - λέμε - και γι' αυτό λυσιμέται έτσι για το ΕΓΩ μας. Αν πράγματι συμβαίνει, τότε γιατί σαν λαός απαιτούμε απ' τους Κυβερνήτες την ΜΙΑ και ΜΟΝΗ Αλήθεια; Δεν είναι αυστηρά Απόλυτη η Αλήθεια; Πώς λοιπόν να ταιριάζει στου καθένα το νούμερο;!

— Και ποιος είπε την Αλήθεια... μωρέ; λέμε. Γιατί; Μήπως αν την έλεγαν - αν την έχουν κατά καιρούς πει - θα την καταλαβαίναμε και την αποδεχόμασταν; Με τόσα φρενιασμένα «ΕΓΩ», ΜΙΑ Αλήθεια;!! Μα τι ζητάμε τέλος πάντων;

Το Διαφορετικό των Ανθρώπων δεν εντοπίζεται στις αντίθετες και πάμπολλες «αντιλήψεις» τους περί Αξιών - αφού ζουν χωρίς Αξίες! Θα εντοπιζόταν, αν με βάση τις Κοινωνικές Αξίες, τις ίδιες Ηθικές Αξίες της Ζωής (ήτοι ξεκινάει η Ισότητα) δημιουργούσαν ο καθένας το Δικό του Έργο. Και στου Καθενός το Έργο θα σωζόταν σίγουρα το προσωπικό πλάτος και μήκος, δηλαδή η Ελευθερία της Ισότητας. Το αναγνωριστικό της Ελευθερίας δεν βρίσκεται στο ανάμοιο σχήμα των αποσκευών που κρατάνε οι «Ελεύθεροι...» αλλά στο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ των αποσκευών (απ' έξω μπορεί να έχει ίδιες με αυτές των άλλων) που κρατούν οι - χωρίς ταμπανοκρούσεις - φυγικά ελεύθεροι και βεβαιωμένοι για το Νόημα της Ζωής, Άνθρωποι.

Εκείνοι που φοβούνται την Κοινωνική Ισότητα «για να μην γίνουν ίδιοι με τους άλλους...» δεν αξιώθηκαν ποτέ να δημιουργήσουν την δική τους Προσωπικότητα και να σιγουρευτούν για τον δικό τους Εαυτό. Τους νοιάζει μόνο πως θα φανούν «πρώτοι». Μα αν ένοιωθαν πραγματικά Ανώτεροι μέσα τους, θα κεντηούσαν κάτι τέτοιο;

Κοινωνική λοιπόν Ισότητα, είναι η Ζωή που σπρώχνει τους Ανθρώπους της στις ίδιες εσωτερικές Αξίες, στους ίδιους Δίκαιους Σκοπούς. Και η Ελευθερία είναι το Έργο που θα πράξει ο Καθένας, πάνω στο Έντιμο και το Δίκαιο. Εξ άλλου όλοι μας έχουμε δυο μάτια, δυο χέρια, δυο πόδια... Εξωτερικά είμαστε ίδιοι. Αν σε κάτι διαφέρουμε εμφανέστατα, αυτό αφορά την Έκφραση των Ματιών και τον τρόπο που χειριζόμαστε τις λεπτομέρειες μιας Γήινης - ίδιας για Όλους - Ζωής. Ίσως η κόρια οπτική γωνία της

Ιαότητας νάναι αυτή που σχεδιάστηκε μαζί με την Ζωή:

Γέννηση - Διαβίωση - Θάνατος. Για όλους το ίδιο. Μέσα στο ίδιο πλαίσιο, μέσα στους ίδιους σταθμούς, καθένας ανοίγει τον Δρόμο του Δρόμο. Αφού λοιπόν σ' αυτή την Επιστήμη Ιαότητας της ίδιας της Ζωής, τον Δρόμο τον βρήκαμε, δεν βλέπω γιατί απορρίπτουμε το κύριο μήνυμα της: τη γνωριμία με την υπόσταση του Ανθρώπου και της Ζωής - την εσωτερική Πρόοδο και Δημιουργία - τη Μόνη Ελευθερία.

Σίγουρα, δεν μας δόθηκε ένας ολοζώντανος Κόσμος μόνο για να πούμε ότι τον τελειοποιήσαμε μετατρέποντάς τον σε Μηχανή! Ποιος άραγε τρέφει αυταπάτες;

Αυτοί που τάσσονται με το Μυαλό και την Καρδιά ή αυτοί που μεγαλόσχημα «πιστεύουν» ότι επί των Ημερών τους θα επιτευχθεί το Τελειότερο του Τέλους - της Ζωής δηλαδή που το Θαύμα της όπως και να το κάνουμε δεν είναι δική τους... εφεύρεση. Ο Μηχανισμός της Ζωής διακρίνεται για μια σημαντική... λεπτομέρεια: είναι Έμφυτος. Ήταν εξ αρχής μια προειδοποίηση που μάλλον δεν προσέλαμε. Ότι κάθε επίτευγμα και κάθε πρόδος έπρεπε να έχει ΨΥΧΗ! Η Δικαιοσύνη και η Ελευθερία δεν παρουσιάζουν κανένα πρόβλημα στην φυσική τους άτεγκτη Ώγαριά. Το μόνο χέρι που μπορεί να τις κατοχυρώσει, είναι αυτό που θα θεομορφώσει τα Νοήματα, από τα οποία, Ελευθερία και Δικαιοσύνη προέρχονται και κατευθύνονται. Πρόδος δεν επιτυγχάνεται δίχως Ανθρωπιστική εμβάθυνση, γιατί τότε θάναι Γένος με εγκληματία Απόγονο ή Αντικατοπτρισμός. Αυτά τα πολυσυζητημένα «θαύματα» τεχνολογίας και Επιστήμης, οι Βιομηχανίες... φαρμάκων και οι Μηχανές στην «υπηρεσία του ανθρώπου» πότε έσωσαν τον ΑΝΘΡΩΠΟ; Πότε;

Ακόμη και το Γεγονός των Πνευματικών Εργασιών τι επιχείρημα ν' αποτελεί όταν το Δημόσιο Ημίφως της Αλήθειας τις κρατάει - μαζί με το μήνυμά τους και την Ενημέρωση του Κόσμου - μεταξύ Ορατού και Αόρατου; Το... Μάρκετινγκ και το... χάπεντγκ δεν εισχώρησαν μήπως και σ' αυτές;!

Πάντως εμείς προχωράμε... Άλλοι με σαρόννια χαμόγελα υπεροχής, άλλοι νωχελείς λάτρες μιας «προσφερθείσας Μοίρας»,

άλλοι δυσανάγνωστα και επί μέρους ανοδικοί, άλλοι επαναστάτες χωρίς Επιστάσταση (αφού είναι δύσκολο να ρίξουμε ένα χασταύο στον Εαυτό μας!), άλλοι ξένοι με τις ίδιες τους τις δυνατότητες, αποπροσανατολισμένοι με το: Προσοχή λερώνει..., άλλοι με γενναία βήματα σε δρόμους μικρούς... Όλοι έχουμε δικαίωμα να φάχουμε να βρούμε τον φταίχτη!

Πολλά, ωραία και δύσκολα φαίνεται να εξαγγέλει ο «στα σκαριά» καλύτερος Κόσμος. «Σύγχρονος» όμως, μέσα στις ζωτικές υποθέσεις που προτίθεται ν' αναλάβει, πάυα κάτι έχασε. Ένα ΚΑΤΙ που επαφύεται στις πολύ λεπτές, στις πολύ καλοφτιαγμένες γωνιές, τις πολύ προσωπικές και σημαντικές γωνιές της ψυχής των Ανθρώπων. Ένα ΚΑΤΙ με μεγάλη εμβέλεια: Το υπερασπιστήριό της Ανθρωπιάς. Να φάσουμε για Ορισμούς; Τα λόγια εμείς τα φτιάξαμε. Άλλοτε έχουν φωνή κι άλλοτε μονάχα Κοινή Όψη. Το υπερασπιστήριό της Ανθρωπιάς, όταν αιωλείς «βιοποριστικές» πολυδιαφημιζόμενων συνταγών δεν συγκαλύπτουν την φυσική του δυνατότητα, όταν πνευματικός του φορέας είναι ένα μυαλό με Ορατότητα, σου προσφέρει την Εκούσια συνύπαρξη της λογικής και της ψυχικής λεπτοεργίας σε στάδιο ήδη Δημιουργικό. Είναι ένας θετικότερος παράγοντας - στο βαθμό του δυνατού για κάθε Έναν: στην Αντίληψη - την Αίσθηση - την Κρίση, στην Επιθυμία - την Ευθύνη - την Συνέπεια, στην Έκταση - την Τοποθέτηση και το Αποτέλεσμα, στην Μεγαθυμία - την Προσφορά και την Ερμηνεία της. Το υπερασπιστήριό της Ανθρωπιάς θα σε μετρήσει στο ύψος σου και σε συνεργασία με το Μυαλό θα δώσει τις πραγματικές διαστάσεις των Γεγονότων. Σε ειδοποιεί για την κάθε παρέκκλιση και σε φέρνει μπροστά στην Αλήθεια. Απαντάει έτσι στο Ερώτημα πολλών, ποιο είναι τέλος πάντων το καλό και το Κακό, το Ωραίο και το Άσχημο, το Παραδεχτό και το Απαράδεχτο. Το υπερασπιστήριό της Ανθρωπιάς δίνει έμφαση στο Έμφυχο και στον Απαράμιλλο Παλμό του, σαν Αρχή, συνέχιση και φινάλε. Δεν εφησυχάζει και δεν εκμηδενίζει την Ψυχή σαν πρωτόπλαστο παρελθοντολογικό συμβάν, δεν παραχωρεί τη θέση της «στα μηχανάκια μας που παίρνουν μπρος...» όπως λείπει και το μοντέρνο Άσμα (κατά την διάρκεια του οποίου

οι άντρες τραγουδιούς με το... σκουλαρίκι στ' αυτί, μας ξεναγούν στον... προοδευτικό Κόσμο των Κουρσάρων!)

Πόσοι δεν σε κυττάζουν περίεργα και... περίλυπα για τα «υπερακαθητήριά» σου, αφού Νέος άνθρωπος - Νιτροπή! - καταγίνεσαι με... ρομαντικολογίες. - Κάποιο κουσούρι θάχει, σκέφτονται - και ασχολείται τόσο με την Ανθρωπιά μας. (Μην ξεχνάμε πως η μετάφραση της Ανθρωπιάς παραπέμπει στο: «κεσά αδύναμου» όταν το «λεξιόν» είναι... λυσαλλία μοντέρνα) Κι όταν συμβαίνει κουσούρι να φάχνουν και κουσούρι να μην ανακαλύπτουν εκεί τους πίνει το σοκ: - Μήπως «παιδί μου» (οι πιο προστατευτικοί...) δεν κατάλαβες ότι έχεις παλλά προσόντα να πας μπροστά; λένε και συνεχίζουν να σε παρατηρούν από πάνω έως κάτω, ειδικά αν είσαι Γυναίκα... Αν κάμεις το λάθος να απαντήσεις πως οι τρόποι των «συμβουλών» για να πας «μπροστά» είναι υπερβολικά εύκολοι και τόσο ζωντανοί όσο ένα καρμπόν που «δουλεύει», αν παραδεχτείς τα προσόντά σου - όλα - γιατί η Μετριοφροσύνη στην Αλήθεια είναι Υποκρισία - κι εσύ δεν υποκρίνεσαι, πολύ θα τους θυμώσεις. Κι αφού - όπως λένε - δημιουργείς προβλήματα εκεί που δεν υπάρχουν και ο απώτερος σκοπός σου στοχεύει στο να προλογίσεις τα Προσόντα σου - την ωραία σου... γάμπα ας πούμε - με... εφέ Ανθρωπιάς, ε! τότε θα σε διακόψουν, γιατί έχουν πιο «σοβαρές δουλειές» να κάνουν.

Πόσο φοβόμαστε να μην φανούμε αδύναμοι - ε άνθρωποι; Έτσι, με καλύτερη Έμψυξη την επίθεση, ας προστατευτούμε με τον αμόρφωτο ρεαλισμό, την... ορθή λογική, την Προσέγωση... (υπάρχουν όμως και «προσεγώσεις» που καρφώνουν το κεφάλι σου σε υπονόμους - «Γη» είναι κι αυτοί! - και δεν καταλαβαίνεις ότι μιλάς πια με την γλώσσα τους). Σημείο των Καιρών - ή πιο σωστά, της Ζωής που φτάσαμε, οι Ανθρωπιστές να αντιμετωπίζονται με συγκρατάβαση αδιαφορίας και να χαρακτηρίζονται «ψυχρούλες» (στις καλύτερες περιπτώσεις) και τα Σάρκινια Μεγαθήρια να είναι - εις τους Αιώνες των Αιώνων, Αμήν - αντικείμενα θαυμασμού και με είσοδο βεβαίως ελεύθερα. Ποιος δεν θα τα προτιμήσει; Έτσι... κληρονομήσαμε το Γήινο στερώνυμα και προσοχή μη βγούμε απ' τη Διαθήκη.

— Δεν βλέπεις παιδάκι μου; έλεγε ένας «Γνώστης» - και στη Σοφή Φύση το ίδιο γίνεται: Το Μεγάλο τρώει το Μικρό (Βλέπε: Ζωή). Ποιος άνθρωπος είναι Μεγάλος και ποιος Μικρός σ' αυτή τη Ζωή, δεν τίθεται θέμα. Χάνεται στην ποσότητα την χωρίς ελπίδα ποιότητας. Αν γυρίσεις και του πεις: Γεια σου... Ζών - τι κάνει; Θα ευαχληθεί κώλας!

— Δεν έχει τρόπους αυτή η κοπέλα - θα σχολιάσει.

Για τις κατ' εορσ «ψυχούλες», το Ηθικό Μεγαλείο, το Σθένος και τον Σπουδαίο Ρόλο τους, σ' ό,τι άφθαρτο και Ιστορικό δημιούργησε η Ζωή με τον Άνθρωπο (Ρόλο σπουδαίο που εσείς αμφισβητείτε) η Έλλη Αλεξίου μας ειδοποιεί... Σε κάποιο από τα βιβλία της, το Κόρη Πρόσωπο μιας Γυναίκας, αναθυμάται, πόσο αγωνιούσε σ' όλη της την Ζωή για κάθε τι μικρό κι ασήμαντο - για κάθε τι τρυφερό κι ανυπεράσπιστο, ένα ζμάκι που βασανιζόταν με την εφιαλτικά κοινή «κατοικίδια» αλυσίδα του, ένα κλαδί που το τσάκιζε ο δυνατός Απρόσωπος Άνεμος, ένα καλάθκι που έχανε τα όμορφα χρώματά του ξεχασμένο στο λιοπύρι της Αυλής, μια απότιστη πεθαμένη γαρδένια. Αναθυμάται κι απορεί πώς αυτή η ψυχή της που πονούσε για τόπο «καθημερινά» και «φυσιολογικά» - για τους πολλούς - συμβάντα, άντεχε τώρα κρατούμενη σε μια φυλακή, αλόγητος μάρτυρας μπροστά στα βασανιστήρια του ίδιου του μικρού παιδιού της που, οι μισοφόροι εγκληματίες του Κόσμου θα τα σταματούσαν, μονάχα αν Εκείνη πρόδινε! Που δεν τα σταμάτησαν, γιατί Εκείνη δεν Πρόδωσε!!

«Στην κοινή αλυσίδα είχαν δακρύσει οι Ματιές τους, σκύλου και Ανθρώπου. Εδώ, Μάνος και Παιδιού απόμειναν Στεγνίς» γράφει η Ε. Αλεξίου.

Η Αληθινή Καρδιά δακρύζει μόνο από Αγάπη, ποτέ από Δειλία.

Κανείς δεν μπορεί μοναχός του να σπάσει όλες τις Αλυσίδες των Συστημάτων μπορεί όμως ν' αντισταθεί στην αλυσίδα που τον στοχεύει, γιατί έτσι αντιστέκεται στο όνομα όλων των Υπάρξεων που αντιπροσωπεύει.

«Στα μικρά βασανίζεσαι και λιώνεις Καρδιά και στα θεό-
ρατα βουκά πώς αντέχεις ρωτάει...

Η απάντηση δόθηκε.

Η Έλλη Αλεξίου αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι Εκείνος που νιώθει τα «μικρά» νιώθει και τα Μεγάλα! Ότι η Πορεία του Ανθρώπου δεν μπορεί να προδώσει την Αφειρησία της που, όχι, δεν είναι μόνον η ενστικτώδικη Ανάγκη της Επιβίωσης αλλά η Ενσάρκωση όλων των θησαυρών της Σκέψης, του παλμού της Ζωής, στο πιο ικανό Δυναμικό που λέγεται Άν-
θρωπος. Αποδεικνύει ότι Εκείνος που είναι Άξιος να πονέσει για κάθε τι που αλλοιώνει και καταστρέφει το φυσικό της Ομορφιάς, της Ελευθερίας να υπάρχει Ατόφιος και των δικαιωμάτων όλων των Στοιχείων της Ζωής, είναι Άξιος να εμβαθύνει στα πιο Ιδανικά Νοήματα, στην πιο μεγαλειώδη Μορφή της στάσης και της Πράξης είναι δηλαδή Άξιος του τίτλου ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Η Έλλη Αλεξίου μάς φανερώνει ότι ένας τέτοιος Άνθρωπος προωθεί τον Νοο με την Ψυχή του κι ότι οι άλλοι παλμούν την μεγαλύτερη πλάνη τους, την τραγι-
κότερη αυτοσυνείρεσή τους, όταν τον παρερμηνεύουν.

Μια τέτοια Ύπαρξη με το «ΕΥ» στις λεπτοκεντημένες άφθογα, άκρες της Αντίληψης, είναι μια Θεότητα! Είναι απ' τις λίγες Υπάρξεις που πιστεύουν αληθινά στον «Θεό» - σαν Επιταγή Προόδου και Εσωτερικής Τελειοποίησης.

Από δω, είμαι πολύ κοντά, πολύ κοντά στην Καρδιά σου Αλέκο Παναγούλη και με τα ανεκτίμητα λεπτογραφήματά της -Επιστόλια Αγάπης σε Αγώνα για Ζωή - συνεχίζω, περνάω και στέκομαι ακίνητη στην Ηλιόλουστη Νοητική Πολυτεία σου -ακίνητη μπροστά στους Σταυρούς Της. Σκόβω και διαβάζω:

ΑΦΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟ ΓΙΩΡΓΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ*

Εσύ στη σκέψη μου Αδελφέ
απόψε πάλι
και σπέρνω στίχους
ίσως κακότεχνους
μα δε με νοιάζει
αφού είναι αληθινοί
Αυτό για μένα μοναχά
τώρα έχει σημασία

Θυμήσου Αδελφέ
παιδιά σαν παίζαμε
με ξύλινα πουφέκια
χτυπώντας τους κακούς
ζητώντας
να σπάσουμε* αλυσίδες
π* ακόμα τότε
δεν είχαμε γνώριση

Θυμήσου πώς τρέχαμε στους κάμπους
πως αγαπούσαμε
τα ζώα και τα λουλούδια
πώς παίζοντας
με χάρτινες πικάνες
προσπαθούσαμε
πο όμορφο να δείξουμε τον κόσμο

Θυμήσου Αδελφέ μου
πως αγαπούσαμε τη θάλασσα

* Ο πρώτος γιός της Οικογένειας Παναγούλη, Γιώργος, Οργανωμένος στην «Ελληνική Αντίσταση» επί Δικτατορίας. Τον σκότωσε η Χούντα σφηνώντας και αυτό το έγκλημα στο σκοτάδι.

Όμοια η θάλασσα με την ψυχή
(έτσι πιστεύαμε)
γι' αυτό λατρεύαμε
την απεραιτωσίνη της
και τους θυμούς της
και του αφρού της την αγνότητα
Και στις ακρογιαλιές
ζητούσαμε τον Ήλιο
που μας αγκάλιαζε

Θα πίστευες ποτέ αδελφέ
πως για να δω τον Ήλιο τώρα
πρέπει να κλείσω τα μάτια;
Ναι αδελφέ μου
ανάμνησ' είν' ο Ήλιος μοναχά
για μένα τώρα
Ανάμνηση
που με κλειστά τα μάτια ζωντανεύω
Την ζωντανεύω θίνοντας ζωή
στα τόσα όνειρα που κάναμε

Προσπάθησε κι εσύ Αδελφέ
τα όνειρά μας πάλι να τα δεις
όπως τα βλέπαμε μαζί
ας καυγαδίζαμε τόσο συχνά
για κάποιες λεπτομέρειες
Κι εσύ κι εγώ
είχαμε δίκιο
Έτσι ή αλλιώς
τα ίδια όμορφα θα ήταν
κι ας καυγαδίζαμε

Μα δεν προσέξαμε Αδελφέ
πως δίπλα μας
έφταχναν αλυσίδες
γι' αυτά τα όνειρα.

Και πώς να το προσείξουμε;
Εμείς σκαρπούσαμε αγάπη
κι αγάπη βλέπαμε παντού.
Εμείς ζούσαμε στο φως
αυτοί δουλεύουν στο σκοτάδι.

Τόσες Αναμνήσεις Αδελφέ
που κάθημά τους μοναχά
για μένα τώρα
ανάμνησ' είναι της μορφής
που εσύ είχες τότε.
Ναι Αδελφέ μου
μορφές δικές σου οι αναμνήσεις μου
κι ανάμεσά τους διαφορά
μονάχα μία
αυτή που χάραζε
ο χρόνος στο κορμί σου.

Είμαστε ' αδέρφια Αδελφέ
αλλά και φίλοι.
Φίλοι κι αδέρφια
Και την αγάπη μας
με λόγια ντύνοντάς την
να ξευτελιάσουμε
ποτέ δε το θέλησαμε.
Της κάθε μέρας η-ρουτίνα
τ' απλά, τα ίδια λόγια
τα λόγια τα καθημερινά
οι απίλες κινήσεις της ζωής
π' ανάγκες τις γεννιέμε
κι αυτοί οι θυμοί μας
κι η σιωπή
μιλούσανε ξεκάθαρα γι' αγάπη.
Ναι Αδελφέ
το νιώθαμε τόσο καλά αυτό
με τόση σιγουριά

που της αγάπης η χαρά
συνήθεια είναι για μας.

Στο πέρασμα του χρόνου
ήρθε κι εκείνη η Άνοιξη
γεμάτη φως κι ελπίδες
σαν κάθε Άνοιξη.

Όμως την βολοφόνησαν
Προδότες, πράστυχοι, δαίμοι
χλωμές πυγαλαμπίδες
τη θέση του Ήλιου νόμισαν
να πάρουν πως μπορούν.
Κι έσβησ' ο Ήλιος Αδελφέ
πλάκωσε το σκοτάδι.
Και στο σκοτάδι το έγκλημα
ποιός τάχα θα το δει;
Μέσα στο σύννεφο που όλους μας επίλινξε
ο ένας τον άλλο πώς θα βρει;
Ποιο δρόμο θα τραβήξουμε
Ποιο Δρόμο εγώ;
Ποιο Δρόμο εσύ;
Πού τάχα θα βρεθούμε;

Πολλοί οι δρόμοι
που ευκολοπάτητα
κάνεις περνά
κι αυτό το ήξερες
σαν ήρθ' η ώρα
π' όλα τα τάλινξε
πικρό σκοτάδι.
Μα εσύ τίποτος
μόνος διάλεξες
την απηφάνια
του Γολγοθά.
Στα μέρη βρέθηκες
π' άλλοτε πάτησε

βέλο ποδάρι.

Εκεί περπάτησες
κι εκεί επόρευες
όπως μαθαίνω.

Οι μάγοι σάθηκαν
τέτοιους δεν βρήκες
αυτό το ξέρω.

Μα ούτε βοσκοί
πια δεν υπάρχουνε
στα μέρη εκείνα;
Φάτνη δε βρήκες
μέσα να μπεις
να ξαποστάσεις;

Ποιον τέλος πάντων
τότε κατόρθωσες
να συνεντήσεις;

Αυτόν που λάτρευες
για λίγο κάποτε
θεό νομίζοντας
αυτόν π' αργότερα
σαν είδες άνθρωπο
πάλι τον θαύμαζες;

Αυτόν που θέλησε
ν' αλλάξει κάποτε
αυτόν τον κόσμο;

Αυτόν που υπόφερε
γιατί αρνήθηκε
πάντα το μίσος;

Αυτόν που πρόδωσαν
αυτοί π' αγάπησε
και τον σταυρώσαν;

Αυτόν που βάτρεχες
εσύ σαν Σίμωνας
να τον βοηθήσεις;

Αυτόν συνέντησες
ή τάχ' αυτούς που τον σταυρώσαν;

Ξέρω Αδελφέ
μην απαντάς
Αρκεί γι' απάντηση
τώρα η σιωπή.
Για ημεωρία φτάνει
παντοτεινή ντροπή.
Ντροπή που δέχτηκαν
εσένα να προσφέρουνε
στους δήμιους Δώρα.

Μήτρες του Άσουβιτς
και του Νταχάου
Μορφές Εβραίων
που σιγαλιώνανε
μέσα στο φόβο
εσάς που κλάψαμε τόσοι ανθρώποι
σ' όλα τον κόσμο
και που τα δάκρυα
σας ξεναδίσκανε
πάλι πατρίδα.
Ντραπέιτε τώρα
κάποια παιδιά σας
δεν είναι άξια
νάχουν πατρίδα.

Όσοι αμφιβάλλουν
να ζιώσαν θάνατε
κάποιες στιγμές
που οι δήμιοι πίστεψαν
πως είχε φτάσει σ' αυτούς το Δώρα.
Τότε θα βλέπαν
αναστημένα
πάλι τα Ες - Ες
και βρυκολάκων
χαρό στημένο
γύρω στο θύμα.

Ακόμα Αδελφέ μου
σ' αυτόν τον Αγώνα
π' αρχίσαμε τότε
το μαύρο σκοτάδι
μ' αίμα ζητάμε
να κάνουμε φως
ο Ήλιος να λάμψει
παρήγορα πάλι
ν' ανθήσουν λουλουδάκια
στη Γη μας ξανά
πριν φτάσει ο πόνος
και όσους μισήσαν
νέχουν ακόμα
τα μάτια στεγνά.

Μα η μοίρα αυτών
που όλο ζητάμε
π' όμορφους κόσμους
ίδια θα μείνει Αδελφέ.
Τ' αστέρευτο δάκρυ
που πάντα στα μάτια
αυτών αναβράζει
σαν βάλσαμο σπάζει
σ' άλλων πληγές.
Αυτή κι η μοίρα σου Αδελφέ
Αυτή κι η μοίρα μας
και δεν την βλαστημάμε.
Αυτή η μοίρα μας
κι εμείς την αγαπάμε.

Δεν ξέχασες τίποτα σ' αυτό το Ποίημά σου Αλέκο. Αφετηρία - Ρίζα, Πορεία - Σταθμός. Η Αλήθεια στο πιο ψηλό σκαλοπάτι - Το Τέλος! Πώς συγκρότησες έτσι, με τον γραπτό Λόγο, τα Κομμάτια που θέλησαν να σε διασκαρπίσουν; Είναι η «Ηρεμία», η Σοφία του Πόνου; Η ευστοχία που διακρίνει το Γεγονός του; Είναι η συνεκτικότητα της Καθαρής Συνείδησης;

Ο πιστός Ειρμός της Αλήθειας: Τι άλλο είναι Αλέκο; Πού να πρωτοσταθώ, σε ποια ποιητική σου φράση, όταν το ολάνοιχτο παράθυρο της Ελικρίνειάς σου, βεβαιώνει πως ο Άνθρωπος γεννιέται με το Ύψιλό που, αξιοποιώντας το, θα γίνει αργότερα το χαρακτηριστικό του απ' τα Δικά του χέρια πλάσμενο. Πώς στην παιδική του Ηλικία παραθέτει τα δείγματα του Αόριου. Κάθε «Θυμήσου Αδελφέ....» είναι μια εξάισια Αλήθεια ΑΔΟΛΟΥ παιδικού Κόσμου που πιστοποιήθηκε πολύ γρήγορα κι έγινε Σύμβολο πολύ Νωρίς. Η Ρίξα φωνάζει Αλέκο... Είχες το Ευτόχημα να την βρεις και να σου ταιριάζει. Τίποτα δεν ριζώνει όταν το θεωρούμε «κήμα» μας, ριζώνει όταν το Εκτιμάμε που Υπάρχει. Κάθε Αναφορά σου στην αλληλεπροφορά της Αδελφικής Αγάπης - της ΑΓΑΠΗΣ - είναι Πανανθρώπινη. Ο Κόσμος Σου, ανδρώθηκε στην απόφαση να παραμείνει Άδολος. Και ο Δικός Σου Κόσμος και του Αδελφού Σου, Ίδιος Δρόμος - «Γολγοθάς» στο ποίημα αυτό της Ζωής, με θείους Συμβολισμούς να υπαινισσούν συνανθρώπους.

— Ποιαν συνάντησες Αδελφέ; ρωτάς. Μήπως αυτόν που λάτρευες Θεό νομίζοντας, αυτόν π' αργότερα σου είδες άνθρωπο πάλι τον λάτρευες.

Γνώριζε εσύ Αλέκο... Ότι Θεός είναι η ψυχή του Ανθρώπου. Και με την τρομερή Ευθύνη αυτής της - εύλογα απωθητικής για πολλούς - Γνώσης, τον άνοιξες τον Δρόμο. Σκάβοντάς τον και με τα χέρια, περπατώντας τον και με τα γόνατα - «προσκυνώντας» την Ανθρώπινη Ψυχική Δύναμη, σπέρνοντάς τον και με Αίμα! Απ' τη Στιγμή που μπήκες στα έγκατα της Γνώσης - Δύναμης, η Επιλογή σου κατακτούσε την Ακροβασία στο επικίνδυνο - για μας τους «παν μέτρον Άριστον», - σκοπύ της. Κι έκανε θαύματα, η ίδια σου η Επιλογή, απ' αυτά που εμείς χαρακτηρίζουμε «Ηρωισμούς» και... Θεού Έργα. Κι όταν ακόμη και η Αναπνοή ήταν Ανέλιπστη Νίκη, όταν στη θέση σου, άλλοι, θα εύχονταν να ησυχάσουν πια, να μην σκέφτονται, - ή να σκέφτονται πως να γλυτώσουν... - εσύ μιλούσες πάλι για Ήλιο! Όχι για Σένα! Αλλά «γι' αυτούς που έχουν ακόμα τα Μάτια στεγνά», για τους Αυριανούς Δικαιωματούχους της Ζωής. Με την Ηθική Ικανοποίησή σου

του ΣΕΡΩ, μα και του ΑΝΤΕΧΩ και του ΕΛΠΙΩ, αποχαιρετάς τον Γιώργο:

**«Η ΜΟΙΡΑ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΟΛΟ ΖΗΤΑΝΕ
ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΙΔΙΑ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΔΕΛΦΕ»...**

**«ΑΥΤΗ ΚΙ Η ΜΟΙΡΑ ΣΟΥ ΑΔΕΛΦΕ
ΑΥΤΗ ΚΙ Η ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗ ΒΛΑΣΤΗΜΑΜΕ.
ΑΥΤΗ ΚΙ Η ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ
ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΜΕ»**

Ναι, Αλέκο. Ό,τι διαλέγουμε το Αγαπάμε. Εσύ άρχιζε να αγαπάς αυτό που διάλεγεις... Οι άλλοι;

... Ζούμε! Και Σό Αλέκο; Πού είσαι τώρα Εσύ; Μια χλιο-σκοτωμένη μοναρχικά Μεγαλόπρεπη «NEMΕΣΗ» πάνω σ' ένα Άσπρο Μάρμαρο. Μ' ένα γαριφαλλό ποτέ - ποτέ, όταν το «φρευστό» μας πραγματοποιεί Εξόδους, μ' ένα σημείωμα αφημένο - συχνά μουσκεμένο απ' τις βροχές, με κόκκινη ξεθωριασμένη μελάνη, σαν αυτό που βρήκα κάποτε χωμένο σε μια γλάστρα του τάφου δίπλα στη NEMΕΣΗ ακριβώς, απ' όσους πιστεύουν πως Ακούς πιο Καλά από τους «Ζωντανούς».

... και κυττάς πάνω τον Ουρανό και λυπάσαι τους κακό-μοιρους που ξέσκησαν το φωτεινό Γαλάζιο Χρώμα... Πού είσαι τώρα πια Αλέκο; Τι είσαι; Μια «ΔΙΚΗ» στο βιβλίο του Δικηγόρου σου, γεμάτη Ντοκουμέντα, με τις αποθανατισμένες απ' τον φωτογραφικό φακό εκφράσεις του προσώπου σου να θησαυρίζουν νοηματικά τις απλές αληθινές λέξεις. Εκφράσεις που τις αντέχεις Αναγνώστη, μόνο αν έχεις πονέσει πολύ ή... καθόλου! «ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ» στο βιβλίο της Φαλάτσι είσαι, απέρριτος και Ευαγής σαν μια φυσική καταπράσινη απεραντωσίνη που ξεπερνάει την οπτική ευχέρεια. Είσαι ένα μακρινό χαμογελαστό Στιγμότυπο - ακίνητο κι όμως άπιαστο - στο Μαύρο Εξώφυλλο της Ποιητικής Συλλογής σου. Μια κραυγή Αγωνίας ακόμη, τριών σαναγωνιστών σου που έγινε Βιβλίο «στη μνήμη σου». Και στο δικό μου, ελάχιστο, ατελές - μα από καρδιάς Αφιέρωμα,

είσαι μια «ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ» - είσαι ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Και πάνω απ' όλα, πέρα απ' όλα, όσα σου αφιερώσαμε -όσα δεν σε βεβηλώσαμε... εσύ παραμένεις ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ. Πολύ πιο πραγματικός από έναν «Θρύλο», πολύ πιο δυνατός από έναν «Ήρωα», πολύ πιο μεγάλος κι από ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ακόμα. ΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ από υλικό τόσο Σπάνιο όσο και υπαρκτό. Με την ΔΙΚΙΑ ΣΟΥ ΖΩΗ, Με το ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΑΙΜΑ, Με την ΔΙΚΙΑ ΣΟΥ ΑΓΩΝΙΑ, με την ΔΙΚΙΑ ΣΟΥ ΑΛΗΘΕΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ! Με τα ΔΙΚΑ ΣΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ, με τα «πρωτά σου» ακόμα, που δεν ξέρουμε, αλλά που κι αυτά -εμós που τόσο συχνά είμαστε «πνευματικά ίχνη μη προσδιοριζόμενα» - μας βεβαιώνουν καταλυτικά ότι ΕΣΥ, έστεκες κάτι Ορασνούς πιο πάνω από Πάντα! Μόνο αδυναμίες δεν έχει Αλέκο η ζωή σου τελικά. Εντόπιες και σ' αυτές τον Εγκέφαλο, δούλεψες στις λεπτομέρειές τους και Νίκησες. Προβλημάτισες και τράνταξες τις πιο δύσκαλες ανθρώπινες «εξουσίες». Νάναι το φαινόμενο του Μαθηματικού σου μυαλού που από παιδί σε έκανε ανώτερο των Δασκάλων σου; Μέσα στην θηριωδία της φυλακής προσπαθούσες ν' ανατρέφεις την μοναδική κατάρτιξη ενός μαθηματικού συλλογισμού. Ταυτόχρονα έγραφες έξοχη λογοτεχνία. Και τι δεν συνδύαζες! Εσύ δεν είχες μια ή δυο «ειδικότητες» κατά παραγγελία... Σε σένα ευπηρέχου όλες οι ικανότητες της Αντίληψης. Κι όλες τις είχες τιμήσει. Γιατί αγαπούσες τη Ζωή! Και η Ζωή δεν εγκλωβίζεται σε «ειδικότητες»... Βυθίζεται στα πάντα και τα ανθίζει. Το ανθρωπιστικό και εύτροφο σκεπτικό σου διαλύει τις κατακαπνισμένες ψευδαισθήσεις μας και μας πείθει ότι Μόνο μέσα στην Οξύνοια καλλιεργούνται τα Συναισθήματα, ότι μόνο μέσα στην Ανθρωπιά των Συναισθημάτων, αποδίδει η Οξύνοια. Είσαι πολύ μπροστά Αλέκο Παναγούλη κι εμείς πολύ πίσω με τα... λήθη μας (ή μετὰ λήθης μας - το ίδιο κάνει!) και τις φάτνες μηχανές. Εν ολίγοις είμαστε ότι έχουμε! Κι όταν δεν «έχουμε» γιατί αποστρεφόμεστε τους υλιστές αντιδευαλόγους, δεν σημαίνει κώλας ότι χτίσαμε το ΕΙΜΑΙ του εσωτερικού μας Κόσμου. Υπάρχουν τύποι, «ελεύθεροι» τύποι, που ούτε έχουν - άλλο

από ένα... μούσι ίσως κι ένα - δύο μπλουτζήν - ούτε ΕΙΝΑΙ, αλλά ΕΧΕΙ ας πούμε την περιουσία η Μαμά τους, να χρησιμεύει στο... απροχώρητο του ΔΕΝ ΕΧΩ μα και ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ

Αλέκο, ο Ιδεαλισμός δεν είναι Ουτοπία και τα παράγωγά του δεν είναι «παιδιά» της αδύναμης επιλογής και του Τυχαίου. Εσύ το ξέρεις. Δεν είναι συνκίνυμος του καλού που πράττει «καλώς ή λίαν καλώς» επειδή δεν βρέθηκε η ευκαιρία να βλάψει. Εσύ το ξέρεις. Γι' αυτό εξώθησες τον Αγώνα για το καλύτερο, στα άκρα. Γι' αυτό πλήρωσες τις Μοναδικές Έννοιες των Αξιών με το θανάσιμο ρίσκο σου. Έχει έργο ο Ιδεαλισμός, άσχετα αν δεν θέλουμε οι πολλοί να τ' αναλάβουμε και τα βοφτίζουμε ουτοπικά. Μήπως εμείς οι ίδιοι έχουμε την Εντύπωση, ότι δεν σε σκοτώσαμε Αλέκο Παναγούλη; Πώς να μην ναρκοθετηθεί ο Ιδεαλισμός σου ο τελειόφορος, ο Άριστος, - Εργάτης κι Άρχοντας του «Γίγνεσθαι» της Ζωής; Και το πολύ που κρατήσαμε - όχι και πως βαλθήκαμε να κινδυνεύσουμε στις Νόρκες - οι ίδιοι άλλωστε τις βόλαμε! - περιορίστηκε σ' ένα φερόνιο μπιμπιλώ περιστέρι, που ταιριάζει απαραίτητως με τον λευκό καναπέ του σαλονιού (είναι κι αυτή μια αισθητική άποψη...) και ποιο κάποιο Μέγα καθώς θα παίζει το παιδί με ή χωρίς τη Νταντά τη Φίλιππινέζα, μπορεί και να το σπάσει. Ποιοι θα θαμώσουν εδώ; Πολλοί... και μεταξύ αυτών όσοι ισχυρίζονται πως δεν πρέπει ν' σκαπούνε τους ανθρώπους στα βήματα των «Εξαιρέσεων», οι ΙΔΙΟΙ που όταν ρωτούνται για τις πράξεις τους τυχάνουν όλοι άμεμπτοι... σαν Εξαιρέσεις! Όμως αν ο Κόσμος δεν κατακτήσει με προσπάθεια και Ευθύνη, τα προσόντα των «Εξαιρέσεων» για ποια Αλλαγή και ποια Πρόοδο τολμά να μιλάει;

Ο Σοσιαλισμός που πιστεύει τον Άνθρωπο - κέντρο του κόσμου - τον τιμά έμπρακτα. Άνθρωπος που του αξίζει τιμή, είναι ο όπου Γης Άνθρωπος με Ηθικό και Πνευματικό Ανάστημα. Είναι ΚΑΙ ο Οδοκαθαριστής - για να μην πω Κυρίως Αυτός - που βρίσκει μέσα στα παλιόχαρτα του Δρόμου κάτι άλλα χαρτιά τα λεγόμενα «χαρτονομίσματα» και μάλιστα σε Δέσμες και τα παραδίδει! (Αυτό το ανάστημα λείπει από πολλούς...) Η Ελλάδα θα πάρει πολύ καιρό ν' αλλάξει τις Ηθο -

πλαστικές αρχές της. Η Νοοτροπία του Προτεκτοράτου (δεν είναι μόνο να εξουσιάζεις από άλλη χώρα, εξουσιάζεις κι από ομογενείς της ενδοχώρας αποξενωμένους με τον Άνθρωπο) επιβιώνει εκπληκτικά. Πουλάει και αγοράζει προϊόντα «σκέψης» ζυμωμένα με το δίκιο του Συμφέροντος, με το Δίκιο του Ισχυρού, με τον Κανόνα της επιπρόσθετης Δημοσιότητας που σπάνια είναι ανιδιοτελής και σπάνια αφορά τους Έντιμους. Προτεκτοράτο ο καθένας μας ίσως, επιδοκιμάζουμε κι εμείς τιμώμενα πρόσωπα επ' όσον κάθονται επί «θρόνου» οποιασδήποτε εξουσίας - είτε αυτή είναι πολιτική, είτε «πνευματική» είτε «καλλιτεχνική». Δημοσιότητες παραπλάνησης, Δημοσιότητες πληρωμένες, Δημοσιότητες με... Λίφτινγκ, Δημοσιότητες λόγω... στρας! Καλή ή ποικιλία των εδεσμάτων αρκεί να υπάρχει που και που έστω, μια βεταμίνη Ήθους και Αλήθειας, δεδομένου ότι τα λίφτινγκ, τα στρας και οι Κερδοσκοπικές επιχειρήσεις φτιάχνουν μόνον βιτρίνες, όχι Ζωή. Και νάσαν τουλάχιστον ΩΡΑΙΕΣ οι Βιτρίνες!... Οι εδών - εδών Προπéτες υποσκελίζουν τους μη αυτοπροβαλλόμενους καθ' όλα ξεχωριστούς, τα δε κυκλώματα - συστήματά τους ανοίγουν για Μέτριους και Άσχετους ώστε οι Προπéτες να μοιάζουν οι καλύτεροι. Φοβάσαι πια για τον Δέχτη του πνευματικού επιπέδου σου που κοντεύει να σπάσει απ' το απελπισμένο S.O.S. γιατί έκανε το λάθος νάναι ο Δύστυχος όντω του Μετρίου. Ο Σημερινός Σοσιαλισμός επικυριαρχείται από πολλούς και πολλά. Και δεν πρόκειται μόνο για τους Αρνητές του, τους δεδηλωμένους του Εχθρούς, τους αλλοπρόσαλλους συμπολυτετές και τους άλλο τόσο - ευκολονόητα - αλλοπρόσαλλους αντιπολυτετές, αλλά και για κείνους που τον επικροτούν είτε γιατί προσφέρει την επικίττα του «Προσδευτικού», είτε γιατί τον αντελήφθησαν ως αυτόματη αλλαγή οθόνης πλημμυρισμένης - ω του θαύματος - από λογής - λογής αγαθά, είτε γιατί βρέθηκαν ενεργά μέλη χωρίς... Ενεργή Συνείδηση, είτε γιατί ένας ζωγράφος τους είπε ότι τους «πάει» καλύτερα το πράσινο, είτε... είτε... «Κάθε Λαός έχει και τον Πολιτικό του» λέει ο Αριστοτέλης. Κι ο Ελληνικός Λαός δυστυχώς εντυπωσιάζεται πολύ εύκολα από... «17 τουαλέτες»!

Υπογραμμίζεται όμως ένα Σημείο όπου το Επίσημο πρό-

απο το Σοσιαλισμό πρέπει και μπορεί να κινηθεί ελεύθερα. Πρόκειται για το Σημείο που συγκεντρώνει όλους τους αποδεδειγμένα μάχιμους προπομπούς της Προόδου και επιβάλλει το ενδιαφέρον γι' αυτούς - για το καλό της Πολιτείας - και την καταξίωσή τους. Καταξίωση Πανελλήνια ανθρώπων που με την τέχνη τους, την Επιστήμη τους, την Πέννα τους, τον Α-συμβίβαστο Αγώνα και την Αγάπη τους για τον Συνάνθρωπο, έδωσαν καρδιά στα Ιδιώδη της Ελευθερίας σε χρόνια Υπόγεια και δύσκολα. Καταξίωση Ανθρώπων που διάλεξαν την αφάνεια -δεν χρειάζονται «προβολείς» για Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΕΙΣ - κι αρνήθηκαν πόστα, θωπιές κι απολαβές «επί αποδείξει» μονοδιάστατων πολιτικών φρονημάτων. Ας γίνει κάτι «και υπέρ των ζώντων», λοιπόν πριν «κλείσου», γιατί τέτοιοι Άνθρωποι φεύγουν συχνά αναπάντεχα ίσως λόγω... ανόδου της Ζωής! Ας γίνει κάτι για να προβάλλεται πρώτα και πάντα το εσωτερικό του ανθρώπου, γιατί και μεν κάλλιστα σγνίζεται κανείς χωρίς αναγνώριση, αλλά, δεν μπορεί να κεντρίσει αποτελεσματικά τους υπολοίπους. Βλέποντας κάποτε, την Ηθική Τιμή να δίνεται στους αληθινά λειτουργικούς Ανθρώπους, ίσως πάφουμε σιγά - σιγά να γοητευόμαστε από δυνάμεις κοφίμες που μας μα-ντρίνουν και Εγκέφαλο και συναισθήματα.

Στην οδό αυτή των Προμάχων Κύριοι, στην οδό Προόδου - στην οδό Ανθρώπου (μας χρειάζεται μια τέτοια Οδός αρκεί να είναι κατοικήσιμη...) αιωρείται μία ιδιαίτερα «ξεχασμένη» απόδοση Τιμής - Δικαίωσης, ολοκληρωτικής (όπως ολοκληρωτική ήταν και η συμμετοχή στον Αγώνα της Ζωής, Αυτού που τη Δικαίωση ζητάει). Αιωρείται - γιατί την κρατάει απ' το χέρι ο αληθινός «δικαστής» της ΝΕΜΕΣΗΣ - η πιο σπάνια Αγωνιστική Μορφή, η πιο εκφραστική Σοσιαλιστική Φυσιογνωμία η συγκλονιστικά προσδευτική, η πιο απάνθρωπα κυνηγημένη, η πιο ύπουλα δολοφονημένη από τους... Ελεύθερους! Ναι, ο Αλέκος Παναγούλης. Όχι, ο ίδιος δεν ζητάει τιμές... Προνόμια. Φεύγοντας διαμοίρασε την Καρδιά του στους Λίγους. Μα το προκλητικότατο «τροχαίο δυστύχημα» που τυπικά μέχρι σήμερα θεωρείται Αίτιο θανάτου και μας βαραίνει με το φέμμα του, ως τότε θα αποσιωπά το γεγονός της δολοφονίας. Είναι

τόσο παιδιόστικα κι επικίνδυνα άραγε κύριοι τα Οράματά μας για Αλήθεια και Δικαιοσύνη; Πήγαν ανεπιστρεπτί λοιπόν χαμένα όσα έγραφε με τις φλέβες του ο Αλέκος; Τα 36 του χρόνια στο Νεκροτομείο, Κύριοι, ήταν μια «φωτογραφία» και μόνο στον Μονοπωλιακό απεριόριστο χρόνο των Μιαστικών Εξουσιαστών; Είναι τόσο σοβαρά τα πράγματα που θα πρέπει ν' αρχίσουμε - πάλι σιωπηλοί, μνημόσυνα στην Ελευθερία που ωστόσο ποτέ δεν πέθανε αφού δεν της επιτρέψαμε να γεννηθεί παρά μόνο σαν λέξη από Αντίφαση και αντίθεση; Είναι τόσο σοβαρά τα πράγματα ώστε κάθε Αγώνας Ευσυνείδητος να νοιάζει τελικά Ηλίθιος μπροστά στους πάντα καρδιασμένους 'Αρπαγες; Δεν νομίζετε ότι ο «ελάχιστος φόρος τιμής» του Δωρεάν... Τάφου, παραμένει ελάχιστος και αβάσταχτα Ερωνικός; Είναι δυνατόν το «ΖΕΙΣ, ΕΣΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙΣ» που υιοθετεί τόσο εύκολα η ασυνάρτητη Αγέλη, να «δικαιοσμέ» κάποιους άλλους Δωρεάν Τάφους έστω κι αν τα κόκκαλα που αυτοί περιέχουν δεν ανάλυσαν την σάρκα τους πουθενά αλλού εκτός από το «ευ ζην» του «Επιφανούς» Ιδιοκτήτη τους; Στη δικαιοδοσία του... Θεού θα πούμε πάλι πως είναι η Τιμή και η Αλήθεια;! Τότε ποιες Αξίες αναμασάμε προετοιμάζοντας τα σημερινά παιδιά για το Μάθλιον του Γενναίου, Ελεύθερου, Έντιμου Πολίτη; Τι θα τους πούμε; Ότι «Γενναίος» είναι ο Θρασύς, ότι ο «Ελεύθερος» κοστίζει με τον Ασύδοτο και τον Προδότη κι ότι ο «Έντιμος»... είναι κάτι σχετικό;! Κάπου σε μια άλλη «ΟΔΥΣΣΕΙΑ» μια σελίδα σηκώνει το ελάχιστο Βάρος;

ΗΛΙΞ ΜΟΥ ΦΙΛΞ ΜΟΥ!

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΓΡΑΦΤΟ ΝΑ ΣΚΟΤΩΘΩ

ΦΕΞΕ ΜΟΥ ΝΑ ΣΚΟΤΩΘΩ ΣΤΟ ΦΩΞ ΣΟΥ.

- Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ -

Ας φωτίσουμε τα πράγματα λοιπόν κι ας προχωρήσουμε με μάτια Ανοιχτά στην «Ευθεία» ή στην «παράκαμψη»... Όμως θα ξέρουμε πως η Ευθύνη είναι Δική μας! Αόριο, όταν δεν θα μπορούμε παρά να ξέρουμε ότι οι 'Ανθρώποι οι 'Αξιοι δεν

γίνονται ένα με τα κερδοσκοπικά συστήματα, όταν θα ξέρουμε ότι μείναμε ατελείς παρ' όλη την Κοινωνική - οικονομική μας «καλή» οργάνωση, αύριο που τα παιδιά μας - Κυρίως τα παιδιά μας - θάχουν μάθει γιατί πεθαίνουν οι ΠΑΝΑΓΟΥ-ΛΗΔΕΣ του Κόσμου όλου, θάμαστε σε θέση να πούμε ότι η Ζωή «αλλάζει», ότι επιτέλους βρέθηκε να αναστήσει ανθρώπους με συνείδηση.

Έστω κι αν «πλειοψηφία» δεν σημαίνει παντού και πάντα Ομοφωνία, ο Ελιγμός και η διπλωματικότητα της προσέγγισης στην Αλήθεια, δεν επιτρέπεται να κινδυνεύει από την Απόκρυψη. Προσωπικά θάβλυπα απολαυστικά μια ψυχρολουσία Αλήθειας σε κάθε ευθυτενή... αναδιπλωμένο! - Άξιους ανθρώπους της φίλε και ωρύεσαι; Μάθε πως ήταν ο κάθε Αλέκος Παναγιώτης φίλε, γονάτισε και βάλτε τα μούτρα σου στο Παγωμένο μάρμαρο του τάφου, κόλλησέ τα εκεί και σκέψου ότι δεν μπορείς να υποβιβάζεις άλλο ΜΙΑ ΖΩΗ, ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ, ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΤΗ ΖΩΗ που γι' αυτήν ΕΚΕΙΝΟΣ πέθανε! Γονάτισε φίλε, μη φοβάσαι... Εσύ θάχεις τό προνόμιο να μπεις «στην ώρα σου» εκεί μέσα, όλα θα τα προλάβεις, μη φοβάσαι σου λέω! Ούτε την... «γκόμενα» θα χάσεις, ούτε για «ανέκδοτο» θα κατηγορηθείς, ούτε η ταύπη σου θ' αδειάσει - μην αγοράσεις λουλούδια για τον Τάφο στο φινάλε - και στο ραντεβού σου με τον Αρχιτέκτονα που σου φτάνει το σπίτι θα πας και στο ουζερί θα τα πεις με τον «Λάκη», μέχρι και χρόνος να... βρίσεις όποιον θέλεις θα σου περισφύξει και κυρίως κανείς δεν θα σου χαλάσει την ευχαρίστηση να είσαι κάθε μέρα αυτός που τον εκμεταλλεύονται και εκμεταλλεύε-ται!... Μόνο, να βρε φίλε, αφού έχεις τόσες επίκτητες ικανό-τητες και τόσα υποκριτικά ταλέντα και όσα είναι εις βάρος σου - απ' το λέγε - λέγε σαν παπαγάλος - τάχεις πιστέφει και τάχεις αγαπήσει, πες - έστω και σαν παπαγάλος - και κάτι που δεν είναι εις βάρος σου, πες: «ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ»!! Που ξέρεις, μπορεί να το πιστέφεις κι αυτό και ν' αρχίσεις να δικαιώνεις το χρέος της ολοκλήρωσής σου σαν Άνθρωπος. Όχι, μη σιγώνεις, σ' αυτόν τον τάφο πρέπει να κάθεται γονατιστός!

Ελληνικά σου μιλάω είναι σίγουρο μην αμφιβάλλεις, Ελληνικά σου μιλάω όχι Αγγλικά, έλα κάνε μια προσπάθεια (Ντρέπεσαι, που δεν ξέρεις Αγγλικά - δεν ντρέπεσαι που δεν ξέρεις Ελληνικά!)

ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ!! τότες! Σεβάσου λίγο τις φυσικές σου ικανότητες - Μπορείς ανθρώπινου - πίστεψέ τις **ΑΝΘΡΩΠΕ ΜΟΥ**. Όχι μην φεύγεις ακόμα... Υποσχέσου πως δεν θα βλέπεις τόσο συχνά τον... **ΡΑΜΠΟ Νο 13** στο βίντεο γιατί την ώρα εκείνη ένας άλλος **ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ** θα κινδυνεύει οποιαδήποτε από έναν... Δωρεάν τάφο!... Κοιράστηκες Φύγε. Τα «μαθήματα» της Αλήθειας δεν γίνονται με πίεση... Έχεις Δίκιο. Ένας άλλος Κόσμος... Μια άλλη θέληση χρειάζεται. Κανονήγνα «Γη» για τη Σπορά. Είναι πολύ αργά... Είναι πολύ Νωρίς; Δεν ξέρω... Ίσως έχεις Δίκιο. Παραληρώ!...

Κι όμως τα αγωνιστικά ολοκαυτώματα δεν επιδέχονται δειγματοληψίες - είναι τα μοναδικά πρότυπα για την Πρόοδο του ανθρώπου γιατί αλλιώς, ο «ποφλός» θα συγκριθεί με τον «μονόφθαλμο» και το πολύ υ' αποκτήσει ένα άρρωστο Μάτι. Και ένα και άρρωστο. Δηλαδή Μηδέν. Οι Μισές Αλήθειες προσβάλλουν και Έννοιες και Ανθρώπους πιο καίρια απ' τα φέμματα. Η Ζωή των Αγωνιστών δεν είναι «πολιτική και Οικονομική θεωρία» για να κατανοήσει κανείς αργά - αργά τα πιστεύω της. Επιβεβαίωσε την Αξία της με τους βασανισμούς και τις Δολοφονίες - δεν είναι Ζωή αμφίρροπη σαν τα «Νομίζω πως...» της δήθεν αντικειμενικότητας, της δήθεν μετριοφροσύνης των Νάρκισσων πολύξερων, που είτε «νομίζουν» είτε «πιστεύουν», στρεβλά και κατά παραγγελία λειτουργούν. Η Ζωή των Αγωνιστών είναι μία πνευματική περιουσία - κληρονομιά με πανέτοιμες τις άφογες διαδικασίες της για να περιέλθει σ' αυτόν για τον οποίον προορίστηκε: τον Άνθρωπο. Αυτήν τη Ζωή που απέδειξε ότι ήταν ικανή να Ζήσει και να πεθάνει, δεν την υποδιαίρεις σε «παρηγοριές» για τους άλλους, δεν την εκμεταλλεύεσαι! Σου το απαγορεύει η ίδια η Ολοκληρία της η ίδια της η «Διαθήκη». Οι αλληλουχίες στη Ζωή των Αγωνιστών δεν έχουν το άλλοθι της σχετικότητας όπως μας συμφέρει να

νομίζουμε... Οι καταβολές, οι Επιτροπές και οι συναρτήσεις σπονδών μέχρις ενός ορίου. Δεν συνθέτουν όμως ούτε Ανθρωπάκια ούτε και Ήρωες.

Τι νοιώθουν άραγε οι άνθρωποι όταν το Ιδανικό ενός άλλου χρειάζεται με θάνατο; Ματαιότητα; Ναι, αλλά αγνοούν ότι ούτε αυτή είναι «δικιά» τους, αγνοούν ότι ΚΑΙ αυτή... παράγεται απ' το Κοινωνικό Εμπόριο σαν αναπαιτήριο Συνείδησης, σαν αναστολή μιας διαφορετικής θέλησης. (Πράγματι... αν δεν ήταν «Μάταιο» να καλυτερέψει ο Κόσμος με ποιον άλλον τρόπο θα χειροτέρευε - σαν τώρα - συνεχώς;) Έτσι οι μαρμάρινες Δωρεές και οι Επικήδειοι Λόγοι με τα... μαύρα γυαλιά των Επισήμων συνεχίζονται, τα εγκωμιαστικά «μονόλεπτα σιγής», τελειώνουν μ' ένα πλούσιο «Μπρέκφαστ» και κάποιοι «Εξωγήινοι» με την μορφή του ρήτορα, του Λογοτέχνη ή του ηττημένου «Συναρπασματικού» (όσο τις... ρητορίες καδόμενες - έτσι δεν λέμε;) αναρρωτούνται: για ποια Δικαίωση μιλάω ο... ανεπίδεκτος μαθήσεως;

«Δώσε μου μια Ευχή για τον Καινούριο χρόνο» - είχα πει μισοαστεία (μισοσοβαρά σ' ένα φίλο Γιατρό. «Την αδυωώπητη διαδοχή της Πραγματικότητας την λες καινούριο χρόνο; Έστω... Γαλήνη» - μου απάντησε. «Αδυωώπητη Διαδοχή...» «Έστω, Γαλήνη». Το Μάταιο χάσκει ανάμεσα... Μα η Ματαιότητα μπορεί να φέρει τη Γαλήνη; Και το Τέλμα «Γαλήνη» μοιάζει. Είναι όμως ΓΑΛΗΝΗ; Ο φίλος γιατρός δεν άντεξε ποτέ τίποτα το «Καινούριο» στη Ζωή του... Προτιμούσε πάντα το παλιό που ίσως ήταν οάσιο αλλά Οικείο (...) Έτσι ήθελε. Γιατρός ήταν κι αυτός που παρατήρησε συμπαθητικά και κουρασμένα ότι, ένας «Ωραίος Άνθρωπος κάνει καλό μόνο στους άλλους ενώ ο ίδιος υποφέρει». Εδώ η Ματαιότητα έχει τουλάχιστον ένα αντίκρουσμα και δείχνει πιο καλά τον Κινηγμένο Ωραίο Άνθρωπο, της «Εποχής» μας - που πάει να γίνει σκυνόβια! Ποιον να παρατρύνεις στην γνώση του Εαυτού του όταν αύριο φοβάσαι ότι «θα μοιάζει με κάτι Γιαρτς στα Ημερολόγια που εγκρίνονται τυπικά... έτσι γιατί σημειώθηκαν»!

Η Ζήτηση βλέπεις εδώ χωλαίνει. (Τι να σου κάνει η Προφορά;) Φοράει παλώ στενό ρούχο και σαν Οικογενειακός

θίσας δίνει δουλειά, όχι Δημιουργία - μόνο στα παιδιά του. Τώρα, αν εσύ επιμένεις να υπερασπίσεις την πίστη σου στον Άνθρωπο και την απελευθέρωσή του από τις Αυταπάτες, μόνος εν τη Ερήμω, έχεις ανάγκη από των άλλων την πρωτοπόρα πίστη: το χρήμα! Χωρίς την πλαγοφυλακή του όσο πλούσιος κι αν είναι ο Εγκέφαλός σου, οργανικά θα κινδυνεύεις από υποσιτισμό και... γρονθοκοπήματα πάσης φύσεως. Θα μου πεις: Διασύρετος ο συνδυασμός «χρήμα και προσφορά» για Ουσιαστική Πρόοδο και δυστυχώς θάχεις πέρα για πέρα δίκιο. Δίoti αν με την Ιδέα της προσαρμοσμένης στην Ανισότητα «Φύλευθερίας», μπεις στο χορό των Υλικών κατακτήσεων και παρφομαρισμένων εντυπώσεων, συνήθως χορεύεις. Ποιος είπε ότι το χρήμα δεν βλέπει πού πηγαίνει; Λάθος. Βλέπει πολύ καλά που πηγαίνει γι' αυτό και παραμένει Δυναστής. Πού θα πήγαине άλλωστε; Σ' εκείνους που θα το πάταγαν κάτω για να σηκώσουν ψηλά τον ΑΝΘΡΩΠΟ; Πού θα πήγαине Εκεί πού πράγματι θα εξυπηρετούσε την Αληθινή Ζωή; Αφού γνωρίζει πώς και από που γεννήθηκε, λέτε να μην ξέρει τι του χρειάζεται για να δικαιωσεί; Που θα πήγαине το χρήμα λοιπόν; Στην ΓΝΩΣΗ, στην ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ, στη ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ; Χα! Ποιοι θα τον άφηναν να πάει; Ότι θέλουμε λέμε;... Όσο υπάρχουν διάκενα στο Εσωτερικό του Ανθρώπου τόσο θα τα γεμίζουν οι «Εντυπώσεις» που βολικά τις μετονομάζουμε «αισθήσεις πραγματικότητας» και η απόκτηση των... Στέρεων Όγκων - κράτα με να σε κρατώ να μην ξέρουμε που πάμε! Τέτοιες «διεξόδους» μας προετοίμασε νάχουμε η Κοινωνική Τακτική του Όχλου - όχλος με υπερφροντισμένη Συντήρηση - Κοινωνική Τακτική χρόνων και χρόνων.

— Κι αν είναι έτσι όπως τα λες, αφού «δεν μπορώ» να τελειοποιήσω τον Άνθρωπο που έχω μέσα μου ας τελειοποιήσω το αλάχιστα το περιβάλλον ως εκεί που τελειώνει «η δικιά μου» αυλή... «το δικό μου» γραφείο... το «δικό μου» σπίτι (...). Κι αφού «δεν μπορώ» να ξοδέψω την φαιά μου ουσία ας καταναλώσω τον διαφημισμένο «Νου» των άλλων σ' αυτό και σ' αυτό και σ' αυτό - που έχει και γκαραντί... σ' ό,τι τέλος πάντων μπορούν να «πάσουν» τα χέρια μου (...)

Το ευρύτατο, πολύπτυχο και πολύσταχο φάσμα της κατανάλωσης σε απασχολεί παντοκράτπως, σου δίνει μια «Κίνηση» που την έχεις ανάγκη (όντας μέσα σου ακίνητος) έναν Σκοπό, για να ξεγελιέσαι ότι κάτι εκπλήρωσες, κάτι «είχε» που... έμοιαζε με Ζωή.

Υπήρχε μέσα σου · λένε · η Προδιάθεση (:...·). Υπήρχε δεν υπήρχε, εσύ έγινες σιγά · σιγά μια «καμπύλη» σ' αυτό το ρευστό, νομίζοντας έτσι, ότι κάτι καταφέρνεις να κλείσεις μέσα σου. Μια «Καμπύλη» ή · το Δίδυμό της · μια Ακαμψία που, συχνά θα την δεις να γελάει, να φτάνει ακόμα και σε νευρικούς σπασμούς πότε πότε, αλλά σπανίως θα την νοιώσεις να Ζει. Όταν η εσωτερική λειτουργία του ανθρώπου είναι υποτυπώδης, όταν το «Νεύρο» της πνευματικής και Συναισθηματικής Ενεργοποίησης στροφέι ή παραλύει, σίγουρα από μια αυτοπάτη θ' αρπαστεί ο άνθρωπος. Παρατηρώντας για πρώτη φορά των λίγων Ημερών Γνώριμό μου, αναρωτήθηκα γιατί αυτή η υποχονδριακή υγιεινή μέσα στο σπίτι. Έφτανε στο σημείο ν' αφήνει τους φίλους του στο σαλόνι για να αφογγαρίσει τη γωνία στο Τζάκι (που δεν φαινόταν να έχει λερωθεί) ή να τον φωνάζει η Μητέρα του για κάτι επείγον κι εκείνος να καθαρίζει μανιωδώς το τσάκι με το ένα αποτσάγαρο (Επιπική τα παραδείγματα...) Με τον καιρό, κατάλαβα πως αυτή η «Υγιεινή» που ζητούσε για το σπίτι του, έλειπε παντελώς απ' τη ζωή του, απ' τη Σκέψη του για τους ανθρώπους, απ' τις Επιλογές του · Επαφής και συμπεριφοράς. Μέσα του ο ίδιος, αισθανόταν μια Αποθήκη που συγκέντρωνε ότι του πέταγαν οι άνθρωποι και συγχωνόταν μυστικά μ' αυτό το τρελλό, άχρηστα Διάφορο «υλικό», χωρίς να ελπίζει ότι θάμπαινε κάποτε εκεί μέσα και κάτι το Αξιόλογο, αλλά και χωρίς να ξέρει ότι το Αξιόλογο δεν θα μπορούσε να το Εκτιμήσει!... Ουδέτερος πια, αποδεχόταν ακόμη και το πιο «Ανθρώπινο βρώμικο» σαν φυσικό, γιατί πίστευε πως έτσι, τίποτα δεν θα μπορούσε να τον πονέσει... Όμως σιγά σιγά το «Ανθρώπινο βρώμικο» · που τότε σαν φυσικό για να μην ευελπιστεί στην Ανθρώπινη Ωραιότητα και να μην πληγώνεται · εισχώρησε μέσα του. Κι επειδή η εσωτερική Ανάγκη του (ανάγκη όλων μας) για Καθαρότητα των Κατα-

στάσεων, με δική του ευθύνη είχε απομείνει αναξιοποίητη, εύρισκε «διέξοδο» στην υποχονδρική «καθαρότητα» του σπιτιού, του πατώματος, της ταγαροθήκης! Αν κάποιος του άλλαζε θέση στο αντικείμενο που τοποθετούσε ή του έφθιρε το έπιπλο - του προξενούσε δηλαδή οποιαδήποτε υλική ζημιά (γιατί ήταν και θαυμαστής της Ύλης...) γνώταν Τάυρος σε γκαλοπωλείο. Η καταπιεσμένη αίσθηση πίκρας από την κακή του συναναστροφή με τους γύρω, η καταπιεσμένη σιγανάκτηση για τη Ζωή του - που ένοιωθε τα Στίγματά της αλλά δεν ήθελε να τα κυττάζει κατάματα, έγινε τελικά μια σκόνη στο έπιπλο που το καθάριζε με λύσσα... Έγινε μια κάθε τόσο καηνούρια αγορά που ενώ δεν ήταν απαραίτητη δανειζόταν κώλας για να την κάνει, για ν' αλλάξει επιθέλους «το παληό» με ένα «καινούριο» και να κάθεται ύστερα σε μια άκρη να το παρατηρεί... αφού δυστυχώς η ζωή η καινούργια δεν αγοράζεται...

... Κάτται! Μπορείς να συλλάβεις την Πνευματική Ευφορία. Διαφημίζεται με μια ΚΟΚΑ - ΚΟΛΑ υπερτονωτική... και γέλια, γέλια - θεέ μου τι γέλια, είναι να ζηλεύει κανείς... γέλια μέχρι δακρύων. Το έμβλημα της Αλληλοεκτίμησης και της Αγάπης. Ακόμα δεν τόδεξ. Ο χρυσός φίλτατε που όταν η Αγάπη είναι σφοδρή, μπορεί η αλυσίδα του να κουμπωθεί και στον... ασπράγαλο! Έχεις πρόβλημα καλής διάθεσης; Θα σου το λύσει ευθύς αμέσως ο τελευταίος ΤΟΡ Δίσκος. ΤΑ ΝΤΕΦΙΑ ΕΧΟΥΝ ΚΕΦΙΑ! (Ψηφίσαμε λέει Σοσιαλισμό! Με τόσα... Ντέφια;!) Σου λείπει η τρυφερότητα, λαχταράς για ένα απόγγειο; Και δεν ενσωματώνεσαι καμμένη στην... «τρυφερή καρδιά ενός μαρολιού που βυθίζεται στον Τόνο»; Απάγγειο; Κάνε μια ασφάλεια ζωής. Τώρα μπορείς να γίνεις κι εσύ Γοητευτική αφού οι γόονες αγοράζονται με «πολλές - μικρές δόσεις»...

Το Άκουσμα - ο Λόγος, η ΕΙΚΟΝΑ - το θέαμα δεν φείδονται διόλου σε κατευθυντήριες δυνάμεις... Ασφαλώς αυτός είναι ο ρόλος τους. Γεννήτορες Μηνυμάτων με το σπέρμα του Ανθρώπου, ενοήματα για Ζωή. Όμως εδώ ο Λόγος κι η Εικόνα γενικώς, είτε ζωντανά είτε «ηλεκτρονικά», εμπορεύονται του Κόσμου την Άγνοια, τα προβλήματα και το Άγχος να στοιχειοθετήσει τη ζωή του. Εξυπηρετούν το ξεχνιέ-

μαι, το «διασκεδάζω», το «σκοτώνω την ώρα μου και την ταππη μου» αφού τη Ζωή μου την έχω σκοτώσει προ πολλού -κι ας μην το ξέρω! Άραγε πόσο θετικά «προβληματίζεται» ο Ελληνικός λαός για να έχει δικαίωμα να ζει την αντίστοιχη ανάπαυλα σ' έναν Λόγο ανάλαφρο, σε διασκεδαστικές ή και γελαίες παρουσίες θεαμάτων, σε Εικόνες οπτικής τέρψης μόνο; Όταν ο προβληματισμός των πολλών μοιάζει με κείνο το σπιτάκι με τα τραπουλόχαρτα που το φυσάς και πέφτει, δεν πάει πολύ να αποκοιμίζονται και τα Μηνύματα την ίδια τους την Αποστολή; Ποιοι είναι οι Κύριοι και οι Κυρίες που... συνεντευχίζονται με το όφος του Εμπειρογνώμονα (από καρμπόν κι ο Γνώμονας) και απαντούν για μας (!) πως: ο Κόσμος πρέπει να... ξεσκάσει με την Τέχνη όχι να προβληματίζεται συνέχεια (!...) Και γιατί αποκλείουν την Κοινωνική Διδασχή σε κάποια Στιγμή της όλης Διασκεδάσεως; Μήπως γι' αυτούς, «διασκεδάζω» σημαίνει γελοιοποιούμαι και γελοιοποιώ; Ή σημαίνει μήπως: Πάνω τους άλλους στον Ύψω και τον ανανεώνω;

Ας πάρουμε το Τραγουδί που εγώ το θεωρώ σαν την καθημερινή ποίηση των απλών ανθρώπων.

Τόσοι «καλλιτέχνες» που έγιναν «Φίρμες» (...) και απαιτούν ποσά υπέρογκα στις εκάστοτε συμφωνίες τους (μάλιστα αρκετοί... συμπίπτει μόναι και... Αριστεροί, Προοδευτικοί, Ανθρωπιστές και πολλά άλλα διακοσμητικά), δεν σκέφτηκαν πως έχουν πολλούς τρόπους να μεταφέρουν ένα διαφορετικό Μήνυμα στον Κοσμάκη που τους πληρώνει; Ήδη είναι «φίρμες»... Έχουν βέτο... λεφτά. Κι αν δεν νοιώθουν την Κοινωνική Πολιτισμική Δύναμη - της ίδιας τους της τέχνης, δεν πέρασε ποτέ απ' το μυαλούδάκι τους ότι πέρα απ' την Δημόσια προβολή και τα Οικονομικά τα σπτήρά, τους χρειάζεται και κάποια άλλη «δόξα»; Έτσι τουλάχιστον ο Ναρκισσισμός τους θα ήταν ένα μέσον για ν' ακουστούν καλύτερα πράγματα... Οι ίδιοι θα τα παρουσίαζαν κάτω απ' τους πολυελαίους της Καλλιτεχνικής τους Εξουσίας και άλλοι - πατριό Έδαφος αυτών των Καταούργων Μηνυμάτων - θα τα Ερμήνευαν, με εκδηλώσεις πιο αναλυτικές, πιο κινητικές και πιο αποτελεσματικές απ' την γραπτή, ξερή παράθεση στίχων των τραγουδιών -φερ'

ειπείν - στα εσώφυλλα των δισκογραφικών φωνογραφικών «εταιρικών προϊόντων». Δεν φταίει μόνο ο λαός για τα «Ντέφια» που τον βαράνε. Ακούμε απ' τους «θύνοντες»:

— Τι να δώσεις στον λαό όταν ο τάδε άσχετος έρχεται πρώτος στις προτιμήσεις του; (την πλώση εγκεφάλου την ξεχνάνε...)

— Τι να δώσεις στο λαό όταν σπαρείται Γνώσης ξαναλένε. Αλλά πόσους «σχετικούς» διαθέτουμε για να μην προτιμήσει ο λαός τον «άσχετο»; Όσο για την Γνώση - κτήμα υποτίθεται των Ιθυνόντων, αν επρόκειτο για ΓΝΩΣΗ κι όχι για γνώση συμφέροντος θα μπορούσε με την κατανοητή αλήθεια της να μεταγγιστεί. Όσο ο άνθρωπος θα «αισθάνεται» χωρίς να αντιλαμβάνεται, τα λιμυάζονται Νερά θα συντηρούνται από Εκείνον κι εκείνα θα συντηρούν στην ίδια κατάσταση τον Άνθρωπο.

Μιζεροι που δεν είδαμε ποτέ τη Μιζέρια μας, αδικημένοι στην ίδια μας τη φύση αλλά... ευχαριστημένοι επειδή απλά βρήκαμε έναν τρόπο να «ζούμε»! (έτσι εξηγείται η «Αυτάρκεια», λοιπόν να κάνεις σαν τρελλός να βρεις έδαφος - να κερδίζεις συνέχεια έδαφος, αλλά λόγω... αυτάρκειας να μην σε ενοχλεί το γεγονόςς του ότι ΔΕΝ έχεις μάθει να στέκεσαι όρθιος! Τι να χρησιμέψει τότε το κερδισμένο έδαφος φίλε μου;) Εινοημένοι που δεν κατευθύνουμε την «καλή μας τύχη» στην Κοινή Πρόοδο (γιατί βεβαίως την Κοινή Πρόοδο επηρεάζουν θετικά μόνον οι Αξίες κι όχι οι «καλές τύχες». «Γνώστες» που μιλάμε για Κουλτούρα βρίσκοντας στα λεξικά την εξήγησή της, σαν τον φίλο που έλεγε ότι αγοράζει κάποια βιβλία για να... διορθώσει το λέγειν του! Σε ποια «Δομή» ν' αναζητήσεις τον αγώνα του ανθρώπου και την πρώτη γραμμή; Πως να μην σου φανεί παρανοϊκό το: ΠΕΘΑΙΝΩ ΠΙΑΤΙ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΖΗΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝΕ; Πώς Αλέκο Παναγιούλη; Αφού κι εσύ κι όσαι ηττήθηκαν γιατί κέρδισαν τον ΑΝΘΡΩΠΟ, σίγουρα είχατε αναρωτηθεί που πάτε μέσα σε τόσες ακινητοποιημένες γκριμάτσες - που πάτε μέσα σε τόσα Κρανία αγνοημένου Εγκέφαλου! Το που πάει κανείς έτσι είναι γνωστό. Ξένος με το μόνιμο πλήρωμα του Σκάφους «αδειάζεται» σαν λαθρεπιβάτης. Αυτή

είναι η Ευθύνη μας μέσα στις άλλες. Να μην υπάρχει φωμί και να τρως λεμονόκουπες - το καταλαβαίνω. Να πετάς όμως το φωμί και να προτιμάς τις λεμονόκουπες - εδώ τι λες; Να συμβαίνει ίσως επειδή γνωρίζουμε πως «το φωμί της Δικαιοσύνης και της Αλήθειας» είναι λίγο κι όταν ξαναβρεθούμε με τις... λεμονόκουπες θα μας τινάζει η έλλειψή του; Γι' αυτό φοβόμαστε να το πλησιάσουμε; Ο «Λαθρεπιβάτης» απέναντι στο μόνιμο πλήρωμα. Έχετε σκεφτεί πως τον παρατηρούμε; Μας προκαλεί σε χρόνο Μηδέν διάφορες αναταραχές. Όπως κι αν τον δει το μικροσκόπιο της αντίληψης του Καθένα, Γοητευτικό κι Επιβλητικό, Αθεραβάτο και... σκατάλληλο προς βρώση, Ατόφιο έμφυχο και γι' αυτό Μαγνητικό, Υποκριτή και «Νούμερο» μέσα στα τόσα κάποιος θιάσου, ψυχοφθόρο Υπαρξιστή κι Επικίνδυνο, το σίγουρο είναι ότι θα τραβήξει το βλέμμα μας πάνω του για πολύ. Θα εκδηλωθούμε με ζήλεια ή θαιουασμό με καχυποψία ή αμηχανία, με αδιαφορία γιατί η τηλεόραση παρουσιάζει σε λυγρά αντιπαράθεση Δεξιών και Σοσιαλιστών και κάτι τέτοιο - κατά τη γνώμη μας - δίνει τουλάχιστον... Γέλιο, με εκνευριστική βλάβη του Εγώ μας που δεν ανέχεται το Αυθεντικό, με εμπάθεια, εκδικητική εμπάθεια τις πιο πολλές φορές. Ο «Λαθρεπιβάτης» στερείται κατεστημένων προσόντων της ιστορίας που αποκαλούμε «προσωπικότητα». Ωστόσο μας μαγνητίζει. Τι Αίνημα!... Διαβατήριο φήμης δεν επιδεικνύει, από... τζάκι δεν κρατάει, δεν ηγείται καμιάς στρατιάς Επιχειρήσεων, με γάλα και μαρμαρίκα γαλαξοσίματα δεν τούτυχε να μπανιρίσει το... σικ του συνόλου του, με κοσμηματοπωλεία «των πλέον κοσμικών οδών» δεν διατηρεί επαφές, ούτε καν ένα «ισχυρό» φίλο δεν διαθέτει για να του μοιάσει.. Μόνο από τις έμφυτες παρόρμησεις του Καλού και του Δίκαιου συμβαίνει να κατάγεται, η εμφάνισή του ταιριάζει με την συμπεριφορά του κι η συμπεριφορά του με την εμφάνισή του, μόνο στο Νόημα του Ανθρώπου προηγείται, είναι τόσο αστραφτερός, σαν παιδί, που δεν χρειάζεται Τακτικές και μεθοδεύσεις για να υπάρξει μέσα στα πράγματα, είναι τόσο άνετος σαν «Πλούσιος» και τόσο σθόρυβος σαν «Φτωχός»... Είναι Αληθινός.

Είναι αυτός που δεν στάθηκε αρνητικός στην χαρισματικότητα του, που νοιάστηκε να ορθοποδήσει περισσότερο σαν έμφυχο με Νου και Καρδιά, παρά σαν «Άτομο» κοινωνικά παραδεκτό, με την Ύπαρξή του να εκκρεμεί ανάμεσα σ' αυτό που το «έπεισαν» να βρει και σ' ένα άλλο που δεν κατάλαβε ποτέ αν ήθελε να βρει, αν αυτό το άλλο είναι υπαρκτό κι αν ναι, για ποιους λόγους είναι αναγκαίο, για ποιους λόγους είναι βατό ή άτοπο. Κι αν, το νάμαστε οι περισσότεροι επίμοχθοι καλλιεργητές της χαρισματικότητας δεν συναντάται στις προθέσεις των θέλησών μας, αν μας βολαυεί το υποκατάστατο που οι ίδιοι μεταβληθήκαμε, ως πληροφωρήσουμε τον εαυτό μας ότι δεν κατέχει - αν τον ενδιαφέρει - κανένα πολύ σπουδαίο Νόμο Κίνησης. Ας τον πληροφωρήσουμε για να δει αφ' ενός το αστείο της αλλαζονείας του, κι αφ' ετέρου την κρυμμένη του νευροπάθεια. Κανένας απ' όσους «προσαρμόζονται» στα στραβά της ζωής - εξασφαλίζοντας την αιωνιότητά του - Άδικου με αντάλλαγμα την τακτοποίηση του Ατόμου τους, δεν φαίνεται νάναι ψυχικά υγιής. Αντίθετα η Υγεία του Νου, αυτού που ναι μεν δεν βρήκε θέση στις παροχές της «Κοινωνίας», αλλά ενεργεί ελπίζοντας σε Καλύτερη Δόμηση με τις Αξίες που οι άλλοι τις είδαν μόνον λεκτικές και συνεπώς τις διέγραψαν, σου παρέχει ενδείξεις πολύ πιο πεσιτικές στη ζωντάνια τους από «αποδείξεις» που συνιστά η Ύλη και συνιστούν την Ύλη. Η επιτυχία εξαρτάται από το πόσο ζωντανός είσαι, από το αν συμμετέχεις Ολόκληρος στη Ζωή και πολύ λιγότερο από το πόσο διασφάλισες αυτή τη Ζωή - που άλλωστε μας βεβαιώνει καθημερινά και παγκόσμια ότι δεν «ασφαλίζεται»... Οι... φλογεροί Ατομικιστές που εμμένουν ακλόνητοι στην προσωπική τους εξασφάλιση, φαίνεται να πιστεύουν ότι η Αναισθησία τους θα τους σώσει απ' όλους τους αστάθμητους παράγοντες, ακόμα και μέσα σ' έναν πόλεμο όπου τουλάχιστον θάχουν απ' τα συγκεντρωμένα να... τρώνει! Πολλοί Ατομικιστές αγαπάνε να χαρακτηρίζονται «μετριοπαθείς» - το θεωρούν... τίτλο τιμής. Είναι μετριοπαθείς, βεβαίως μόνον στο Ψυχικό - Πνευματικό δοούναι - λαβείν με τους συνανθρώπους. Σε κάθε άλλο δοούναι - λαβείν δεν βομβαρδίζονται καθόλου από μετριοπάθεια.

Ζούμε σ' έναν Κόσμο όπου τα Κεκτημένα και οι υιοθετημένες γραμμές «επιτυχημένης» πορείας δηλώνουν... Δύναμη και Πρόοδο μα δεν είναι παρά τα Μιμητικά στοιχεία μιας Νοθευμένης κι αστήρικτης επιφάνειας. Μιμητικά στοιχεία «ελευθερών» Κοινωνιών που ελευθεριάζουν ακριβώς για να μιμούνται οι άνθρωποι τους τους διπλανούς, τους συζώντες, αντιγράφοντας φαινομενικές Επιτυχίες - Μειοδοσίες, επαγγελματικής και Ιδιωτικής Ζωής. Ποια Ελευθερία υπάρχει λοιπόν στις λεγόμενες «ελεύθερες κοινωνίες», όταν το έργο των Ανθρώπων δεν είναι καν Έργο αλλά πανεύκολη αντιγραφή! Ποια Πρόοδος υπάρχει; Κανείς δεν είναι ελεύθερος έτσι όπως μας πήραν τα μέτρα οι άλλοι, πάνω στην εσωτερική μας ξηρασία και την πνευματική μας υποβάθμιση. Το πνεύμα, στις Εμπορικές διατάξεις των ανθρώπινων συναλλαγών, μας «εντυπωσιάζει» μόνο σαν Έμμοσσο οποιοδήποτε κέρδος που επιπλέει πάνω απ' όλα, σταθερό στο «παρόν» της Στιγμής αλλά και του Μέλλοντος (!) αφού τέτοια κέρδη αν δεν είναι σεξουαλικής χρησιμότητας ή τυπολατρικής Κοινωνικής, μετατρέπονται σε «υπάρχοντα» που αντέχουν και μετά τον θάνατό μας. (Τι ωραίο Μέλλον!) Έτσι που όσο ζούμε, τα «Υπάρχοντα» αντανακλούν την Ύπαρξή μας... (τρόπος να υπάρξεις όμως ε). Το ξεχωριστό Όνομα κάθε ανθρώπου υφίσταται δήθεν δημοκρατικά, ενώ στην Ουσία αποτελεί ένα Κοινότατο αλατοπίπερο στο Ένα το Πιάτο με το σύνθημα «καταναλώστε τη Ζωή» και όχι «Ζήστε τη Ζωή! Ποια «εξέλιξη» στάθηκε ικανή να δημιουργήσει Ζωή Έρπια, ποια «κατοχύρωση» δεν φαλίδισε Συναισθήματα - αγηγούς Ζωής -και δεν τα παρακράτησε επι Αορίστω;

Ιεράρχες και Αρχηγίσκοι, στην... πολυγυνωσία τους, κρίνουν τους ανθρώπους αδύναμους για Διανοητική και ψυχική ολοκλήρωση (γι' αυτό και οι ίδιοι άρχονται...) Όταν όμως πολλές φορές το δάκτυλο δεν αρκεί να τους κρῖφει, απαιτούν ξαφνικά απ' τους λίγο πριν... αδύναμους την Δύναμη να κατακτήσουν την Αλήθεια και το «σωστό» Η αντίφασή τους - του Κομπιασμού και της ανευθυνότητας - αποκαλύπτει μεταξύ άλλων και: Ότι όπως καρποφόρησε με την άδειά μας η Δολοπλοκία κι η ε-

ξάρτηση, όπως σ' ένα κουραστικό κυνήγι Ζωής ή σ' ένα Δοξομανιακό άπληστο αφιερωθήκαμε σε «πράγματα», κοροϊδίες και φανφαρονισμούς επικράτησης, όπως ψευδοεκτιμηθήκαμε και αφεθήκαμε, όπως αναζητώντας ενστικτώδικα μια Ασπίδα για κατοχυρωμένη οντότητα στενέψαμε δυστυχώς το μυαλό μας μη τυχόν... απλωθεί και μας ξεφύγει (!), όπως διαγράφαμε άλλους τους διαφορετικούς σου ανεδαφικούς για το «Σύστημα» -ασφαλιζοντας μόνοι μας τη φυλακή μας, έτσι θα μπορούσαμε να συμβάλλουμε και στην αντίστροφη μέτρηση.

Πάλι με δική μας Ευθύνη (και το να επιτρέπεις, Ευθύνη είναι) και μ' ένα Ευνοϊκό φως των Καιρών, η Τροποποίηση και η Αλλαγή που χρειάζεται ο μέχρι τώρα Ιδιοτελής Κοινωνικός Νόμος Κήλησης θα ελευθερώνονταν από τα Νύχια της Ουτοπίας. Με μια Διεσδυτική Θαρραλέα Ματιά στο τι καταφέραμε - όχι σε σύγκριση με το τι κατάφεραν οι άλλοι (όχι με το δικαιολογητικό του μονόφθαλμου που στους τυφλούς υπερτερεί), στο τι αποκομίσαμε, με μια Κρίση Αλήθειας για το αν και πώς ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ υπάρχουμε, αν και πώς διατηρήσαμε μια προσωπική Ζωή, αν ο Ναυς μας αδράνησε ή αυταπείχθηκε όταν οι εξωτερικοί παράγοντες συγκρούστηκαν με την εσωτερική μας άμυνα, αρχίζουμε επιτέλους να χρησιμοποιούμε το μυαλό μας. Με την υπογραμμισή του ρόλου των όλων μα και του δικού μας μερίσματος και κόρια με την θέληση της πλατύτερης Γνώσης στο Σχολείο της Καθημερινότητας - όχι πια για Είδηλα που γεμίζουν τους Καθρέφτες αλλά για Ανθρώπους που αποπλανούν τη Ζωή, καταλαβαίνουμε ότι ένας Δρόμος ξεκινάει από έναν άλλον και οδηγεί σ' έναν άλλον σχεδιάζοντας τον πλήρη κύκλο της λειτουργίας μας - της ενδελέχειάς μας. Το ξεδιάνγνωστο, η Δικαιόρφωση είναι ένας Δρόμος. Το κύριο τμήμα της ζωής είναι ο αμέσως επόμενος. Η Πράξη και ο Καρπός. Το υπόλοιπο, ο άλλος Δρόμος που εναλλάσσεται με τους άλλους δύο, είναι τα αποτελέσματα του χειρισμού σου που θα σου δείξουν αν πατάς στο Κύριο τμήμα ή αν αστόχησες. Δύσκολο να καταλάβεις αν το Κύριο Τμήμα το πληρεί ο εαυτός σου που φέρει τη Ζωή Κύριος και Ουσιαστικός, οι παρωπίδες σου, η Καθίζησή σου, ή τα... αξεσουάρ του Εαυτού σου. Κι αν ακόμα μπόρεσες

και κατέγραψες τις πιέσεις της ανελευθερίας, την Εστία και την αναπαραγωγή τους, δεν είναι απλό ν' αποφύγεις τις παγίδες τους. Το παρατηρείς και σ' έναν Κύκλο ανθρώπων που διακηρύσσουν την Ισοπμία, την Ελευθερία, την Κουλτούρα και που εξ αιτίας της ίδιας τους την επιθυμίας να νικήσουν την τυποποίηση-και τις μηχανικές λειτουργίες, προσφεύγουν σε φαινομενικές καινοτομίες όχι μόνο αδύναμες να οφελιμοποιήσουν το «καινούριο» αλλά και επιτιθέμενες σε κάθε σταθερή, Διακώνια Αξία του «Παλιού». Καινοτομίες στην Διαλεκτική σαν σημάδι... απελευθέρωσης - 35χρονος «προοδευτικός» απορούσε με όσους «Νέους» αγνοούσαν την λέξη «φαρμακείο» - καινοτομίες στην Εμφάνιση σαν άρνηση της μικρο - μεγαλοαστικής κομψότητας και μια Σκέψη που σε κρίσιμα σημεία δεν φαίνεται να καινοτομεί!...

Στο άκουσμα των λέξεων Ανθρωπισμός, Ιδεαλισμός, Αλτρουισμός κι ότι συναφές ξεδιπλώνουν οι Έννοιές τους, οι περισσότεροι «νεωτεριστές» του σύγχρονου Αποδεδουλευμένου Επαναστάτη (με ποια Πολιτική Ηθική ακριβώς;) αμφισβητούν, δεν ασχολούνται με «μελό καταστάσεις» (!) απορρίπτουν. Απορρίπτουν τόν Άνθρωπο, απορρίπτουν τον Ανάθρωπο ποια χρυσή τομή λαμπόν προτείνουν, τον Μισάνθρωπο ή ένα άλλο στολ Ρομπότ; Φοβάμαι πως δεν υπάρχει διαφορά, να χτυπάς στον αέρα τις γραβιές σου από το να συμβαίνει και να μη θες να το παραδεχτείς. Σ' ένα τέτοιο κομψούριο «Συντηρητισμού» και «προοδευτικότητας» όπου ο πρώτος επιβουλεύεται τη δεύτερη και η δεύτερη τον εαυτό της, μόνον οι Αποξίες διασώζονται. Για να μην πέσει αυτό το κρίμα και σ' άλλη Γενιά παραμένει ευτυχώς μια Ελπίδα: Η παιδεία. Τα τελευταία πέντε χρόνια στην Ελλάδα ιάθηκαν κάποιες πληγές στην Παιδεία που πριν έμοιαζε στην «κυρά - Κατίνα» της γεγονιάς με το υποκοριστικό... «Κάθρινα», ως ένδειξη του... Πολυτισμού της Ελληνικής Συντήρησης.

Τώρα, Υπεύθυνοι και συνυπεύθυνοι στην παιδεία - απ' τον πρώτο ως τον τελευταίο λόγο της ευσυνειδητής απόφασης και συμμετοχής, με άπειρες προσπάθειες ακόμα, μακροπρόθεσμες βέβαια αλλά οριστικές στον χρόνο που σημειώνονται,

ίσως πράγματι να διαδραματίσουν Ιστορικό ρόλο στον Πολιτισμό του Αύριο - στην Διανοητική Υγεία των Νέων Ανθρώπων. Ίσως τότε τα Κριτήρια Επιλογών μιας Ολόκληρης Ζωής να πάφουν να θίγουν και την Νοημοσύνη των Ζώων, η κουλτούρα να τόχει - η ταλαιπωρη - της σημασιολογίας της, η ποιότητά της να ενσωματωθεί στην Άγνωστη ως τώρα Αλήθεια και Ομορφιά των ανθρώπων, οι διανοσόμενοι να επικοινωνούν με την Διανόηση κι ο καθένας νάναι όσο το δυνατόν Άξιος στον τομέα του - στο πόστο του - στην Εκλογή του και πάνω απ' όλα νάχει βρει την Αισθητική του Ανθρωπισμού στις σχέσεις και τις επαφές του. Γιατί σίγουρα τα μισά της χιλιάδας είναι πεντακόσια όχι στις τράπεζες και στα «μετρητά», μα στην απλότητα και την διαφάνεια της ψυχικής Αιγλής και Προσωπικότητας για την οποία το μοντέλο της «Προόδου μας» δεν κόπτεται.

Οι Αυριανοί άνθρωποι - αν ελπίζουν ότι τίποτα τεχνητό και αδηφάγο δεν θα εξαφανίσει τις Πολιτείες της Κοινωνίας τους, οφείλουν να «τα βρουν» μεταξύ τους σε αντίθεση με μας τους Σημερινούς που περιμένουμε να τα βρουν μεταξύ τους μόνο οι «Μεγάλοι»! Τον Εαυτό τους οφείλουν να μελετήσουν και να καταλάβουν ότι μέσα στις μικρές τους Ζωές μα και τις πιο ασήμαντες, τις πιο συνηθισμένες, κρύβονται όλοι οι εξωτερικοί κραδασμοί και τα μεγαλύτερα «Μήσα». Στα γραπτά του Αλέκου Παναγούλη η Εσώτερη Φωνή με το Ανθρωπόσημο, κοιταρχεί σ' όλους τους τόπους. Χαμηλή, αξιοπρεπής κι Ευαίσθητη, Εύρυθμη και πάντα πνευματική στην Φόρμησή της, τέλεια συνειδητική στον Δυναμισμό και την τρυφερότητά της - την επανάσταση του Νου και τη Στοργή για την Ζωή, ανοίγεται με Γνώση και Καρδιά στην έξαρση της Ελευθερίας της, ολοκληρώνοντας τον κύκλο Συνείδησης του Ανθρώπου και της Αλήθειας του.

Σ' αυτό το υπεύθυνο «Ταξίδι» του, ο Αλέκος, δεν κυκλώνεται από τις περιστάσεις και τα γεγονότα αλλά κυκλώνει τις Αιτίες τους. Δεν κινδυνεύει από κανέναν Εγωκεντρισμό - γιατί απλούστατα ο Εγωκεντρισμός δεν τον διακρίνει. Αναβιώνει το Σύμπαν των Εννοιών, το Σύμπαν του Καθολικού «ΖΩ» που

δεν ξεχνά ότι γύρω, δίπλα, μέσα μας, ζουν και οι άλλοι. Κι όλοι έχουμε Δικαίωμα στην Αλήθεια, προορισμό την Αλήθεια.

Ο Κόσμος του «Σήμερα»!...

Φυλοπρόδοι (!) «ερασιτέχνες» ΧΩΡΙΣ ΜΕΡΑΚΙ και Αρρεβίστες, ληστρικοί επαγγελματίες επικουρικής, Δεν ξέρω αν... σοβαρολογούσε 40χρονος Κύριος «άνθρωπος του Κόσμου...» όταν έλεγε: Ένα τώρα πόσα είναι τα «Μεγάλα Ψάρια»; Μετρημένα είναι (!)

Τα μηνύματα εκλαμβάνονται σαν παραστάσεις: «Τη Ζωή σου την δίνει η Ώρα στον Χρόνο για Νοέμ...» τι λέει αυτή; πάμε παρακάτω. Καλπάζοντες αυταρχισμοί που μέφονται κόλας τον Αυταρχισμό - ω θεέ των Ελλήνων - συνειδήσεις συγκεντρωμένες στο οποιοδήποτε «πρόσποικό», στο «άντε και το πέτυχα», αμβλυμένες καταστροφικά σε λεπτομέρειες - Σταθμούς.

Ήταν μια από τις Επιτελείους σου Αλέκο. Σ' ένα Αθηναϊκό θέατρο η εκδήλωση προς τιμή σου άρχιζε. Η εισόδός του με τις φωτογραφίες και τα δημοσιεύματα που σε αφορούσαν, μετέλλαξε σ' ένα Αγωνιστικό Σκηνικό χρονικά Άπειρο, που είχε ζήσει το παρελθόν, είχε διανόσει το παρόν και περίμενε εκεί που τέλειωνε το Μέλλον... Ενδιαφερόμενοι και παρυσιαίοι αντίκρισ' αυτό το χτίσμα της Ζωής - θεμέλιο ανυποχώρητο και Μονάχο, με βασάνιζαν με τις Σκέψεις τους που δεν ήξερα, με την προσοχή τους στραμμένη στις χάρτινες παρουσίες των ταμπλώ, με την απορία, ποιος ήταν από χαρτί; οι φωτογραφίες ή Εμείς; Με την ευχή πως όσοι κυττάζαμε... ΒΛΕΠΑΜΕ!

Στο πρώτο σκαλί της Εισόδου, η λεπτή ξανθή φιγούρα μιας ηθοποιού ντυμένης στα Μαύρα, συνομιλούσε μ' έναν άντρα χαμογελαστά. Όπως ακριβώς χαμογελάμε όταν δεχόμαστε τον Κόσμο στις δεξιώσεις και στα Κέντρα διασκέδασης... με μια ξένοιαστη περιποιημένη ελαφράδα. Ο κόσμος εξακολουθούσε να περιεργάζεται το φωτογραφικό υλικό: Ο Αλέκος Παναγούλης στην Ανάκριση... ν' ανακρίνει την Ανθρωπιά μας, το Μυαλό μας, ανακρινόμενος απ' την Κτηνωδία μας. Ο Αλέκος Παναγούλης στο Δικαστήριο ο μόνος όρθιος σε Νεκρό συνωστισμό Δικαιοσύνης. Ο Αλέκος Παναγούλης μετά από

τα στέλειωτα χρόνια πάλης με τον θάνατο, ίδιος μ' εκείνο το κυπαρίσσι που έβω απ' το κρατημένο με Νόκο σπίτι μου, επέμενε να στέκεται παντοτινό κι Αγέρωχο μπροστά στο παράθυρο... Ο Αλέκος Παναγούλης στη Βουλή των Ελλήνων, ίδιος ο «'Αγγελοσ» του Λαοντίμη με σπαθί. Ο Αλέκος Παναγούλης στο νεκροτομείο!

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ!!

Το χαμόγελο της ηθοποιού πλάταινε... πλάταινε... όπως ένα Ρήγμα στη Γη, ώσπου έγινε Γέλιο! Καθαρό, αναμφισβήτητο Γέλιο. Ένα γέλιο χωρίς φωνή - ένα γέλιο με πάταγο. Διέτρεξε καταγισγιστικά την φωτογραφία του Λιβεντόκαρβου Νεκρού Αλέκου, τα κλειστά του Μάτια - Σχολεία, τα αμύλητα πια χείλη - παγιδευμένη Ζωή, τα Νεύατα του, την Ομορφιά, το σκοτωμένο Όνειρο, την Απόστασή μας από τους προικισμένους, τις ξανθές μπούκλες των μαλλιών της που έμειναν αδιάφορα άφλογες.....

Ένα βλέμμα της μόνο «έφυγε» πλόγη προς τους θεατές. Έσμιξε με τα δικά μου για λίγο... ύστερα επέστρεψε στη θέση του. Το γέλιο!... Πόσους αιώνες κράτησαν τα δευτερόλεπτά του; Και η «επιτομείρεια» του γιατί εναντιώθηκε σαν καταπέλτης στην άλλο τόσο σεισμική θάλαψη μου; Δεν είχε δικαιωθεί απ' τους ανθρώπους το Όραμα του Αλέκου. Διασκεδάζαμε λοιπόν - γελώντας, την υποταγή μας σε ότι ο ίδιος πολέμησε; Το γέλιο! Το στόμα που άνοιγε... άνοιγε... κι ο κόσμος που ξαναφάνηκε όλο δόντια, γερά δόντια στη σειρά. Το γέλιο! Που ανέβηκε στη σκηνή του θεάτρου συγκρατημένο πια και μας απήγγειλε τα ποιήματά σου Αλέκο. Ίσως γελάστηκα... μα μου φάνηκε πως οι ξανθές μπούκλες είχαν χάσει λίγο τη φόρμα τους. Κι εμείς... χειροκροτήσαμε.

Μια σημείωση:

Δεν θίγονται εδώ σοβαροφάνειες και απειθήσεις περίστασης. Δεν κατηγορείται ο αυθαρμητισμός. Σε μια ΖΩΗ σαν του Αλέκου Παναγούλη, γέλια και δάκρυα «περιστάσεων», σοβαρότητες και αξιοπρέπειες τύπων έρχονται - αν έρχονται - τελευταία και καταβρωμένα. Μια τέτοια ζωή - έστω κι αν για τους... πραγματιστές τέλειωσε 1-5-1976, δεν αντιπαλεύει ούτε

των χρόνων το ξεθώριασμα, ούτε το «τετελεσμένο γεγονός», ούτε τα «καινούρια» που απασχολούν τώρα τη ζωή μας. Υφίσταται ερσεί, όπως κάθε τι θαυμαστό που μέσα του κυοφορεί η Ανθρωπότητα τις αξίες της, το ίδιο της το «υπάρχω». Μπροστά στην Αθανασία του ΩΡΑΙΟΥ ΑΓΩΝΕΤΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥ που δολοφονήθηκε - στην Αθανασία του περάσματος του, αν δεν είμαστε τόσο βαθιά Ευαίσθητοι ώστε, να πονέσουμε για τα Μάτια που δεν θα φτερουγίσουν πια με κείνο το έντιμο και λατρεμένο τους πείσμα για Ζωή, ας έχουμε τουλάχιστον την φυσική αξιοπρέπεια της Συνείδησης απέναντί τους. Δεν τέλειωσε ο Αλέκος Παναγούλης! Δεν αναφέρεται για... ν' αναφερθεί, δεν τιμάται απλά για να συρράψουμε την ιστορική μας μνήμη μη και ξεπηδάσει το βέβη της 'Αγνοίας που μας δέρνει. Όποιος ωθείται απ' τον 'Ανθρώπο που έχει Μέσα του να τιμήσει τον Αλέκο, δεν «προβληματίζεται» με αναζητήσεις έκφρασης και συμπεριφοράς, δεν ακουμπάει σε ανάγερτους καθόντες πολιτικής μνημόνευσης, δεν αντιμετωπίζει όπως - όπως τις... υποχρεώσεις μιας τέτοιας εκδήλωσης που, για τους «Επαγγελματίες» αρχίζει στις 8 και λήγει στις 10! Δεν είναι πολλοί οι Παναγούληδες αυτής της Γης. Θέλω να πω πως δεν παρουσιάζονται συχνά τέτοιες τιμές για να μας... κουράσουν. Στην καθημερινότητά μας υπάρχουν τόσες ευκαιρίες για να στραγγαλίσουμε την Ελευθερία μας «την άνευ ποιότητας» και αυτό πράττουμε! Μα όταν έρχεται η Στιγμή να τιμήσεις έναν Αλέκο Παναγούλη, το λιγότερο που μπορεί να σκεφτεί το μυαλό σου - το οποιοδήποτε μυαλό σου - είναι η Διαφορά της Στιγμής αυτής απ' την υπόλοιπη Ζωή σου. Αν δεν καταλαβαίνεις την Διαφορά μην αναλαμβάνεις «τιμές» ή μη συμμετέχεις. Ο Αλέκος ήταν όλα ή τίποτα. Τόδωσε όλα! Και «Σω» - ο οποίος εσύ - που θες για κάποιους λόγους να διατηρείς μια επαφή με την ύπαρξή του, πήρουν λοιπόν και τις πρέπεισες αναλογίες. Οι «επαγγελματίες» δεν έχουν καμιά σχέση με τον Αλέκο Παναγούλη. Σχέση μαζί του έχει μόνον το Ριγος της Καρδιάς! Μόνο η Ντομπροσύνη ενός ΠΙΑΝΝΗ ΣΙΓΔΗ θα μπορούσε ίσως, ν' αγγίξει την Καθαρότητα του ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ. Μα δεν αρκεί μόνον ΕΝΑΣ -όσο Σημαντικός και νάναι - να ξέρει ν' αξιολογεί.

Τώρα Αλέκο, κάνε εσύ μια Αληθινή Τιμή, σ' εμένα, σ' όσους ξέρουν τ' όνομά σου, την ψυχή σου ίσως, ή μόνο το δρομάκι που οδηγεί στον τάφο σου, κάνε μου την Τιμή μέσα απ' το χέρι μου να ζωντανέψες ξανά τις «ΣΚΗΝΕΣ - ΜΝΗΜΕΣ» σου.

ΣΚΗΝΕΣ - ΜΝΗΜΕΣ

Διπνέας χιροπόδαρα
στο σιδερένιο το κρεβάτι
κι οι αλυσίδες
το σώμα ακίνητο κρατούν.

Καρδία γύρω μου
ζητούν να με απαράξουν.
Δούλοι τυφλώνουν
κι έχουν ανθρώπινες μορφές.

Χτυπάνε τις παταύδες μου με ξύλα
αβήνουν ταγέφρα στο καρμί
στο ματωμένο πρόσωπό μου
στηρίζουν κόνες πιστολιών
και ξεφωνίζουν ασταμάτητα.
Με βρίζουν και ξεστομίζουν απειλές.

Αυτοί που λιποτάχτησαν
εμένα λένε λιποτάχτη
Αυτοί που πρόδωκαν
προδότη με φωνάζουν.
Αυτούς που αίριο θα φτύνει ο Λαός
εμένα φτύνουν.
Με λένε πρόστυχο
ανήμποροι να δουν
τη δύναμη που κρύβεται και την αλήθεια
στου αλυσσοδεμένου τις βριακές και την αργή.
Με λένε πρόστυχο

κι ο βούρδουλας
χαράζει στο κορμί
λαβωματικές καπνοόργες
λαβωματικές που χράσκουν απορώντας.

Στο σάρκιο πουκάμισο
οι σιμάπνες λουρίδες
το χρώμα αλλάζουν.
Με συνεχίζουν να χτυπούν
και κάθε τόσο
με νέους τρόπους προσπαθούν
τον πόνο ν' αυγατήσουν.

Τα χέρια που μου φράζανε
τη μύτη και το στόμα
τα δάγκωσα.
Με τώρα
σε μια κουβέρτα τυλιγμένο το κεφάλι
κι ο ουρανός
κατέβηκε στα μάτια
γεμάτος άστρα.
Στο στήθος μου
σφιγιάστηκαν βουνά
παράξενες σερήνες
σι' αυτά βοιήζουνε.

Άδικα σπαρταράει το κορμί
για λίγο αέρα.
Μέσ' τον ιδρώτα βουτηγμένος
για λίγο αέρα
για λίγο αέρα μοναχά...

Φωνές και χάχανα
φτηνά και πρόστυχα αστεία
Και το κατόρθωμα
Πασπατεύουνε τ' αρχίδια του Δεσπότη
Χωρίς να βιάζονται...

Μου περιγράφουνε τι πρόκειται να πάθω
χωρίς να βιάζονται...

Ανοίγουνε κουτιά
βγάζουν βελόνες
χωρίς να βιάζονται...

Ανάμεσά τους κάποιος
(όπως πάντα)
με... συμβουλεύει
(παίζει το ρόλο του καλού).
Μα δεν τον άκουσα και πάλι
κι έτσι αρχίζουνε.

Περνοούν μία* στην ουράθρα μία βελόνα
(πολύ λεπτή - μεταλλική)
ανατριχίλα σ' όλο το κορμί
την άλλη όψη της βελόνας
τώρα ζεσταίνουν...

Τις σιμωγές
τις πνίγουνε τα γέλια.
Τα γέλια ακούστε
τα γέλια τους...

Βράχνιασαν ιδρώσαν, κουράστηκαν
χωρείς πα σύστημα αρχίσαν να χτυπούν.
Όλοι μαζί
ουρλιάζοντας...
Μια μηχανή παράμερα μουγκρίζει
και μόνο μια ανθρώπινη φωνή
μέσα στο σάλο ακούγεται.
Ένα ραδιόφωνο.

Λες και τρελλάθηκαν
με χέρια και με πόδια με χτυπούν

Όλοι μαζί...

Στους τοίχους και στο πτόωμα
φωτιάς λουλουδία ξεπροβάλλουν.
Φλόγες αλλόκοσμες
Χορεύουν ξέφρενους ρυθμούς
όλα γυρίζουν
κι ύπερα χάνονται...

Ε' άλλο δωμάτιο βρίσκομαι
μικρή η διαφορά
οι αλυσίδες πάντα συντροφιά μου
τα πρόσωπα θολά
σκυμμέν' απάνω μου
αγκάθια μίσους.
Και ανεβαίνει ο τόπος της φωνής.

Και νέα πρόσωπα μαζί με τα γνωστά.
Μα ίδιες όλες οι μορφές.
Και οι στολές τους ίδιες
τι κι αν βρίσκεται
στο πέτο της στολής
κάποια παράσταση παλιά;
Του Ιπποκράτη πώρα
τον ξεχάσανε τον άρκα...

Σκηνές ζωής.
Μαύρες σκιάς
Σκηνές που έζησα.
Μα ποια να πρωτοθυμηθώ;
Η μνήμη πόνος.
Η μοναξιά;
Πόνος κι αυτή
Πόνος με πόνο συντροφιά είν' η ζωή μας.

Α. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

«Σκηνές - μνήμες» που δεν δεσμεύονται ούτε από κλάμματα ούτε από χαμόγελα, «Σκηνές - μνήμες» που καθηλώνουν τον Άνθρωπο στον Συλλογισμό της Σιγής, - της γυμνής πραγματικότητας - του Διόου. Με τις εμπόλεμες Κραυγές τους να σε αρπάζουν απ' τους ώμους και να σε απομακρύνουν απ' όλα όσα - Κύριε και Κυρία «Ευσπόληπτου...» παραποήσεις και κατακρεοόργητες στις Εγκυκλοπαιδικές πληροφορίες σου για τους Ανθρώπους, στα «πολιτισμένα» σου προγράμματα για... Άνετη Ζωή, στο φυγόδικο: Τι θέλεις να κάνω, τόσο μπορώ... στο θρασύδειλο: εγώ είμαι σωστός, φάξε αλλού τα λάθη, στο ύπουλο: πρέπει να επιβιώσω... στο βρώμικο: ε, πόσο ν' ασχοληθώ, στην Κηδεία του Αλέκου Παναγούλη πάντως πήγα. «Σκηνές - μνήμες» που γκρεμίζουν τις τεμπλικές μαρκίζες που μας... προστατεύουν και μας ντροπιάζουν, χωμένοι όπως είμαστε στις φιλοδοξίες της προσωπικής μας επιφασικής επάρκειας, «σκηνές - μνήμες» που φωνάζουν: Συγνώμη φίλε που «σε ενοχλώ» αλλά ο Άνθρωπος έχει ουσιαστικότερες αναβάσεις και Καθόδους! «Σκηνές - Μνήμες» που μέσα τους βουλιάζουν τα... θρίλλερ και οι περιπέτειες (θεάματα της αρεσκείας μας μετά τις Κωμωδίες...) ασπασμένα απ' την ίδια την πραγματικότητα. «Σκηνές - Μνήμες» που αποδεικνύουν στον συρφετό του «Διεκδικώ», ότι τίποτα στ' αλήθεια δεν διεκδίκησε από την Ελευθερία και τα δικαιώματα της Γνώσης της, από την Αγάπη στον Άνθρωπο. Οι «Μνήμες» σου Αλέκο δεν στιγματίζουν ένα 67-74 μονάχα και μια Ελλάδα... Ξεγαμνώνουν ένα παγκόσμιο «Πολιτισμό» που εγκληματικά μας περιπαίζει παραχαράσσοντας προόδους, μια παγκόσμια «Δικαιοσύνη» που χάρισε τα μάτια της σε αθεράπευτα τυφλούς εκπροσώπους και που ουδέποτε λειτούργησε παρά μόνον σαν επινόηση της ίδιας της Καταστολής. Οι «Μνήμες» σου είναι ένας Ολοζώντανος στο Αιώνιο του χρόνου Άνθρωπος. Είναι μια Ιστορική Καταγγελία ενός ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ενάντια στην Αρχομανία και στην δουλικότητα που ενωμένες - αλληλοεξαρτώμενες, μ' ένα Μίσος που «βιναμνώνει» τους δεσμούς, γενάει τερατόμορφες Κοινωνίες μέ έργα «Κοινωνικά» τέτοια (ιδιαίτερη προσφορά στα σκέρανα Ανθρώπινα στοιχεία) που

φτάνουν και περισσεύουν ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ για να τα θαυμάσουμε!

Ζωντανοί Δέσμοι, Κερδοσκόποι πανελεύθεροι και Νεκροί αριθμημένοι βίασι αποχωρήσαντες από τη Γη που, μένει έτσι πρόφορη για καλύτερη εκμετάλλευση, να μας τραβήξει όλους εντός της. Και οι Ανεπανάληπτοι σαν και Σένα Αλέκο, σπρωγμένοι απ' το βάρος της Ευφύας τους στα... Ταμεία Ανεργίας Δυνατοτήτων και στον Θάνατο, δεν απασχολούν πια τον Επιδρομέα Πολιτισμό των... Ρομπότ.

ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ είναι η καταδίκη κάθε βολικής Ζωής που ζητάει κι απ' τα πολλά τα περισσότερα, ή που ζητάει τα λίγα για να μην «μπλέξει»... ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ, Η ΖΩΗ ΣΟΥ, πρέπει να διδάξουν ένα Ευχαριστώ στους αιωνίως παραπονοούμενους που έχουν τη χαρά να ζουν Υγιείς, να εργάζονται, να βλέπουν την Ήλιο στα μάτια των παιδιών. ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ, πολύτιμη προτροπή για κάθε αφανή καθημερινό σγλωστή του 24ωρου που διαφύλαξε στις Ελπίδες του το Ξεπρόγ 'Ονειρο του Δίκαιου Κόσμου. ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ είμαστε όλοι Εμείς Αλέκο που επιτρέψαμε με τη Στόση μας ν' ανακηρύσσονται παντοδύναμοι οι Εκμεταλλευτές και οι πολεμοκάπηλοι. ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ πρέπει να σκιάσουν τις Αφίσσες των Αλεξισφαίρων Αρχηγίσκων (οι αληθινοί Ηγέτες της Ζωής ήταν πάντα εκτειθειμένοι στον κίνδυνο ενώ οι Αρχηγίσκοι...) με τα Μέικ-απ που εξευτελίζουν μέχρι και τους άψυχους δρόμους όπου τοιχοκαλλούνται. ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΣΟΥ που κεντήθηκαν βελονιά-βελονιά με Πνεύμα και με Αίμα, πρέπει να σπάσουν κάθε πόρτα και να φωνάξουν ότι δεν... έτυχαν δεν... συνέπεσαν, αλλά προκλήθηκαν απ' αυτούς κι απ' αυτούς τους Αρχηγίσκους τις φύτες και τους απογόνους τους. (Αλλά βέβαια τις Πόρτες τις χτυπάμε μόνο για Διαφημιστικά των Κομμάτων και οικονομική των ιδίων στήριξη! «Μπλε Κόκκινα και Πράσινα» σου δίνουν την εντύπωση ότι βρίσκονται στην ίδια μοίρα όταν πρόκειται για Δικαιοσύνη. Η συνεργασία τους επιτυγχάνεται μόνοι όταν είναι οι χαμένοι της Εξουσίας. Τότε συμφιλιώνονται. Εχθρός τους, η εκάστοτε επίσημη Εξουσία... κανείς άλλος).

Αλέκο... όταν - για τούτες τις σελίδες μονάχα, θα σ' απο-

χαιρετίσω, θάχω την αίσθηση ότι είπα λίγα για Σένα, ότι εγώ η ίδια είμαι τόσο Λίγη για να μεταφέρω στους άλλους τον Σπάνιο Κόσμο σου. Ας υψωθεί λοιπόν άλλο ένα χέρι σε χαιρετισμό, αυτό του ποιητή Μαγισκόφσκι με λόγια που Ζωές σαν τη Δική σου τα γράφουν με πράξεις:

**«ΘΑ ΧΑΛΑΣΤΩ ΚΑΤΑΣΤΙΠΑΡΑΓΜΕΝΟΣ
ΜΑ ΘΑ ΠΛΥΝΩ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ
Τ' ΟΝΟΜΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΠΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ
ΜΕ ΠΥΡΩΜΕΝΟ ΣΙΔΕΡΟ».**

Οι Δολοφόνοι με την «φανερή» σπλοφορία και σπλοχηρία, οι Δολοφόνοι που σημαδεύουν την σάρκα για να περάσουν και να χτυπήσουν την ψυχή δεν είναι οι Μόνοι Δολοφόνοι. Δολοφόνοι είμαστε όλοι όσοι δεχόμαστε την αλλοτρίωση του Εαυτού μας και της Ζωής σαν Φυσικό επακόλουθο αυτού που όμως δεν ομολογούμε:

Της δικής μας υπαιτιότητας!

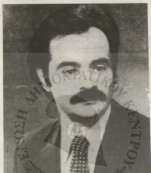
Δολοφόνοι είμαστε όλοι όσοι επαναπαυόμαστε... «όσοι δεν τολμάμε περισσότερο, όσοι δεν αγαπάμε πιο πολύ...» Δολοφόνοι πιο επικίνδυνοι, είναι όσοι «μικροί» δεν γνωρίζουν την μικρότητα της ψυχής τους. Περισσότερες σ' αυτόν τον Κόσμο είναι οι Νεκρές ψυχές παρά οι Άρρωστες σάρκες. Αυτοί που δεν το καταλαβαίνουν - έστω κι αν τυγχάνουν οι πιο «ήσυχος» κι οι πιο «σεβαστοί»... είναι Δήμιοι.

Θέλω να ολοκληρώσω την παρουσία σου εδώ Αλέκο Παναγούλη. Με δυο - τρεις φωτογραφίες σου. Με την εξωτερική σου Εικόνα - αντανάκλαση της Εσωτερικής. Σαν τον υγιεινό Σφυγμό της Ομορφιάς του Δάσους που δικαίως φιλοξένησε το Ελάφι! Και τα δυο ήσουν Εσύ.

Τα γράμματά μου στο χαρτί μου δίνουν την Ελπίδα του παραλήπτη... Με τις όποιες γνώσεις μου, τις οποίες εμπειρίες μου - την όποια δύναμή μου να καταλαβαίνω, θέλω να ελπίζω πως πέτυχα να παρεμβάλλω μια Ανθρώπινη Φωνή στη Σιωπή που αγιαστρώνουμε την Αλήθεια, στην ασυναρτησία της παραγνώρισης και της ψευτιάς, στην Ανεπαρκεία που α-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

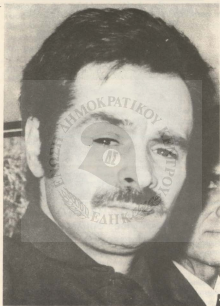
ΠΡΟΪΦΟΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑ
ΚΑΛΥΪΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΥΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ
Υποψήφιος Βουλευτής
τῆς Β' περιφέρειας Ἀθηνῶν
ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

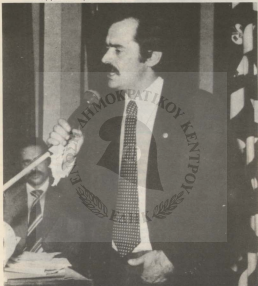
Σεχάρηδες σε όλα. Ήσαν αδύνατον να μη γίνεις Σιόχος...

1973. Ο Αλέκος αντικρύζει για πρώτη φορά έστερα από πέντε χρόνια, το φως της μέρας. Η Στιγμή που βγαίνει από τις φυλακές...

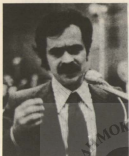
Μπορεί ναυαι υποκειμένο μια Έκφραση Για Μέναι Ναι. Μπορεί να αποθαναστεί ο Πόνος, Αι όχι, τότε αυτά τα Μάτια τι είναι!

Ο Αλέκος Παναγούλης μιλάοντας στην πρώτη εκδήλωση που διοργανώνει το Εθνικό Συμβούλιο της Ε.Δ.Η.Ν. για να τιμήσει τον «Γέρο της Δημοκρατίας» τον Γεώργιο Παπανδρέου.

Το «κόρακο» χέρι της Λεβεντιάς αμύλησε ή όχι, εδώ, ακόμα και την εξωτερική όψη; Πόσο φταίει κανείς κυρίες μου και κύριοι όταν το ΨΗΛΑ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ που προσβύει το εκπροσωπών τέλμα μέχρι και οι λεπτομέρειες της παρουσίας του; Προκλητικός συνδυασμός για όσους δεν παραδέχονται τα κόμπλεξ τους - το εσωτερικού και εξωτερικού τους καθρέφτη...

Απ' τις τελευταίες του φωτογραφίες στη Βουλή.

Λίγο πριν ο αγώνας τελειώσει...

Πολλές οι προκλήσεις στο λοπόν Αλέκο Παναγούλη γι' αυτούς που το αντιπρόσωπο τους φώνα το προσδιορίζουν τα παντελόνια. Εσύ δεν ήσουν σε τίποτα «εν μέρει» μα με πληρότητα φυσικής ομορφιάς Εννοούν και Κινήσεων. Κι εμείς τέτοια Δώρα που να τα βάλουμε. Εμείς όταν συμβαίνει να αναμεταστούμε στον Ύμνο μας Χριστούς, ζητούμε σεναριασμένοι και ιδρωμένοι... Πόσο μάλλον, όταν σπανίως τους συναντάμε και ζωντανούς στον ξέπνο μας. Εκεί έχουμε έτοιμη την σκανδάλη.

ποκαλούμε... «Ευμάρεια», στην κρυφίνοια που την λέμε «΄Αμυνα», στον μεσάζοντα εκφυλισμό της Ευστροφίας μας που τον θεωρούμε... «Γνώση». Μα αυτό που πιο πολύ με νοιάζει είναι να ζωντανέψει εδώ η Καρδιά του Αλέκου Παναγούλη! Να καρδίσει Ζωή απ' τον Αλέκο το λίγο πριν απρόσωπο χαρτί, για ν' αποδείξει, έτσι, πόση μεγαλύτερη Ζωντόνια και κανόνιτες για Αποσιλέσματα, φέρνει μέσα του το πρόσωπο του Ανθρώπου. Να μας υποψιάσει - έστω και με διάρκεια φωτοβολίδας, πως ο κόσμος που βασίζεται στον «Κανόνα» (χωρίς νάναι κι ο ίδιος Ευχαριστημένος...) θα μπορούσε να δώσει πίστη και στην «Εξαίρεση», σαν την Υπέρτατη Αλήθεια που, μέσ' στις πάμπολες ανακαλύψεις - και διευκολύνσεις μας, δεν βρήκαμε ευ τέλος. Κι αν δεν εγκρίνεται η «Εξαίρεση», σαν Υπέρτατη Αλήθεια, ως της επιτρέφουμε τοιςλάχιστον να Ζει, γιατί διαφορετικά θάναι γελοίο να συνεχίσουμε να «πιστεύουμε» πως... προοδεύουμε σ' έναν τέτοιο Κόσμο που μόνο πλουραλιστικός δεν είναι, σ' έναν Κόσμο μονόπλευρο, τον Κόσμο που βλέπει με το ένα δυστυχώς Μάτι, αυτό του «Κανόνα». Κάποιοι των άκρων, λένε, ότι αν εξελισσόν τα ΄Αδικα από τη Γη, θα είχαμε έναν κόσμο «Αγγελικά πλάσμενο» που αν δεν απέβαινε αυτοπικός στην αρμονία και στην ευτυχία του, θα ήταν σίγουρα μια «φυλακή» για την ΄Αμιλλα της Προόδου - την αναζήτηση για το καλύτερο... Θάλεγα, στα άκρα κι εγώ, ότι αφά... πετύχαμε το πιο δύσκολο - έναν κόσμο δηλαδή «εφιαλτικά πλάσμενο», γιατί να μην τολμήσουμε και την υλοποίηση της πιο τρελής φαντασίας του «Αγγελικού»; Δεδομένου ότι μόνο πνευματική ΄Αμιλλα για το καλύτερο δεν εδέχαι η κατάρτισή μας να προσφέρει! Για να μην περνάμε όμως σε ονειροφαντασίες και το Νήμα παρεξηγηθεί τηλεσίδικα σαν κατακαυμένος... ρομαντισμός, οι καλύτεροι Αυριανοί Άνθρωποι δεν χρειάζονται ούτε εφιαλτικούς κόσμους ούτε Αγγελικούς -τους δευτέρους εξάλλου δεν τους πετυχαίνεις με τίποτα όσο και να θες. Οι καλύτεροι αυριανοί άνθρωποι χρειάζονται απλά ίσες ευκαιρίες Γνώσης και Καλλιέργειας, προς χάριν της Σωστής Αντίληψης και Κρίσης που τόσο ισχυριζόμαστε ότι μας ενδιαφέρει... Όταν τα πλαίσια ανάπτυξης του Καθένα -εσω-

τερικής πάνω απ' όλα ανάπτυξης - πόφουν να «λιμάρουνται» όπως έως σήμερα, ο Κόσμος - που σίγουρα δεν θάναυ Αγγελικός, θάναυ τουλάχιστον περισσότερο Υπεύθυνος και Γνώστης και για τον Εαυτό του και για τους άλλους. Κι αυτό θάναυ πολύ σημαντικό. Όταν το «λιμάρισμα» της ψυχής - Νου σταματήσει, θα σταματήσει και η Μανία καταδίωξης που έφτασε να γίνει το δεύτερο όνομα της Ζωής, πλήττοντας - αν όχι όλους - τους συντριπτικά περισσότερους. Στην ατμόσφαιρα σεβασμού, που θα γεννήσει η ίδια η Εμπιστοσύνη της πνευματικής Ελευθερίας, θα βρει Κύρια θέση η Αγάπη για τη Ζωή - που αρχίζει απ' το πιο χαμηλό, το πιο μονάχο χορτάρι της ως το πιο ψηλό της Κτίσμα και πέρα απ' αυτό. Η Αγάπη για τη Ζωή, που σήμερα δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια διάθεση βιαστικής αρπαγής «διακοσμητικών» Στιγμών, Αισθήσεων και αντικειμένων.

Το Αφιέρωμά μου στον Αλέκο Πανταγούλη, ξέρω πως θα εκτιμηθεί ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της Αντίληψης και τις εσωτερικές ανάγκες του καθενός. Η «τόλη» μου - λίγη και τραυματισμένη - που μ' έλα το σεβασμό (όχι για τον Μύθο αλλά για τον Άνθρωπο Αλέκο) θέλησε να μιλήσει σε κάποια σημεία και για λογαριασμό της Δίκης του Καρδιάς, εύχομαι να μην υποπέσει σε σχόλια άλλα, σαν αυτά που ήδη έγιναν - μπα... και συ για τον Πανταγούλη γράφεις; (ακολουθεί αδιάφορο ρούφηγμα της Πέπσου - Κόλα...) ή, το θέμα που διάλεξες δεν είναι εμπορικό (...), ή, η ιστορία έκλεισε πια, γιατί ασχολείσαι; (...). Το Αφιέρωμα αυτό είναι μια Ηθική αγαπημένη οφειλή από έναν Άνθρωπο σ' έναν άλλο Άνθρωπο. Κι ο προορισμός του - απ' αυτή τουλάχιστον την οπτική γωνία, δικαίωθηκε απ' τη στιγμή που έπιασα να γράφω.

Για όλα όσα αναφέρονται στις σελίδες του και που απο-τελεσματικά ή όχι θίγουν το άδικο της ζωής μας προσπαθώντας, ακριβώς έτσι, να εντοπίσουν τις Αξίες της, χρειάζονται πολλοί άνθρωποι, πολλή δουλειά, πολλά σταθερά χέρια για να γκρεμίσουν και να χτίσουν, πολλή θέληση για την Αλήθεια και πλατιά αγάπη για το γεγονός της Ύπαρξης - της κάθε ύπαρξης.

Από τον Αλέκο Πανταγούλη για τον Αλέκο Πανταγούλη

Όταν οι Λαοί ξυπνούν οι Τύραννοι πεθαίνουν

Δεν φτάνουν οι προσπάθειες για να είναι το 1976 όπως ο λαός μας παθεί. Χρειάζεται η προσπάθεια όλων μας για ένα καλύτερο Αύριο. 1-1-76 Αλέξανδρος Παναγούλης, Βουλευτής Αθηνών.

Όπως και νάναι εγώ θα μείνω ως έχω - η σταθερότητα έχει ή δεν έχει αξία και πρόοδο, ανάλογα με το ποιος, γιατί και πώς είναι σταθερός - κι ο Αλέκος Παναγούλης θα φηλώνει συνέχεια. Κανένα πλην σκέψης δεν θάχει τη χαρά να τον τραβήξει στις εκκλίσεις και τα λάθη της, το πολύ να τον ματώνει για να επουλύνεται πιο καινούργιος και πιο Αληθινός από πάντα. Στον Νόμο των πιθανοτήτων εντάσσεται βεβαίως και η ακλόνητη γνώμη ενός φίλου Σοσιαλιστή ότι καν δεν σκότωναν τον Αλέκο ίσως γινόταν με τον καιρό ένα συμβιβασμένο πόνι...»

Η όλη ιστορία του και το καλοστημένο «Τροχαίο» θάχουν πολλές σαφείς απαντήσεις σ' αυτό, αλλά κι αν δεν επαρκούν

(!) ας... επιτρέψουμε επιτέλους σ' αυτόν τον Άνθρωπο να πάρει μαζί του, στο δικό του πάντα Μοναχικό Ταξίδι, την Ματωμένη -την ακριβοπληρωμένη του Αλήθεια! Πολέμησε γι' αυτήν την Αλήθεια - την Μεγαλειώδη του Ανθρώπου Αλήθεια - τόσο πολύ, μην γινόμαστε λοιπόν τόσο φτηνοί εμείς απέναντι στο μεγάλο τίμημά της που μόνο ο ίδιος πλήρωσε. Ο Αλέκος Παναγούλης με την Καρδιά του Παιδιού και το Μυαλό του Άντρα, για ένα σε καθιστούσε βέβαιο: Ότι δεν θα πρόδιδε τον Εαυτό του ποτέ! Επί τη ευκαιρία:

Κύριοι υπεύθυνοι παρουσιάστε μας παρακαλώ Ανθρώπους. Τα μέσα ενημέρωσης σ' έναν τόπο που άρχισε τις προσπάθειες για Συνείδηση, ευθύνονται με πολλούς ρόλους όχι μόνο με του κατευθυνόμενου ή μη, ειδησεομεταφορέα. Ο Δημοσιογραφικός χώρος με τους ελάχιστους Κοινωνιογράφους πρέπει να διευρυνθεί. Οι καλές τέχνες - άλλος ένας δείκτης του επιπέδου ενός Λαού - πότε θα ξεγυμνωθούν από την κούφια εμπορικότητα, την Ασχετοσύνη, την Φιλοχρηματία, την Έπαρση. Και όταν συμβαίνει επιτέλους να μεταδίδονται ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΖΩΗΣ μην τα αφήνετε περαστικά και στην τύχη τους, μην επιτρέπετε τον θάνατό τους λόγω... γρίφου! Το σκατάλληλο παρελθόν δεν βοηθάει στην λήψη της Αλήθειας, των Αξιών. (Γρίφοι!) Αναλώστε μας παρακαλώ Ανθρώπους! Δεν επιχείει να σέρνουν οπωσδήποτε πίσω τους Διακρίσεις, δεν επιχείει με δυο λόγια: Νάναι «κάποιοι». Επέλασαν οι Ηθικοπολιτικές αρχές τους, η Κοινωνική τους Σκέψη - Αγκυλιά, το Παιδικό επιχείρημα του ΠΑΠ της ζωής τους. Παρουσιάστε μας Ανθρώπους! Συζητείστε μαζί τους απ' την τόσο χρήσιμη τηλεόραση που είναι μέσα σε κάθε σπίτι και μην εγκαταλείπετε τις εκπομπές αυτές σε μια απλή αναφορά «τηλεοπτικού προγράμματος». Αν γίνει μια συνσουλία με την τάδε φέρμα οι δρόμοι γεμίζουν αφισσοειδοποιητήρια... Άλλες εκδηλώσεις πραγματικά πολιτισμικές δεν έχουν τρόπο να προωθηθούν, Συζητείστε με Ανθρώπους! Ν' ακούσουμε, να προσέξουμε, να ενδιαφερόμαστε.

(Εδώ με μια «διαφημισούλα» είμαστε ικανοί να... αλαφρώσουμε ολόκληρο Σούπερ - Μάρκετ φιλάται - για τίποτε άλλο δεν είμαστε ικανοί να ενδιαφερόμαστε άραγε...)

Σοζητείστε με Ανθρώπους!

Να κρίνουμε, να συγκρίνουμε. Είναι κι αυτή μια συμμετοχή, μια Άσκηση κρίσης, ένας τρόπος να δούμε πόσο Ασήμαντοι και Ασήματοι είμαστε μπροστά στους ανεπτήθευτα Σημαντικούς. Οι Ιδέες έχουν τους Σημασιόφορους τους. Βρείτε τους! (Ένας Εργάτης κι ένας Βιομήχανος δίπλα - δίπλα σοζητούσαν. Μετά από κάμποση ώρα γυρίζει μια φίλη και μου λέει:

Κόττα βρε Εύη... αν δεν ήξερα ποιος απ' τους δυο είναι ο Βιομήχανος θάλεγα πως... Βιομήχανος φαίνεται ο Εργάτης - έχει τόσο ευγενικούς τρόπους και τέτοια προσωπικότητα!...)

Ναι... παρουσιάστε μας Ανθρώπους.

Ίσως έτσι γλαστρήσουν σιγά - σιγά οι Κορένες από τους... Νάνους, ίσως ξεκολλήσουν χαρτάκια πριών πώλησης, ίσως πάφουν οι «τύποι» να μαχαिरώνουν παούπλεστα την Ουσία, οι Άνθρωποι να μην φοβούνται τους... ανθρωπόμορφους, τα χαμόγελα της Καρδιάς να μην «φακελλώνονται» από τις ρε-τουσαρισμένες πόδες.

Κάπου σε βρίσκω πάντα Αλέκο Παναγούλη... Μπροστά μου δυο απόκόμματα Εφημερίδων: «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» Σάββατο 30 Απριλίου 1977. ΤΙΤΛΟΣ: ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΧΑΜΟ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ. Υπότιλος: Η Απόπειρα που θ' άλλαζε την Ιστορία... Δήλωση του Γ. Α. ΜΑΓΚΑΚΗ - Υπουργού Δικαιοσύνης στο ΠΑ.ΣΟ.Κ μέχρι το 86.

«Μαζί με ολόκληρο τον Ελληνικό λαό τιμούμε κι εμείς την Μνήμη του κορυφαίου Αγωνιστή της Αντίστασης. Στις συνθήκες του τραγικού χαμού του πρέπει να ριχτεί άπλετο φως. Αποτελεί αυτό, Ηθικόν Καθήκον για την Πολιτεία μας και μέτρο για την προστασία της».

«...τιμούμε κι εμείς τον Κορυφαίο Αγωνιστή». Κι όμως, ακόμα και τις τυπικές τιμές λησμονήσαμε. Μόνο άγνωστος, λίγος κι ωραίος κόσμος, αφήνει κανένα λουλούδι, χρόνο με τον χρόνο «απ' τον χαμό του παλληκαριού». Και τις τιμές λησμονήσαμε και το «Τροχαίο» λησμονήσαμε και το «άπλετο φως» και το «Ηθικόν Καθήκον» για την Πολιτεία μας...»

Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 1985. Πο-

λυσιδουδη αναφορά στην Δικτατορία του 67 και κάπου σε μια... άκρη, τα... Ιστορικά στοιχεία του Αγωνιστή Α. Παναγούλη έχουν ως εξής: «Γρήγορα βρέθηκε ο Έλληνας που φιλοδόχησε (...) να παίξει το ρόλο του τυραννοκτόνου εξοντώνοντας τον επικεφαλής της τυραννίδας. Ήταν ο Αλέξανδρος Παναγούλης σπουδαστής του Πολυτεχνείου, στρατιώτης που λιποτάκτησε για να μην υπηρετεί το Καθεστώς. Την 13η Αυγούστου 1968 έκανε απόπειρα βομβιστικής εξόντωσης του Γ. Παπαδόπουλου στην παραλιακή οδό του Σουνίου. Συνελήφθη (στοπ) βασανίστηκε (στοπ) κι έγινε σύμβολο της Ελληνικής Αντίστασης (σήγουρα στοπ). Την 18η Νοεμβρίου 68 ο Παναγούλης καταδικάστηκε δυο φορές σε θάνατο. Η ποινή του δεν εξετελέσθη γιατί σπρώχθηκε θάλλο διαμαρτυριών σ' όλο τον Κόσμο. Κλείστηκε στις φυλακές Αγίνης και κατόπιν στις στρατιωτικές. Δραπέτευσε όμως (απλά πράγματα...) την 5η Ιουνίου 69 για να συλληφθεί την 9η Ιουνίου. Αποφυλακίστηκε με Ιδιαίτερο Προεδρικό Διάταγμα που εξέδωσε ο Γ. Παπαδόπουλος την 20η Αυγούστου 73. Ήθελε να επαληθεύσει το γνωστό αξίωμα του Σαίξπηρ: «Η επιείκεια είναι αρετή των Ιαχυρών». Ο Αλέξανδρος Παναγούλης έγινε σύμβολο του Αγώνα των λαών κατά της τυραννίας».

Ίσως είναι νωρίς για μας, να περνάσουμε την γλώσσα του Σοσιαλισμού, Κοινωνικά και Ιστορικά όπως της ταιριάζει. Στο λυπηρό αλλεπάρι «Ιστορικά» αυτό θεμασίευμα, όλη η Αξία του Αλέκου Παναγούλη, όλη η πνευματικότητά του κι η Ιερότητα - η Σημασία του Αγώνα γενικότερα, κακοποιούνται μέσα στη φράση:... «βρέθηκε ο Έλληνας που... φιλοδόχησε να παίξει τον ρόλο του τυραννοκτόνου». Τρομερά ατυχές ρήμα το «φιλοδόχησε» εδώ. Κι ο «ρόλος του τυραννοκτόνου» πολύ στεγνός. Πολύ «άλλες» οι φράσεις μπροστά στο Ήθος του Αλέκου, μπροστά στον συνειδητό Αγώνα του! Πολύ ρηχές σε σύγκριση με τον Αλέκο. Η Ιστορία για να προβάλλει την Αλήθεια των γεγονότων απαιτεί τη ρίζα τους... Και δεν βοηθάει από τέτοιες τηλεγραφικές γνωστοποιήσεις: φυλακίστηκε - βασανίστηκε - δραπέτευσε - ξαναφυλακίστηκε - πήρε χάρη. Σαν να λέμε... αδιαθέτησε - έμεινε στο κρεβάτι - έκανε θεραπεία - έγινε καλά(!)

Καλές οι απανωτές Ημερομηνίες - πάντα δίνουμε σημασία σ' αυτές στο σχολείο... αλλά υπάρχει ένα μικρό «λαθάκι» και εδώ. Ο Αλέκος καταδικάστηκε σε θάνατο στις 17 Νοεμβρίου 68 κι όχι στις 18 - σε ιστορική συμφωνία με μια άλλη 17η Νοεμβρίου αυτήν της εξέγερσης του Πολυτεχνείου ενάντια στη Δικτατορία. Την Ιστορική «συνάντηση» της 17ης Νοεμβρίου 68 με την 17ην Νοεμβρίου 73, την επισημαίνει ο ίδιος ο Δικηγόρος του Αλέκου - Λέανδρος Καραμυζιλίδης, στο βιβλίο του.

Προς το τέλος του δημοσιεύματος βλέπω και αλίγον Σαίξπηρ, ενώ κανένα - έστω δειγματάκι της βραβευμένης (στο εξωτερικό...)ποίησης του Παλυπράγματου Αλέκου Παναγούλη δεν κρίθηκε απαραίτητο. Η Ιστορία μας λέει, κλείνοντας, ότι ο Αλέκος έγινε Σύμβολο των λαών στον Αγώνα τους κατά της ταραντίας. (Τώρα καταλαβαίνω γιατί λήξε συνήθως: θα μωρέ... πες δυο λόγια... έτσι για την Ιστορία!) Και χωρίς υποθέτω να το θέλει, φαίνεται να εννοεί πως απ' τη στιγμή που «φλαδοδείξε» για έναν «δυνατό» ρόλο, γίνεται με συνάρτηση παράγοντων... Σύμβολο των Συμβόλων! Μια λεζούλα για το φαινόμενο μυαλό του Αλέκου δεν υπάρχει και βεβαίως δεν γίνεται νόξη για το πότε και πως χάθηκε ο Παναγούλης. (Δεν χρησιμεύουν οι Ημερομηνίες εδώ;...) Πάντως η Ιστορία της Ελλάδας «έβγαλε» έναν Ήρωα... Η 1η Μαΐου 1976 περιττεύει! Έτσι; Οι χθεσινοί ας ξεχάσουνε και οι νέοι ας προσπεράσουνε. Κάπως έτσι δεν είναι το σκεπτικό φίλοι;

1976 - 1986

Δέκα χρόνια παρά κάτι μήνες... 10 χρόνια κλείνουν τη φειτινή Πρωτομαγιά από κείνο το δολοφονημένο πρωινό που σαν χαμένοι ακούσαμε: «Σήμερα τις πρώτες πρωινές ώρες ο Βουλευτής Αλέξανδρος Παναγούλης υπέκυψε σε... τροχαίο δυστύχημα!» 10 χρόνια από κείνο το πρωινό του Μάη που οι άνθρωποι που σ' αγαπούσαν προσπαθούσαν να μιλήσουν, να ρωτήσουν, ν' αρθρώσουν έστω δύο λέξεις: «... Είναι Αλέξηκα;!» αλλά δεν έβγαιναν ούτε αυτές από την κατάπληκτη καρδιά τους.

Μια αυθόρμητη επιθυμία να βρεθώ εκεί...». Στο 272 της Λεωφόρου Βουλιαγμένης (κι ο τελευταίος σου Δρόμος «Λεωφόρος» ήταν πάλι), εξακολουθεί να στέκεται βουβός παρατηρητής το Υπόγειο φανοποιείο που σε δέχτηκε τότε συντήριμα, στην ανάποπτη κατηφόρα του. Είναι ξανά βράδυ αργά. Όπως στρίβει δεξιά το αυτοκίνητο και σταματάει, με το χέρι μου ακόμα στην πόρτα - έτοιμη να κατέβω απ' τη θέση του συνοδηγού, «επίφτω» με το βλέμμα πάνω σου... πάνω στις φωτογραφίες σου. Πέντε - έξη μικρές αφίσσες με το πρόσωπό σου, κολλημένες πλάγια στη λαμαρίνα, μισοσκασμένες, ΟΧΙ απο την φθορά του Καιρού αλλά από ΧΕΡΙΑ - τίνος «χέρια» Χριστέ;!!

«Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΖΕΙ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ» γράφει η κάθε μια. Για πόσους συνεχίζεται ο Αγώνας Χριστέ;!! Κι η λαμαρίνα να ενδίδει στον παγωμένο του Γενάρη Αέρα μ' έναν υπόκωφο θόρυβο που τον διέκοπτε τότε - τότε μια ανάστατη Ησυχία, ίδια μ' εκείνη την Ανάστατη Ησυχία της «ΝΕΜΕΣΗΣ» στο άσπρο μάρμαρο που φέρνει το όνομά σου, την «Ησυχία» που περιμένει... περιμένει να εκδικαστεί. Ένα άλλο αυτοκίνητο πάρκαρε δίπλα... δίπλα σε μένα, δίπλα στα πολλά. Δυο άντρες και τρεις γυναίκες κατευθύνθηκαν στην... Ντισκοτέκ ή στο Κέντρο διασκέδασης «ΑΝΟΙΞΗ» - δεν είδα που ακριβώς, γιατί το Φανοποιείο, η Ντισκοτέκ και το Κέντρο διασκέδασης, ήταν σε απόσταση αναπνοής μεταξύ τους και μοιάζαν χώρος Ενιαίος... Είδες Αλέκο καλέ μου; Η Πολιτεία σε τίμησε ΚΑΙ έτσι! Έπνιξε -στην κυριαλεξία - το σημείο της Δολοφονίας σου στις φωτεινές επιγραφές και στην Κοσμοσυρροή!

Εάληνα... πεινάς πολύ;

Ναι! Τα έγχρωμα φώτα αναβοσβήνουν πάνω στο πρόσωπό σου Αλέκο...

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ «ΑΝΟΙΞΗ»...

ΝΤΙΣΚΟΤΕΚ ΤΑΔΕ... (το ξενικό όνομά της μου διαφεύγει)

Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΖΕΙ...

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟ «ΡΑΜΠΕΤΑΣ»...

ΝΤΙΣΚΟΤΕΚ

Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΖΕΙ ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ «ΑΝΟΙΞΗ»

Ανακόκλωση Παγωνιάς! Απέναντι η Μαρμάρινη Τιμητική Στήλη ανάμεσα σε κάτι σκοτεινές πρασινάδες μόνη... Περνάω τη λεωφόρο... ο φίλος μου τρέμει απ' το κρύο αλλά δεν κουμπώνει το σακκάκι του, ακουμπάω το χέρι μου πάνω στα σκαλιστά γράμματα για να κρυώνω λιγότερο και διαβάζω: «ΥΠΟΣΧΕΣΗ»

Τα δάκρυα που στα μάτια μας
θα δείτε ν' αναβρόζουν
ποτέ μην τα πιστέψετε
απελπισιάς σημάδια
Υπόσχεση είναι μοναχά
γι' Αγώνα υπόσχεση.

ΑΛ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Πώς να μην επισημάνω σε κάθε τι που γράφεις εσύ Αλέκο, ότι ο Πόνος με σένα, βρήκε το αληθινό - το περήφανό του Πρόσωπο! Πώς να μην τονίσω αυτό που μάς αποδεικνύεις συνέχεια, ότι Δυνατός δεν είναι ο «φύχραιμος - απαθής», Δυνατός δεν είναι αυτός που ελέγχει τα συναισθήματά του για να μην κλάψει, αλλά αυτός που θώπευσε όλες τις φυσικές ανθρώπινες αντιδράσεις του - τον Πόνο τού, το κλάμα του, με την Αξιοπρέπεια της απόφασης γι' Αγώνα, με την Αξιοπρέπεια και τα πλούσια αισθήματά του Αγώνα για Ζωή! Αυτός είναι ο Δυνατός Άνθρωπος - αυτός που συμμετέχει μ' όλο του το «Είναι», στη ΖΩΗ. Αυτός που γελάει, αυτός που κλαίει, αυτός που φωνάζει, αυτός που ρίχνεται στη φωτιά, αυτός που πονάει, αυτός που χαίρεται, αυτός που πέφτει και προχωράει ξανά, χωρίς να ξεχνά ποτέ την Ευθύνη του.

Ένα όδειο, δίχως φύλα λεωφορείο, βγήκε από αριστερά στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης, περνώντας από μπροστά μου. Κι όπως «κρατούσα» το μάρμαρο με τα σκαλιστά ποιητικά γράμματα που μιλούσαν, γεμίνη εκεί, σαν παρεξηγημένη θεατρίνα της ζωής... ένοιωσα πως ήθελα να φωνάξω κάτι

στον άγνωστο οδηγό του λεωφορείου. Δεν ήξερα τι... αλλά κάτι. Ν' απλώσω τα χέρια μου... να φυλάξω μέσα μου για πάντα τ' όνομα του Αλέκου και συγχρόνως να βρω την πιο δυνατή φωνή να το φωνάξω... ύστερα να γυρίσω στον οδηγό να του πω «για σου Άνθρωπε» ή «... καληνύχτα Άνθρωπε...», ΚΑΤΙ τέλος πάντων.... ΚΑΤΙ!!!

Δεν έκανα τίποτα... Το λεωφορείο με τον Άνθρωπο πέρασε κι έφυγε. Δεν έκανα τίποτα... φοβήθηκα ίσως, μη με περάσουν για τρελλή... και ντράπηκα όταν θυμήθηκα μια φίλη του Αλέκου που μονολογούσε με μια χαμογελαστή θλίψη «Τρελλή, μ' έλεγε ο Αλέκος... Όποιον αγαπούσε έτσι τον αποκαλούσε Τρελλό...» Γέμισα και κοίταξα πάλι την «Τιμητική Στήλη». Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΕΚΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ · έγραφε — ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΕΔΩ 1η ΜΑΗ 1976.

Ε! Κύριε με το φανοποιείο, Κύριοι με τις ιδιοκτησίες, τις Επιχειρήσεις και τις Τεχνητές «ΑΝΟΙΞΕΣ» της διασκέδασης, με πόσα χρήματα προτίθεστε ν' ανταλλάξετε αυτόν τον Ιερό Χώρο;!! Αλλά... έχασα. Πάει πολύ να πάει να ρέει τόσο χρήμα καθημερινής βόας, για να στηθεί εδώ, στο 272 της Λεωφόρου, ένα Μνημείο στον ΑΝΘΡΩΠΟ. Εξάλλου κι αυτό το αδύνατο να συνέβαινε, το Έγκλημα θα παρέμενε έγκλημα όταν οι φατρίες του θα περνούσαν ευδεχομένως από και για έναν... Αστακό στην Παραλία.

1η ΜΑΗ 1976 - 1η ΜΑΗ 1986 Μεγάλη Πέμπτη

«Μεγάλη εβδομάδα» έπιασε φέτος η Πρωτομαγιά. Δεν θυμάμαι συχνά Πρωτομαγιά με βροχή. Όμως τώρα έβρεχε... Αν ήταν «Μεγάλη Παρασκευή» · σταύρωση του Χριστού που σχεδόν πάντα η βροχή την επισκέπτεται, θα το καταλάβαινα. Μα την «Μεγάλη Παρασκευή» σταμάτησε να βρέχει... Η Σταύρωση φέτος είχε γίνει μια Μέρα Νωρίτερα! «Μεγάλη Πέμπτη» λοιπόν κι εσύ Αλέκο, πικτός στο ραντεβού σου με τα λουλούδια, Πρωτομαγιά στην... Έπαυλη που λέγεται Α' Νεκροταφείο. Περίμενα πιο πολλά λουλούδια ξέρεις φέτος... Λένε πως στη Δεκαετία απ' τον θάνατο Αγωνιστών η «Τιμή» φορά επίσημα

ρούχα. Στους Ελληνικούς δρόμους, η «Εργατική Έξοδος» που πηλούσε τα 100 της χρόνια (1886 - 1986) ξεχύθηκε με διαδηλώσεις, αγωνιαστικά πανιά, απλό κόσμο και πολιτικά πρόσωπα... Την ίδια ώρα η γυνιά του Τάφου: ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΕΤΩΝ 36 ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ 1η ΜΑΗ 1976 - γυνιά της «ΝΕΜΕΣΗΣ», δεν έχει κανένας επισκέπτη διαδηλωτή - διεκδικητή - Υπερασπιστή... Το Μνημόσυνο ορίστηκε στις 12. Στις 12, από το 1.000.000 κόσμο της Κηδείας του Αλέκου Παναγούλη, συγκεντρώθηκαν λιγότερα από 100 άτομα... Σε 10 λεπτά η Τελετή «σκόρπισε». Όλα φαίνονταν Ήσυχα. Ο Πρόεδρος της ΕΔΗΚ Γ. Ζιγδης και ο Κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Κ.Κ.Ε., Κ. Κάππος (μόνοι παρόντες των Κομμάτων!...) είχαν φύγει. Το ίδιο και η Μάνα, ο Αδελφός κι οι μικροί όμορφοι γιοι του Γιώργος κι Αλέκος.

5-5-76. Το φέρετρο κατεβαίνει στον Τάφο. Η Έκφραση του Στάθη Παναγούλη είναι πιο αποκαλυπτική απ' τις λέξεις...

Παράν - ακόμα κι όταν δεν θάμενε κανείς - ο Σπύρος Μουστακλής! Όχι πια στο αναπηρικό καρότσι, με Κρίνα τα μάτια που αντικαθιστούσαν λαμπρά τη χαμένη φωνή και το σκαταμένο κορμί απ' τα βαρσινοστήρια της Χαύντας, αλλά Όρθιος και Γερός δίπλα στον Αλέκο. Μαζί του.

— Όταν δεν θάμαι εγώ στο Μνημόσυνο του Αλέκου θα πάτε εσείς για μένα, είχε πει στον αδελφό του. Κι ο αδελφός του Σπύρου Μουστακλή ήρθε πράγματι μόνος, γιατί ο Αγωνιστής Δημοκράτης είχε ταφεί την προηγούμενη Μέρα στη Γη που γεννήθηκε, στο Μεσολόγγι. Ο Σπύρος Μουστακλής δεν παρέλειψε ποτέ να πεγαίνει στον Αλέκο Παναγούλη τον Συναγωνιστή του! Έστω και κομματιασμένος, έστω βουβός, έστω και φελλίζοντας με κόπο τις λέξεις Ελευθερία - Δημοκρατία. Και πώς να μην πάει;

ΟΣΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ!

Ο Σπύρος Μουστακλής διάλεξε τον Μάη για να συναντηθεί με τον Αλέκο. Είναι αυτές οι Συναντήσεις, οι περιέργες της Ζωής... για όσους τη Ζωή τους ήταν Άδεια να ορίσουν.

Μια Γυναίκα στάθηκε μπροστά στη ΝΕΜΕΣΗ:

*«Νέμεση μη λησμονήσεις
Δεν πρέπει να λησμονήσεις
Ποτέ μη λησμονήσεις».*

Η τελευταία σου κραυγή γράφτηκε πάνω στο μάρμαρο Αλέκο... Η Γυναίκα κρατούσε γαρόφαλλα. Τα τσάκισε με μια απότομη γρήγορη κίνηση - σπάζοντας με μιας τους Μίσχους και τα πέταξε «χούφτα» στη φωτογραφία σου. Ξαναθυμήθηκα το ερώτημά σου:

*«Σε χαρές και σε λύπες
Λαολούδια σκοτώσαμε.
Άραγε πρέπει».*

Και Συ κάπως έτσι είχες «κοπεί», κάπως έτσι είχες τσακίσει. Και δεν βρέθηκε πουθενά λίγο Νερό να Ζήσεις... Κάπως έτσι είχες κομματιαστεί κι εσύ, μπροστά στο Όνειρο μιας Ανθρώ-

πτης Ζωής. Όπως τώρα τα γαρόφαλλα μπροστά στη φωτογραφία σου.

Κι όλα φαίνονταν Ήσυχα.

Κάποιος ανέφερε το Όνομα «Αβέρωφ»... Η Κυρία που τυχαία περνούσε με το μπλε κομψό της ταγιεράκι και τα χρυσαφικά - προκειμένου ν' αποθέσει την ανθοδέσμη της σε κάποιον συγγενή της τάφο... έκοψε το βιαστικό, αδιάφορο προς τη «NEMESH» βήμα της και φώναξε:

— «Εμείς» (...) έχουμε αντίθετη Γνώμη...

Τα βραχόλια κουδούνιζαν κι η Ανθοδέσμη πηγαينوερχόταν. Η Κυρία... υπεράσπισε τ' όνομα της παράταξης της και προχώρησε στο δρόμο της με το ίδιο πάντα ύφος.

— Φεύγω γιατί εγώ σέβωμαι τους Νεκρούς... είπε. Σεβόταν τους Νεκρούς όπως ακριβώς και τους Ζωντανούς με τον ίδιο τρόπο, με την Αδιαφορία δηλαδή: μια Αδιαφορία που όμως, δεν παρέλειψε να φορέσει βραχόλια.

— Έξω στους δρόμους έχει πολύ Κόσμο, είπε ένας ταξιτζής που άφησε ένα τριαντάφυλλο κι έφυγε.

1η Μάη 76 - 1η Μάη 86.

«Έξω στους δρόμους έχει πολύ κόσμος...» Κι εδώ, η «NEMESH» στεκόταν Μόνη, κλεισμένη στα φρέσκα ψηλόλυγα τριαντάφυλλα. Δεν την άκουσα να πει τίποτα... Ίσως έβλεπε ακόμη, νοερά, κάποιους Ανθρώπους που κάθησαν απέναντί της θαρραλέα, λίγο μετά τις 12. Κάποιους Ανθρώπους που άρχιζε να τους προαίξει. Κι όταν έφυγα απ' το Α' Νεκροταφείο, αυτούς τους ανθρώπους σκεπτόμουν και γω. Ήταν 3 ζευγάρια. Το ένα -ένα κορίτσι κι ένα αγόρι γύρω στα 20-25 - κάθισαν αμύλητο, πιασμένο χέρι - χέρι στο πεζούλι κι όταν έφυγε κανείς δεν το είδε.... Το άλλο γύρω στα 40. Η Γυναίκα, ο Άντρας, το παιδί τους. Όρθιοι μπροστά στη «NEMESH», χωρίς να κοιτάζουν άλλον Κανένα. Έφυγαν κι αυτοί σθόρυβα και σεμνά όπως ήρθαν. Απ' το τρίτο ζευγάρι ακούστηκε μια φωνή. Μια λεπτή φωνούλα από ένα παιδικό προσωπάκι:

— Γιατί κλαís Μπαμπά;

Κι ο πατέρας - Εργάτης στη Γερμανία που ήρθε στην

Ελλάδα για την εβδομάδα του Πάσχα - ΣΤΟΝ ΑΛΕΚΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ - τι να πρωτοπεί...

— Το παλληκάρι μικρό μου... σκότωσαν οι Κακοί άνθρωποι το Παλληκάρι!

Αυτή ήταν η απάντηση του πατέρα. Και το παιδάκι, ενστικτωδώς, γύρισε στη «NEMESH» να δει το Παλληκάρι... Ανάμεσα στο Αντρίσκο Κόλμα, στα μεγάλα ματάκια του παιδιού τα σοβαρά και στη «NEMESH», Αλέκο, βγαίνουν κι άλλες πληγές στον μονόλογο του 40χρονου Έλληνα, Εργάτη της Γερμανίας...

— Θέλω να γυρίσω για πάντα στην πατρίδα μου... μα δεν είναι εύκολο ακόμα...

— Έφυγα τότε που ο Αλέκος αγωνιζόταν γιατί ήθελα να ζήσω...

— Δεν πρόσφερα τίποτα...

— Υποταχτήκαμε...

— Ήθελα να ζήσω...

— Θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου... μα δεν είναι εύκολο ακόμα...

«Δεν πρόσφερα τίποτα». Έτσι μονολογούσε Αλέκο! Μα ένας Άνθρωπος με καρδιά και Συνείδηση τι αλήθεια να προσφέρει πιο πολύ; Ναι Αλέκο... ξέρω τι θα πεις. Ότι υπάρχουν τέτοιοι Άνθρωποι με καρδιά και Συνείδηση, τι σημασία έχουν οι «κοιμώμενες τιμές» της Πολιτείας; Αρκεί που ξέρουμε... Αρκεί που καταλαβαίνουμε. Κι έχασε μια Μεγάλη Στιγμή η Πολιτεία. Απ' όλα όσα μετέδωσε η Ελληνική Τηλεόραση την Πρωτομαγιά, απ' όλα όσα έγραφαν οι Εφημερίδες, άξιζε πολύ περισσότερο το περιστατικό αυτό που λίγαι ζήσαμε τη μέρα εκείνη στην «NEMESH» του Αλέκου Παναγούλη. Αλλά ποιος θα ενδιαφερθεί για τέτοια «περιστατικά», όταν η είδηση για την Πρωτομαγιά σου Αλέκο, αν δεν ήταν... κραυγαυική απ' τα μέσα Ενημέρωσης ήταν Ανόπαρακτη!!! Όταν αυτές οι Ντροπές πάφουν, τότε θα μπορούμε να μιλάμε στην Ελλάδα για Αγώνες.

«Ο τελευταίος Ιππότης». Έτσι σε χαρακτήρισε κάποιος.

— Θα μιλήσω στα παιδιά μου για τον Αλέκο Παναγούλη, είπε.

Ναι! Η Ευθύνη αυτή είναι τμή για μας. Ο Αλέκος Παναγούλης πρέπει να ζήσει μέσα από μας. Με την Καθημερινή του Αγώνα Ευχή, να γίνουν οι Λίγοι της Λιβαντιάς και της Αγάπης κάποτε περισσότεροι.

— ΘΑ ΜΙΛΗΣΩ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ!

Την ηρώ πήρα μαζί μου βγαίνοντας απ' το Α' Νεκροταφείο.

Όχι, η Ζωή δεν είναι Συμβιβασμός. Ούτε ασύδοτης ερμηνείας «Ελευθερίας». Αν ξεφύγουμε απ' αυτά τα δυο υπάρχει πάντα τρόπος να καρδίζουμε το Νόημα εκείνου που ΕΙΜΑΣΤΕ: ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. «Ψηλά και Μπρος» με την Ψυχή. Με την Ψυχή και τη Γνώση.

ΝΑΙ! ΘΑ ΠΩ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ! Είμαι κι εγώ · ο Γουλιός, ο Σύντροφος, ο σύζυγος, ο Εργαζόμενος, ο απλός Αγωνιστής, είμαι κι εγώ ένα ΣΧΟΛΕΙΟ. ΝΑΙ! ΘΑ ΠΩ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Το «Αφιέρωμα» στον Αλέκο, είχε τελειώσει... Είχε τελειώσει... Οι σκέψεις μου εκείνη τη Στιγμή δεν παρακολουθούσαν την υπόλοιπη παρέα... Όσπου:

— Ποιος τότε αυτό;

Γόρσια ξαφνιασμένη προς το μέρος της φωνής.

— Ποιος τότε αυτό; ξαναρώτησα.

— Εγώ, απάντησε. Ήμουν μόνο για μια Νύχτα Φύλακας έξω απ' το κελλί του Παναγούλη στις Στρατιωτικές Φυλακές.

— Τον είδες καλά; Σου είπε τίποτα;

('Όλο κάπου ανασπάντεχα σ' έβρισκα Αλέκο...)

— Όχι, δεν είπε τίποτα... Ήταν χλωμός, εξασθενημένος... μόνο τα Μάτια του...

— Ναι, τι είχαν τα Μάτια του;!

— ΜΙΑ ΖΕΣΤΑΣΙΑ!! Δεν μας κοίταζε σαν εχθρούς, μας κοίταζε σαν φίλους!

«... Μόνο τα Μάτια του...»

«Ναι, τι είχαν τα Μάτια του;!»

«ΜΙΑ ΖΕΣΤΑΣΙΑ!! Δεν μας κοίταζε σαν εχθρούς, μας κοίταζε σαν Φύλους!»

Ε! Αλέκο. Πώς «έφυγε» Αλέκο; Γνωρίζομασταν καλά εμείς οι δυο ΑΝΘΡΩΠΕ, τώρα δεν μένει καμιά αμφιβολία... Τώρα παίρνω το χέρι σου, σαν να σ' έχω ήδη ρωτήσει...

Η πόλη ξυπνάει... Χαράματα. Οι ίδιοι πάντα χαρακτηριστικοί θόρυβοι... Καπνοόργια σκουπίδια έξω από την Πολυκατοικία κάθε Μέρα...

Οι συγκεκριμένοι Γείτονες, στη Στάση του Λεωφορείου., Παρόντες... Έχει Σημασία αυτό, Έρεϊς... μου δίνει Χαρά. Είναι Παρόντες!

Κάποτε μπορεί να το καταλάβουν κι οι ίδιοι.

Στο Εφηβικό μου Λεύκιμα, οι Δύο από τους τέσσερις συμβαηθιές που «χάθηκαν», έγραφαν πως πιστεύουν σ' ένα καλύτερο Αύριο...

«Δώστε μια Ευχή στον Κάκη» - προέτρεπε η Σελίδα.

«Ειρήνη, Ισότητα, Αδελφασύνη»

Έτσι απαντούσαν κι οι δυο.

Κάτι Αγγριοπερίστερα, τρηγυρνάνε ανάμεσα στα Φορτηγά του Δρόμου...

Τα παρατηρώ πάντα με προσοχή, λες και τα βλέπω για πρώτη φορά.

Σαν να περιγελάνε τις τεράστιες γκρίζες ρόδες με τα φτεράκια τους...

Χαμογελάω.

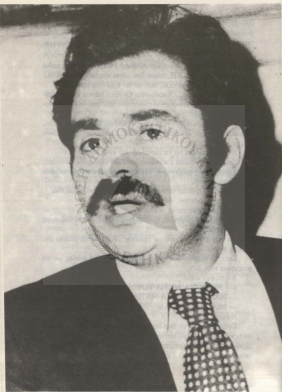
«— ΜΟΝΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ...»

— ΝΑΙ, ΤΙ ΕΙΧΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ;

— ΜΙΑ ΖΕΣΤΑΣΙΑ!»

Χαμογελάω.

Σούφερνα πάντα δυο λουλοόδια για το Γραφείο σου... Κι αν προλάβαινες να μ' αποχαιρετήσεις εκείνη την Πρωτομαγιά, ξέρω πως θα μ' αποχαιρετούσες έτσι: «Μην κλάις... Δεν πρόκειται για Σημαντικό Γεγονός. Τελικά, το πιο Σημαντικό

Odeus Kationen de angustis. nis pui furi di qda
 Qid nō ē angustius dīg dīvar. qda opus qd vī
 xim a cūci pūper. Xerōis, pīg as Epaios, Zardra
 Aēvū, Kāpīd Aratane, Xō tōi mīx. Daxmōn
 Gair n' ē ē r yas; pīd nā ē angustius ēas
 dīdvar Xerid fōrta nōzā fūis

Γεγονός είναι ότι μαράθηκαν τα Τριαντάφυλλα!!

Αυτό θα θαυμάσει... Ότι κι αν γίνει, ότι κι αν ακούσω, ότι κι αν μου συμβεί, στο καθημερινό αγαπημένο κι επίμονο πέρασμά μου απ' τους ανθρώπους. Αυτό θα θαυμάσει αν θέλω να είμαι Άδρα του γραπτού που αφιέρωσα σε Σίνα.

Αντίο Αλέκο - Αντίο Αδελφέ!

Κανένας δεν κάνει πίσω στον Δρόμο του.

Έστω κι αν αύριο κατέβει σ' άλλη στάση.

Έστω κι αν χτες έμεινε σ' άλλη διεύθυνση.

Έστω κι αν σήμερα γνώρισε έναν άλλο φίλο.

Η ζωή συνεχίζεται...

Κανένας δεν κάνει πίσω στον Δρόμο του.

Έστω κι αν αύριο κλάψει

για κείνο που αδιαφόρησε χτες.

Έστω κι αν αύριο μιλήσει

ότι κι αν λάτρευε σήμερα.

Κανένας δεν κάνει πίσω στον Δρόμο του.

Ούτε αυτός με το Μαχαίρι.

Ούτε αυτός με το Περιστέρι.

Ούτε αυτός με το Τίποτα...

Στον Έναν θα μένει το Μαχαίρι

στον άλλον ο Αγώνας

στον άλλον το χρωματιστό κι ευρύχωρο μπαλόνι της «ζωής».

Κανένας δεν κάνει πίσω στον Δρόμο του

είτε με Άγνοια, είτε με Γνώση

- ας ευχηθούμε το Μέλλον νάναι μονάχα η ΓΝΩΣΗ.

Κανένας δεν κάνει πίσω στον Δρόμο του.

ΓΙΑΤΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ!

ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ:

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΕΣ

Ελλάδα! Το μόνο που

εργαστήκαμε τον Πολύτιμο Εαυτό του.

Ας πιάω σου τις Κυριακρασιακές παντοφίλες των Σπύ-

ριων. Ύμνων στους Αγωνιστές και αναγγέλλω την Αθήνα του

Αλέκου Παναγούλη δείχνοντας τους Δοκίμους του!

Υψάλατο μια νικηφόρα Ένωση σ' όλο τον Κόσμο... Μήπως

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ευά Ελλάδα έλας να πιας τίποτα!

Το γεγονός είναι ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη.
Από τα στοιχεία που έχουμε, φαίνεται ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη.
Οι λόγοι για τους οποίους η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη είναι οι εξής:

Κατανοώ ότι είναι πολύ δύσκολη η κατάσταση.
Εάν η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, τότε η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη.
Εάν η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, τότε η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τελευταία Σελίδα...

«Αγώνες ζείτε.
Πάντα ζητάει η Ζωή.
Οι Βωροί περιμένουν
Η Ζωή συνεχίζεται».

«Ίδρες, Όνειρα, Ελπίδες Ζωής
στον Κόσμο σταθείτε
Σάρκα Μονάχη
στον Τάφο ας μπει».

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Ελλάδα! Βάλε στα Σχολεία σου αυτά τα Διδάγματα. Βοή-
θησε τα παιδιά σου να πιστέψουν στο Αόριο, βοήθησέ τα να
εξέλθουν απ' την Στείρα Μοναχικότητα του Ατομισμού. Αλ-
λωςώς δεν θ' αλλάξει τίποτα...

Ελλάδα! Ο Αλέκος δεν σου ζήτησε τίποτα περισσότερο -
όπως βλέπεις - απ' όσα μπορούσες να δώσεις:

«Ίδρες, Όνειρα, Ελπίδες Ζωής
στον Κόσμο σταθείτε
Σάρκα Μονάχη
στον Τάφο ας μπει».

Τα χρόνια του '67, τα Χρόνια του '76, τον καταδίκασαν
σε θάνατο...

Εκείνος το γνώριζε.

Ελλάδα! Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να του
αναγνωρίσεις τον Πολύτιμο Εαυτό του.

Άσε πίσω σου τις Κωμικοτραγικές παντομίμες των Σκό-
πηρων Ύμνων στους Αγωνιστές και αναγνώρισε την Αξία του
Αλέκου Παναγούδη δείχνοντας τους Δολοφόνους του!

Υπάρχει μια νεκρή Έννοια σ' όλο τον Κόσμο... Λέγεται
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

Εσύ Ελλάδα έχεις να πεις τίποτα;

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΣΤΕΙΝΗΣ

Γεννήθηκα τον Νοέμβρη του '58 στην Αθήνα. Δεν έχω να... επιδείξω τίποτα το «πολύ», τίποτα το κραυγαλέο σημαντικό στη Λογοτεχνία, μόνο μια «Τιμητική Διάκριση» και έναν «Έπαινο». Τ' αναφέρω, γιατί ήθελα να πιστέψω πως ήμουν περισσότερο την Προσπάθεια μου για Επικοινωνία και λιγότερο την Λογοτεχνική μου έυστοχία. Τα εκτιμώ, γιατί στάθηκαν μπροστά μου χωρίς μπαμποδοξία και «μεθοδευμένη πρόσκληση», απλά κι αληθινά.

Όπως μας κοιτάζει το Γυμνό, Φυσικό μας Πρόσωπο μέσα απ' τον Καθρέφτη.

Στην Χώρα μας, ο Σκεπτόμενος Γραφός Λόγος παρουσιάζει πάντα πρόβλημα προώθησης και αποστήριξης. Όπως και σε άλλους τομείς των Καλών Τεχνών, «κινούνται τόσα, όσοι «ερεθίζονται» για να μην μείνει η Ελλάδα άθεο πνευματικών εκφράσεων...

Εδώ, εκείνος που σκέπτεται και γράφει αν δεν βοηθηθεί από πολλούς τεχνικούς και κατασκευαστικούς παράγοντες, θα πεινάσει.

Ετσι, βιάμεθα για «απόγγυλμα» με άλλη μορφή της Τέχνης, το τραγούδι, με το οποίο μπορούσα και να επιβιώσω οικονομικά αλλά και φρονικό - μελάντας - μέσα από τους στήριχτες και τη Μουσική.

Μετά από δέκα χρόνια τέτοιας Εμπειρίας, έχωα καλὰ πως, στο τραγούδι, επιβιώνεις κυρίως όταν χρησιμοποιείς προσβάσεις άσχετες με την καλλιτεχνία. Διαφορετικά, αρκείσαι στο... μέτρο της αξιοπρέπειας - που το γράμμα και εγώπετο.

Θέλω επιλογής το να προχωρήσεις πέρα απ' τα συστήματα:

• Ή με την Αλήθεια θα βρεθείς ή με την Τρέλλα - ίσως είναι το ίδιο αυτό το δυο, μα από ως ελπίχης- ίλαχι ο Αλέκος.

Ο Αλέκος Παναγιώτης, ο Αγένης του, η Δολοφονία του, γέννησαν αυτό το Δοκίμιο. Η «ΚΑΤΑΤΕΛΙΑ» ενδιαφέρει όλους τους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

Εθή Γαλιόδου